

DUMNEZEU

este Unul sau trei?

[Română – Romanian – روماني]

Dr. Munqidh ibn Mahmud As-Saggar

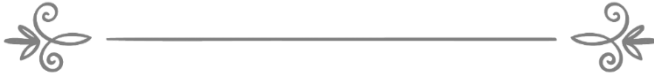
Traducere:

**EUROPEAN ISLAMIC RESEARCH CENTER
(EIRC)**

& Asandei Diana

*Revizuit de: Gharabli Gabriela & Alina Luminița
Crăciun & Mariam Oana*

الله جل جلاله، واحد أم ثلاثة؟

د. منقذ بن محمود السقار

ترجمة:

المركز الأوروبي للدراسات الإسلامية

& دايانا أساندي

مراجعة: مريم وانا & جبريلا غرابلي & ألينا لومينيتا كراسيون

ISLAM HOUSE

الإسلام من رب العالمين

Muḥumirî

În primul rând, toată slava și mulțumirea I se cuvin lui Allah Preaînaltul. Este o mare onoare să îi prezint cititorului meu această lucrare, având speranța că Allah Preaînaltul îl va ajuta să beneficieze de ea și ne va face pe amândoi dintre cei care cunosc adevărul și sunt călăuziți.

Urmând tradiția Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) în a le mulțumi celor care ne-au ajutat, aș dori să le mulțumesc celor care au contribuit la completarea acestei lucrări. Succesul acestei lucrări se datorează probabil suplicațiilor lor către Allah Preaînaltul.

Doresc să-mi exprim aprecierea și recunoștința față de nobilii mei părinți, care mi-au făcut cea mai mare favoare prin ajutorul și grija lor continuă față de mine. De asemenea, aș dori să-mi arăt aprecierea față de credincioasa mea soție pentru susținerea și sprijinul ei în timpul realizării acestei lucrări.

În plus, doresc să-mi exprim recunoștința față de toți frații, prietenii și colegii mei, care au avut un rol important în finalizarea acestei cărți.

Dr. Muḥiddin ibn Mahmud As-Saggar

**În numele lui Allah Ar-Rahman (Preamilostivul),
Ar-Rahīm (Prea Îndurătorul)**

Introducere

Toată slava I se cuvine lui Allah, Stăpânul lumilor, și binecuvântările lui Allah fie asupra Profetului Său, Mohammed, asupra familiei sale, a companionilor săi și asupra tuturor celor care urmează Calea Sa cea Dreaptă; fie ca Allah Cel Atotputernic să aibă milă de ei în Ziua Judecății!

„Spune (o, Mohammed): El este Allah, (Al) Ahad (Unul și Unicul, Cel care nu are partener și în afară de care nu există altă divinitate, Unicul în Sinele Său Divin, în Atributele și Acțiunile Sale. El este Indivizibil și nu trei în unul, așa cum spun creștinii). ~ Allah As-Samad (Cel care Își este Sieși de ajuns, Cel care este Perfect în Slava și Onoarea Sa, în Atributele Sale, în Cunoașterea Sa, în Puterea Sa, Care nu are nevoie de nimic de la creațiile Sale, dar de Care întreaga creație are nevoie, iar El nici nu mănâncă, nici nu bea și nici nu moare)! ~ El nu dă naștere și nu este născut ~ Și nu este nimeni egal sau comparabil cu El.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 112:1-4]

„Mesia, fiul Mariei, nu este decât un Trimis, asemenea Trimișilor de dinainte de el, iar mama lui este o femeie cu evlavie adevărată. Amândoi mâncau bucate (de rând) (ei aveau nevoie de ele pentru că erau oameni, iar acela care are nevoie de altceva din afara lui, nu poate fi un Dumnezeu). Privește ce semne învederate le trimitem Noi și apoi privește

cum sunt ei îndepărtați (*de la ele*)(*de data aceasta nu se mai referă la Mesia și la Maria, ci la creștini în general!*)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:75]

„El (Isus) nu este decât un rob, asupra căruia Noi am revărsat Harul Nostru și din care am făcut o pildă pentru fiii lui Israel.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 43:59]

„Și ei (creștinii, evreii și arabii păgâni) zic: «Preamilostivul și-a luat un fiu!» (*adică Isus, Ezra și Îngerii*) ~ **Voi spuneți un lucru cumplit!** ~ **Aproape că Cerurile se crapă de aceste (vorbe), Pământul se despică și munții se prăbușesc în fărâme,** ~ **Pentru că ei Îi atribuie Preamilostivului un fiu,** ~ **În vreme ce nu se cuvine ca Preamilostivul să-și ia un fiu!** ~ **Toți cei care se află în Ceruri și pe Pământ vor veni la Preamilostivul ca robi,** ~ **El i-a socotit și i-a numărat pe ei bine.** ~ **Și fiecare dintre ei va veni la El în Ziua Învierii singur (fără niciun fel de slujitori sau sprijinitori și fără cei care au pretins că le vor fi mijlocitori).”** [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 19:88-95]

Aceste versete nobile conțin conceptul fundamental al islamului, credința în Allah¹ Preaînaltul, Unicul și Singurul și în Profetul lui Allah, Isus (Pacea fie asupra sa!). El este un Profet și un Mesager nobil, pe care Allah Preaînaltul l-a trimis să declare monoteismul, sprijinindu-l cu miracole și îndrumare.

¹Musulmanii preferă să-L numească „Allah”, în loc de „Dumnezeu”. Cuvântul din limba arabă „Allah” este pur și unic spre deosebire de cuvântul „Dumnezeu”, care cunoaște mai multe forme, având plural, iar Allah este Unic. Nu există plural pentru Allah. De asemenea, cuvântul Dumnezeu este forma de masculin, însă Allah nu are gen. (extras din „Conceptul de Dumnezeu în marile religii”, Dr. Zakir ‘Abd al-Karim p. 42)

Monoteismul, ceea ce Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a transmis omenirii, este credința tuturor Profetilor (Pacea fie asupra lor!) de dinaintea sa.

„Și Noi nu am trimis înaintea ta niciun Profet fără să nu-i revelăm lui: «Nu există altă divinitate în afară de Mine, deci adorați-Mă pe Mine!»” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 21:25]

Cu toate acestea, creștinii, contrar musulmanilor, cred în faptul că Isus (Pacea fie asupra sa!) este fiul lui Dumnezeu (Allah) și, mai mult decât atât, că este Însuși Dumnezeu. De asemenea, ei au credința că Dumnezeu a coborât din Ceruri, s-a întrupat, a fost lovit, a suferit și a fost răstignit pentru ispășirea păcatului omenirii, pe care l-a moștenit de la tatăl său, Adam (Pacea fie asupra sa!).

Mă întreb cum au ajuns la această credință și dacă există dovezi în cărțile lor care să o susțină.

„(...) Spune (o, Mohammed): «Aduceți dovada voastră (pentru ceea ce plăsmuiți)!» (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 21:24]

Având în vedere importanța și gravitatea acestui subiect, voi adresa unele întrebări cruciale în a treia parte a acestei lucrări: *Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost Mesager sau Dumnezeu? Allah Preaînaltul este Unul sau trei?*

Pentru a răspunde la aceste întrebări, voi cerceta Biblia, Vechiul și Noul Testament, precum și afirmațiile clericilor și ale liber-cugetătorilor occidentali.

O Allah, arată-ne și călăuzește-ne către Adevăr căci, cu adevărat, Tu călăuzești pe cine dorești pe Calea cea Dreaptă!

Isus Hristos (Pacea fie asupra sa!) în credința islamică

Pe scurt, credința musulmanilor cu privire la Isus Hristos (Pacea fie asupra sa!) este că el este fiul virtuosei și onoratei Maria (Pacea fie asupra ei!). S-a născut în mod miraculos, fără implicarea unui bărbat. Allah Preaînaltul l-a trimis fiilor lui Israel ca Profet și Mesager, pentru a proclama monoteismul și pentru a prevesti venirea ultimului Profet. Allah Preaînaltul l-a sprijinit, de asemenea, cu miracole mărețe. În ciuda faptului că evreii l-au contestat și au vrut să-l omoare, după obiceiul lor de a-i omorî pe Profeti, el (Pacea fie asupra sa!) și-a continuat misiunea, iar Allah Preaînaltul l-a salvat de conspirația lor și l-a ridicat la Ceruri.

Musulmanii cred în faptul că Isus (Pacea fie asupra sa!) se va întoarce înainte de Ziua Judecării și îi va chema pe oameni să-L adore pe Allah Preaînaltul, Unicul și Singurul, urmând Legea Sa, va distruge crucea și va ridica stindardul monoteismului.

Pentru a clarifica această credință și pentru mai multă exemplificare, vom cerceta versetele Coranului revelate de Allah Preaînaltul, cu privire la Isus (Pacea fie asupra sa!).

Coranul menționează că Allah Preaînaltul l-a onorat pe Isus (Pacea fie asupra sa!) făcându-l fiul Fecioarei Maria (Pacea fie asupra ei!), aleasă de Allah Preaînaltul peste toate femeile:

„Îngerii au zis: «O, Maria! Allah te-a ales și te-a făcut curată. El te-a ales peste femeile lumilor!»” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:42]

El menționează, de asemenea, că Allah Preaînaltul a onorat-o pe Maria (Pacea și fie asupra ei!) cu multe binecuvântări:

„Domnul ei a acceptat-o cu bună primire și a lăsat-o să crească cu bună creștere și a încredințat-o lui Zaharia (Zaharia, în arabă Zakariya este tatăl lui Ioan Botezătorul, în arabă Yahya). Și de fiecare dată când intra Zaharia la ea în templu, găsea lângă ea mâncare. Și a întrebat-o el: «O, Maria, de unde ai aceasta?» Iar ea îi răspundea: «Ea este de la Allah!» Allah îl hrănește pe cel pe care El voiește, fără socoteală!» [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:37]

Zaharia a adoptat-o după ce mama ei a făcut un jurământ că își va oferi copilul lui Allah Preaînaltul, iar El i-a poruncit să I se închine numai Lui:

„O, Maria! Fii cu ascultare față de Stăpânul tău, prosternează-te și pleacă-te, rugându-te împreună cu cei ce se pleacă!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:43]

Maria (Pacea fie asupra ei!) a rămas însărcinată după ce Allah Preaînaltul i-a trimis vestea bună prin înger și i-a dat un nume.

„Îngerii au zis: «O, Maria! Allah îți vestește un Cuvânt din partea Lui: numele lui va fi Al-Masih, Isa (Mesia, Isus), fiul Mariei, măreț în această lume ca și în lumea de Apoi și unul dintre cei mai apropiați (de Allah).»” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:45]

Aceste versete arată că Allah Preaînaltul a creat acest copil, Isus (Pacea fie asupra sa!), printr-un Cuvânt de la El, fără intervenție umană. El l-a creat fără tată și nu l-a făcut divin, așa cum Allah l-a creat și pe Adam (Pacea fie asupra sa!) fără tată și fără mamă:

„Înainte lui Allah, Isus este asemenea lui Adam (adică situația lui Isus, pe care l-a creat fără să aibă un tată, ceea ce este într-adevăr un lucru ciudat, este similară cu situația lui

Adam, l-a creat fără să aibă nici tată, nici mamă, apoi i-a zis «Fii!» și el a fost), pe care El l-a făcut din lut și apoi i-a zis lui «Fii» și el a fost.» [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:59]

Allah Preaînaltul i-a creat pe amândoi, Isus și Adam (Pacea fie asupra lor!), prin cuvântul „Fii!”.

De asemenea, Coranul menționează că nașterea sa fără tată este de fapt primul său miracol:

„Și am făcut Noi din fiul Mariei și din mama lui un semn (...).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 23:50]

Apoi, Allah Preaînaltul l-a făcut să vorbească în timp ce încă era în leagăn, pentru a respinge acuzațiile evreilor la adresa mamei sale, fecioara pură:

„«O, soră a lui Aaron (Profetul Aaron, de care te leagă atât rudenia, cât și evlavia), tatăl tău nu a fost un om (făcător) de rău, iar mama ta nu a fost o târfă!» ~ Ea (Maria) a făcut semn spre el (spre pruncul Isus), dar ei au zis: «Cum să vorbim cu acela care este un prunc de leagăn (înfășat în scutece)?» ~ Dar el (pruncul) a zis: «Eu sunt robul lui Allah! El mi-a dăruit Scriptura (Evanghelia) și m-a făcut Profet! ~ Și El m-a binecuvântat, oriunde aș fi (mi-a hărăzit mie să fac bine, oriunde mă voi afla și să transmit revelația pentru mântuirea sufletelor și înfrângerea poftelor), și mi-a poruncit rugăciunea (As-Salāh) și caritatea anuală obligatorie (Az-Zakāh) (Rugăciunea este asociată întotdeauna cu milostenia și acest lucru a fost propovăduit și de Profeții de dinaintea islamului), cât voi trăi, ~ Și bunăcuviință față de născătoarea mea! Și nu m-a făcut pe mine trufaș, nici ticălos! ~ Și pacea fie asupra mea în ziua în care m-am născut și în ziua în care voi muri și în ziua în care voi fi adus la viață (din nou)!»” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 19:28-33]

„El le va vorbi oamenilor din pruncie, la fel și când va fi bărbat între două vârste și va fi dintre cei evlavioși.”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:46]

Atunci când Isus (Pacea fie asupra sa!) a crescut și a devenit bărbat, Allah Preaînaltul l-a trimis, așa cum a trimis mulți Profeti înaintea lui:

„Și l-am trimis Noi, după ei, pe Isus, fiul Mariei (...)”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:46]

Mesajul său a avut drept scop completarea mesajului lui Moise (Pacea fie asupra sa!): **„Eu întăresc ceea ce a fost revelat în Tora mai înainte de mine și vă voi îngădui o parte din cele ce v-au fost oprite. Eu v-am adus semne de la Domnul vostru, deci fiți cu frică de Allah și dați-mi ascultare!”** [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:50]

Așadar, Allah Preaînaltul i-a dat știința Torei: **„(...) Eu te-am învățat scrierea (scrisul și știința celor care se văd), înțelepciunea (înțelegerea și știința celor care nu se văd și nu se scriu), Tora și Evanghelia (...)”** [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:110] și i-a revelat Evanghelia: **„(...) și i-am dat lui Evanghelia, în care este călăuzire și lumină (...).”** [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:46]

Allah Preaînaltul l-a sprijinit pe Isus cu suficiente miracole încât să își convingă poporul să creadă în el (Pacea fie asupra sa!):

„(...) Iar când tu ai plăsmuit din lut chipul unei păsări, cu voia Mea, și ai suflat asupra lui, s-a făcut pasăre, cu voia Mea. Și i-ai tămăduit, cu îngăduința Mea, pe cel orb și pe cel lepros! Și ai făcut morții să vină la viață, cu îngăduința Mea (...).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:110]

Mai mult, drept sprijin, Allah Preaînaltul i-a dăruit cunoașterea nevăzutului:

„(...) Eu vă voi vesti ceea ce mâncați și ceea ce păstrați în casele voastre. În aceasta este un semn pentru voi, dacă voi sunteți credincioși!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:49], și l-a sprijinit cu Duhul Sfânt, Jibrîl (Gavriil) (Pacea fie asupra sa!): **„(...) I-am dat lui ‘Isa (Isus), fiul lui Mariam (Maria), semnele deslușite și l-am întărit pe el cu duhul sfânt.”** [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:87]

Coranul ilustrează faptul că mesajul lui Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost destinat doar fiilor lui Israel: **„Și, trimis la fiii lui Israel, (le va zice) (...)”** [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:49] și el (Pacea fie asupra sa!) le-a transmis acest mesaj:

„Și (adu-ți aminte) când ‘Isa (Isus), fiul lui Mariam (Maria), a spus: «O, fii ai lui Israel! Eu sunt Mesagerul lui Allah pentru voi, confirmând Taurah (Tora, care i-a fost trimisă lui Moise) de dinainte de mine și aducându-vă vestea bună a unui Mesager ce va veni după mine, al cărui nume va fi Ahmad (un alt nume al Profetului Mohammed)! (...)»” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 61:6]

Coranul menționează avertizarea lui Allah Preaînaltul împotriva exagerării cu privire la Isus (Pacea fie asupra sa!):

„O, voi oameni ai Scripturii! (de data aceasta adresarea este făcută creștinilor) Nu exagerați în privința religiei voastre (nu exagerați în ceea ce privește rolul lui Isus și nu pretindeți că natura lui ar fi divină!) și nu spuneți despre Allah decât adevărul! Mesia Isus, fiul Mariei, este Trimisul lui Allah, Cuvântul Său (adică este făcut grație Cuvântului Său «Fie!» și Poruncii Sale, fără să fi avut un tată) pe care El l-a transmis Mariei (l-a transmis și prin intermediul arhanghelului Gavriil) și

un duh de la El. (...) [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:71], și aceasta este natura și identitatea sa adevărată.

Allah Preaînaltul l-a creat prin Cuvântul Său „Fii!”, El neavând nevoie de fii, Isus (Pacea fie asupra sa!) sau altul: „(Spune, Mohammed:) **«Acesta este Isus, fiul Mariei!» Aceasta este povestea adevărată de care ei se îndoiesc! (Unii dintre ei socotind că este rodul preacurviei, alții dintre ei socotind că este fiul lui Allah, alții socotind că este o întrupare a lui Allah) ~ Nu se cuvine ca Allah să-Și atribuie un fiu! Mărire Lui! Dacă El hotărăște un lucru, atunci El zice «Fii!», iar el este! (cum și-ar putea închipui cineva că cel care are această putere ar putea avea nevoie de un fiu?)»** [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 19:34-35]

Mai mult, Coranul afirmă că Isus (Pacea fie asupra sa!) nu a pretins niciodată divinitatea. Dimpotrivă, el (Pacea fie asupra sa!) îi va respinge și îi va contesta pe cei care susțin aceasta, iar acest lucru se va întâmpla atunci când Allah Preaînaltul îl va întreba:

„(...) «O, Isus, fiu al Mariei! Le-ai spus tu oamenilor: „Luați-mă pe mine și pe mama mea drept dumnezei în locul lui Allah?”», el îi va răspunde: «Mărire Ție! Eu nu aș fi putut să spun ceea ce nu aveam dreptul să spun! Dacă aș fi spus, ai ști, căci Tu doară știi ce este în sufletul meu, pe când eu nu știu ce este în Sufletul Tău! Doară Tu ești Marele Știutor al celor neștiute !» ~ Eu nu le-am spus decât ceea ce mi-ai poruncit: «Adorați-L pe Allah, Domnul meu și Domnul vostru!» Și am fost martor asupra lor atâta vreme cât m-am aflat printre ei. Și după ce m-ai luat la Tine (prin ridicarea la Cer), ai fost doar Tu Priveghetor peste ei, căci Tu ești Martorul tuturor lucrurilor!» [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:116-117] El (Pacea fie asupra sa!) va spune astfel pentru că a fost doar un om.

Așadar, credința creștină că el (Pacea fie asupra sa!) este de natură divină și că este fiul lui Dumnezeu este falsă.

„(...) «Acesta este Isus, fiul Mariei!» Aceasta este povestea adevărată de care ei se îndoiesc!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 19:34]

„(...) iar creștinii zic: «Mesia este fiul lui Dumnezeu!» Acestea sunt cuvintele lor, (rostite) cu gurile lor (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 9:30]

De asemenea, cei care susțin că Isus (Pacea fie asupra sa!) este însuși Dumnezeu sunt condamnați:

„Necredincioși (pentru că ei Îl defăimează pe Creator, atunci când îl înfățișează ca fiind o ființă umană neputincioasă și cu puteri limitate) sunt aceia care zic: «Dumnezeu este Mesia, fiul Mariei.» Spune (o, Mohammed): «Cine L-ar putea împiedica pe Allah, dacă ar voi să-l facă să piară pe Mesia, fiul Mariei, pe mama lui și pe toți care se află pe Pământ? (...)»” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:17]

Astfel, credința în acest Profet mareț este unul dintre stâlpii credinței islamice, iar Allah Preaînaltul nu îl va accepta pe cel ce nu are această credință:

„Trimisul a crezut în ceea ce i-a fost pogorât de la Domnul său, asemenea și dreptcredincioșii. Fiecare (dintre ei) a crezut în Allah, în Îngerii Lui, în Scripturile Lui și în Trimișii Lui. (Și ei zic:) «Noi nu facem nici o deosebire între vreunul dintre Trimișii Săi.»” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:285]

Dovada creștină cu privire la divinitatea lui Isus Hristos (Pacea fie asupra sa!)

În ciuda diferitelor opinii cu privire la Isus (Pacea fie asupra sa!), sectele creștine cred că el este Dumnezeu întrupat² și susțin această afirmație cu multe versete, atât din Vechiul, cât și din Noul Testament, care vorbesc despre Divinitatea sa. Aceste versete, care îl numesc Domn, Dumnezeu sau Fiul lui Dumnezeu, transmit ideea că Dumnezeu s-a întrupat în el și că a creat unele creații. Acestea consideră că prezicerile lui despre necunoscut și faptul că i-a adus pe morți la viață sunt cele mai mari dovezi ale Divinității sale.

O introducere la discuția despre dovada creștină cu privire la divinitatea lui Isus Hristos (Pacea fie asupra sa!)

Înainte de a discuta dovezile, este important să menționăm următoarele:

1. nu există niciun verset în toată Biblia, nici în Vechiul, dar nici în Noul Testament, în care Isus (Pacea fie asupra sa!) să pretindă divinitatea sau în care să le ceară oamenilor să îl adore. Mai mult, niciunul dintre contemporanii săi nu l-a adorat. Evreii l-au considerat a fi doar cineva care susținea că este Profet, unii dintre ei au crezut în el, însă majoritatea a respins întreaga idee.

² Cu excepția Martorilor lui Iehova și a unor Biserici Monoteiste, pentru că aceștia resping divinitatea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) și Trinitatea. Deși ei cred în Biblie, nu au găsit în ea nicio dovadă pentru această dogmă, astfel că o resping.

Nu există nicio dovadă în Biblie care să susțină divinitatea lui Isus (Pacea fie asupra sa!). Cu privire la aceasta, Ahmed Deadat l-a provocat pe arhiepiscopul suedez într-o dezbateră televizată, spunând:

„Îmi voi pune capul într-o ghilotină dacă îmi arăți un singur verset unde Isus spune că «Eu sunt Dumnezeu.» sau unde spune «Adorați-mă!»”

În cartea sa, *Cheile Secrete*, preotul Fender a explicat de ce Isus (Pacea fie asupra sa!) nu a declarat în mod deschis divinitatea sa în Noul Testament:

„Nimeni nu ar putea înțelege această relație și unitate înainte de învierea și înălțarea sa. Dacă ar fi făcut așa, aceștia ar fi înțeles că el este Dumnezeu într-un corp uman... mai marii preoți evrei au vrut să îl prindă și să îl lapideze și, din acest motiv, el nu și-a declarat divinitatea decât prin parabole și puzzle-uri.”³

Frica de evrei este o scuză inacceptabilă pentru ca Isus (Pacea fie asupra sa!) să își ascundă identitatea. El (Pacea fie asupra sa!) îi înfrunța și îi muștra pe evrei, așa cum este relatat în Evanghelie:

„Vai vouă, cărturarilor și fariseilor fățarnici! Că închideți împărăția Cerurilor înaintea oamenilor; că voi nu intrați și nici pe cei ce vor să intre nu-i lăsați. (...) ~ Vai vouă, călăuze oarbe (...) ~ Vai vouă, cărturarilor și fariseilor fățarnici! Că zidiți mormintele prorocilor și împodobiți pe ale dreptilor, (...) ~ Șerpi, pui de vipere, cum veți scăpa de osânda Gheenei? (...)” [Matei: 23:13-34]

³ *Adevărul revelat*, Rahmatu Allah Al-Hindy, Vol. 3. pp. 718-724

Cum și de ce și-ar fi ascuns Isus (Pacea fie asupra sa!) identitatea în fața oamenilor? Procedând astfel, ar fi creat confuzie și i-ar fi călăuzit în mod greșit pe oameni.

2. niciunul dintre discipolii lui Isus (Pacea fie asupra sa!) nu l-a considerat Dumnezeu și niciunul dintre ei nu l-a adorat. Mai mult, discipolii, precum și contemporanii lui, l-au considerat a fi doar un Profet. (Voi explica mai târziu)

3. cea mai puternică dovadă prezentată de către creștini pentru demonstrarea divinității lui Isus (Pacea fie asupra sa!) se găsește doar în Evanghelia după Ioan și în Epistolele lui Pavel, în timp ce Evangheliile Sinoptice (Evangheliile după Matei, Marcu și Luca) nu conțin nici măcar un verset care să demonstreze această dogmă.

De fapt, lipsa dovezilor din Evangheliile Sinoptice l-au forțat pe Ioan – sau pe scriitor – să scrie o Evangheligie despre divinitatea lui Isus (Pacea fie asupra sa!). În această Evangheligie, se poate observa că el a scris ceea ce alții nu au scris și că această Evangheligie este plină de metafore și filozofie, ceea ce diferă de stilul simplu al lui Isus (Pacea fie asupra sa!), stil ce i-a făcut pe mulți oameni să îl urmeze.

4. inexistența unui verset clar în Evangheliile Sinoptice, care să demonstreze Divinitatea lui Isus (Pacea fie asupra sa!), a fost ceea ce i-a determinat pe creștini să facă adăugiri și să modifice edițiile Bibliei. Un exemplu în acest sens este că aceștia au adăugat singurul verset clar care declară Trinitatea în Prima Epistolă a lui Ioan (Ioan 1, 5:7).

Un alt exemplu se află în Prima Epistolă a lui Pavel către Timotei, unde născocirea editorului este foarte clară. Spune:

„Și cu adevărat, mare este taina evlaviei: Dumnezeu S-a arătat în trup (...)” [1 Timotei, 3:16]

Conform lui Chrispach, acest verset este o născocire. El a spus:

„Este o născocire deoarece cuvântul – Dumnezeu – nu există în codex-ul original, acesta conținând, de fapt, pronumele la persoana a treia «El» sau pronumele demonstrativ «Acela»”.

Explicând motivul, istoria și timpul în care această născocire a avut loc, preotul James Anis a spus:

„Citirea folosind cuvântul «care» este mai exactă, deoarece vechii teologi nu l-au menționat în numeroasele versete pe care le-au născocit atunci când îl combăteau pe Arius. Motivul pentru această schimbare în Noile Manuscrise Grecești este similitudinea dintre cele două cuvinte. Ambele arată la fel în scris, singura diferență dintre ele fiind o cratimă sau un punct. Cel mai probabil, autorii au adăugat această mică linie pentru a clarifica înțelesul, schimbând așadar cuvântul «care» în «Dumnezeu». Apoi, în epoca medievală, s-a răspândit în multe copii, contrazicând ceea ce a fost găsit în copiile mai vechi, care conțineau numai cuvântul «care».”⁴

Dacă ar fi să citim versetul anterior al lui Pavel fără născocirea intenționată a editorului, vom observa că acesta vorbește despre aparența evlaviei într-un corp viu, însă traducерile noi l-au schimbat pentru a demonstra întruparea lui Dumnezeu în Isus (Pacea fie asupra sa!).

Ediția catolică iezuită, Biblia Douay-Rhiems, și Biblia Murdock au șters născocirea și au corectat versetul **„Și cu adevărat, mare este taina evlaviei: care s-a arătat în trup (...)” [1 Timotei, 3:16]**, înlocuind cuvântul „Dumnezeu” prin cuvântul corect „care”. În consecință, se schimbă înțelesul, iar

⁴ *Teologie metodică*, James Anis, p. 206. *Adevărul revelat*, Vol.2, p. 460

dovada pentru întruparea lui Dumnezeu în Isus (Pacea fie asupra sa!) dispare.

Un alt exemplu al acestor născociri este schimbarea făcută de traducător în Epistola lui Iuda. În ediția protestantă, cea mai faimoasă și populară, Versiunea Revizuită a Regelui James, observăm ca aceasta induce în eroare cititorul atunci când afirmă:

„Iar a Aceluia care poate să vă păzească de orice cădere și să vă facă să vă înfățișați fără prihană și plini de bucurie înaintea slavei Sale, ~ Singurului Dumnezeu, Mântuitorul nostru, să fie slavă, măreție, putere și stăpânire, mai înainte de toți vecii, și acum și în veci. Amin!” [Iuda 1:24-25]

Adevărul este că versetul menționează că „Mântuitorul” va salva oamenii prin mesajul și misiunea lui Isus (Pacea fie asupra sa!), nu prin Isus (Pacea fie asupra sa!) în sine. În ediția catolică iezuită și în Versiunea Americană Standard, vedem versetul după cum urmează:

„Singurului Dumnezeu, Mântuitorul nostru, prin Isus Hristos, Domnul nostru, slavă, preamărire, putere și stăpânire (...)” [Iuda 1:25]

În ediția protestantă, au omis numele lui Isus (Pacea fie asupra sa!) pentru a arăta că el este Mântuitorul și nu calea spre mântuire. Îl numește pe Isus (Pacea fie asupra sa!) „Singurul Dumnezeu Înțelept”, dar în ediția catolică, pasajul vorbește despre Dumnezeu ca fiind „Singurul Dumnezeu Înțelept”. Creștinii au născocit versetele atunci când nu au găsit nicio dovadă pentru demonstrarea divinității lui Isus (Pacea fie asupra sa!).

Te invit pe tine, cel care cauți adevărul, să rămâi alături de mine pentru a studia din punct de vedere științific dovezile scrise

de creștini, prin care susțin divinitatea lui Isus (Pacea fie asupra sa!).

Există 6 categorii de dovezi:

1. versete care îi atribuie divinitatea și stăpânirea lui Isus (Pacea fie asupra sa!), numite „*Titlurile lui Dumnezeu*”
2. versete care îi atribuie lui Isus (Pacea fie asupra sa!) statutul de Fiu al lui Dumnezeu,
3. versete care menționează întruparea lui Dumnezeu în Isus (Pacea fie asupra sa!),
4. versete care îi atribuie lui Isus (Pacea fie asupra sa!) Caracteristicile lui Dumnezeu,
5. versete care îi atribuie lui Isus (Pacea fie asupra sa!) faptele lui Dumnezeu,
6. miracolele lui Isus (Pacea fie asupra sa!) ca dovadă a divinității sale

1. *Versete care îi atribuie divinitatea și stăpânirea lui Isus (Pacea fie asupra sa!)*

Creștinii prezintă unele versete care îi atribuie divinitatea și stăpânirea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) și le consideră dovezi ale divinității sale. Prima dovadă este numele său, „Isus”, care derivă din cuvântul evreiesc „yehwa khalas”, care înseamnă „Dumnezeu a mântuit”.

O altă dovadă este versetul pe care îl găsim în Cartea lui Isaia:

„Căci un Copil ni S-a născut, un Fiu ni S-a dat, și domnia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi: «Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii.»” [Isaia 9:6]

De asemenea, creștinii au credința că descrierea mântuitorului care va veni, făcută de David, este o dovadă solidă, deoarece David l-a numit „Domn”:

„Domnul a zis Domnului meu: «Șezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale.» ~ Domnul va întinde din Sion toiagul de cârmuire al puterii Tale, zicând: «Stăpânește în mijlocul vrăjmașilor Tăi!» ~ Poporul Tău este plin de înflăcărare, când Îți aduni oștirea; cu podoabe sfinte, ca din sânul zorilor, vine tineretul Tău la Tine, ca roua. ~ Domnul a jurat, și nu-I va părea rău: «Tu ești preot în veac, în felul lui Melhisedec.»” [Psalmi 110:1-4]

Ibrahim Said, un preot egiptean, a spus: *„Cel care, după ce a citit Psalmi 110, încă nu este convins de divinitatea lui Isus, este fie un analfabet și un ignorant, ai cărui ochi sunt acoperiți*

cu stupiditate, fapt pentru care nu poate vedea, fie un arogant, a cărui inimă este plină de încăpățânare și nu vrea să vadă.”⁵

Mai există un verset pe care creștinii îl consideră a fi o dovadă a divinității lui Isus (Pacea fie asupra sa!). Acesta se află în Cartea lui Isaia:

„De aceea, Domnul însuși vă va da un semn: «Iată, fecioara va rămâne însărcinată, va naște un Fiu și-I va pune numele Emanuel.»” [Isaia 7:14], iar cuvântul „Emanuel” înseamnă „Dumnezeu cu noi”.

Creștinii cred că nașterea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) a reprezentat îndeplinirea acestei profeții, după cum îngerul i-a prezis logodnicului Mariei (Pacea fie asupra sa!), Iosif Tâmplarul:

„«Ea va naște un Fiu, și-I vei pune numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale.» ~ Toate aceste lucruri s-au împlinit ca să se împlinească ce vestise Domnul prin prorocul care zice: «Iată, fecioara va fi însărcinată, va naște un Fiu, și-I vor pune numele Emanuel» care, tălmăcit, înseamnă: «Dumnezeu este cu noi.»” [Matei 1:21-23] Conform creștinilor, faptul că i-a fost dat numele Emanuel, adică „Dumnezeu cu noi”, este o dovadă a divinității sale.

Mai mult, ei aduc ca dovadă vorbele lui Pavel, Toma și Petru din Noul Testament cu privire la acest subiect:

„(...) după trup, Hristosul, care este mai presus de toate lucrurile, Dumnezeu binecuvântat în veci (...)” [Romani 9:5]

⁵ Comentariu asupra Evangheliei după Luca, Ibrahim Said, p. 504

„Drept răspuns, Toma I-a zis: «Domnul meu și Dumnezeu meu!»” [Ioan 20:28]

„Petru L-a luat deoparte și a început să-L mustre, zicând: «Să Te ferească Dumnezeu, Doamne! Să nu Ți se întâmple așa ceva!»” [Matei 16:22]

„El a trimis Cuvântul Său fiilor lui Israel și le-a vestit Evanghelia păcii, prin Isus Hristos, care este Domnul tuturor.” [Faptele Apostolilor 10:36]

În Apocalipsa, există un alt verset cu privire la acest subiect:

„(...) pentru că El este Domnul domnilor și Împăratul împăraților (...)" [Apocalipsa 17:14]

Numele nu demonstrează divinitatea celui care îl poartă

Niciunul dintre aceste nume nu îl face pe Isus (Pacea fie asupra sa!) Dumnezeu. Multe dintre aceste cuvinte sunt folosite doar ca nume, iar dacă numele cuiva este „dumnezeu”, acesta nu îl face Dumnezeu. Conform Noului Testament, oamenii i-au numit „zei” pe Pavel și pe Barnaba atunci când aceștia au înfăptuit unele miracole:

„La vederea celor făcute de Pavel, noroadele și-au ridicat glasul și au zis în limba licaoneană: «Zei s-au coborât la noi în chip omenesc.»” [Faptele Apostolilor 14:11]

Romanii aveau tradiția de a-i numi zei pe oamenii care au făcut ceva bun pentru națiune. Această numire nu transformă creatura într-un creator și nu îl transformă pe servitorul muritor într-un Dumnezeu nemuritor.

Semnificația numelui Ismael este „Dumnezeu aude”, semnificația cuvântului Ioachim este „Dumnezeu ridică” și semnificația numelui Isus este „Dumnezeu mântuiește”. Acești oameni nu sunt dumnezei, chiar dacă au purtat aceste nume.

În Apocalipsa, citim: **„Pe cel ce va birui îl voi face un stâlp în Templul Dumnezeului Meu, și nu va mai ieși afară din el. Voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu și numele cetății Dumnezeului Meu, Noul Ierusalim, care are să se coboare din Cer de la Dumnezeul Meu, și Numele Meu cel nou.”** [Apocalipsa 3:12], iar în Numeri găsim: **„Astfel să pună Numele Meu peste copiii lui Israel, și Eu îi voi binecuvânta.”** [Numeri 6:27], însă aceștia nu sunt dumnezei.

A fost „Dumnezeu” numele lui Isus (Pacea fie asupra sa!)?

Musulmanii nu consideră a fi adevărate multe dintre versetele care, conform Noului Testament, provin de la discipolii lui Isus (Pacea fie asupra sa!). Ei cred că acestea au fost născocite în mod intenționat de către creștini, așa cum am văzut în Prima Epistolă (5:7). Este probabil ca modificările să fi avut loc și din cauza unor traduceri proaste și inexacte.

Cuvântul „Domn” (cu D mare) pe care îl găsim în traducerile Bibliei implică, de obicei, cuvântul „Dumnezeu”, dar putem observa că unele traduceri în limba engleză folosesc cuvântul „domn” (cu d mic), care înseamnă „învățător”. În traducerea din limba franceză, este folosit cuvântul „Le mait”, care înseamnă „învățător” și la fel în traducerile din limbile germană, italiană și spaniolă.

Cuvântul „Rab”, care apare în traducerea în limba arabă, nu este nou, ci este cuvântul din limba aramaică „Rabbi”, limba

vorbită de Isus (Pacea fie asupra sa!) și de contemporanii săi. Cuvântul „Rabbi” este folosit în semn de respect pentru un dascăl sau un învățător.

Evangelhia după Ioan menționează că discipolii obișnuiau să îl numească pe Isus (Pacea fie asupra sa!) „Rabbi” sau „Rabbuni”, însemnând învățător. Maria Magdalena s-a întors la Isus (Pacea fie asupra sa!) și a spus:

„(...) «Rabbuni!», adică: «Învățătorule!» ~ «Nu mă ține», i-a zis Isus, «căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu. Ci du-te la frații Mei și spune-le că Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeu Meu și Dumnezeul vostru.»” [Ioan 20:16-17]

Într-un alt verset, doi dintre discipolii săi l-au numit:

„(...) Rabi (care tâlmăcit înseamnă „Învățătorule”), unde locuiești?” [Ioan 1:38]

Niciunul dintre discipoli nu s-a referit la sensul de „Dumnezeu” atunci când a folosit acest cuvânt pentru a-l chema pe Isus (Pacea fie asupra sa!), ei îl foloseau în sensul de învățător. Așadar, discipolii l-au considerat, ca și pe Ioan Botezătorul, un învățător, după cum au spus:

„(...) «Doamne, învață-ne să ne rugăm, cum a învățat și Ioan pe ucenicii lui.»” [Luca 11:1]

Folosirea cuvântului „domn” cu semnificația de învățător este, de asemenea, deseori întâlnită în limba greacă. Stephen Nail a spus:

„Cuvântul «învățător» din limba greacă originală poate fi folosit ca formulă de respect. Paznicul închisorii le-a vorbit lui Pavel și lui Sila numindu-i rabbi sau învățători: „I-a scos afară și le-a zis: «Învățătorilor, ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?»”

~ Pavel și Sila i-au răspuns: «Crede în Domnul Isus, și vei fi mântuit tu și casa ta.» [Faptele Apostolilor 16:30-31], iar acest cuvânt indică respectul.”

Ceea ce dovedește această explicație cu privire la cuvintele lui Pavel este că, atunci când l-a descris pe Isus (Pacea fie asupra sa!) drept „Rabbi” (domn), el îl considera un rob al lui Dumnezeu:

„(...) ca Dumnezeuul Domnului nostru Isus Hristos, Tatăl slavei, să vă dea un duh de înțelepciune și de descoperire, în cunoașterea Lui.” [Efeseni 1:17]

Răspunsul lui Toma nu a fost o adresare directă făcută către Isus (Pacea fie asupra sa!). Atunci când l-a văzut pe Isus (Pacea fie asupra sa!) viu, deși îl credea mort, a fost o surpriză foarte mare pentru el și a exclamat:

„(...) Domnul meu și Dumnezeuul meu!” [Ioan 20:28]

Este posibil ca acest sens să fie neclar în unele traduceri, dar este clar în originalele grecești. În manuscrisele grecești, cuvintele sunt „*apok-rii'-nom-ahi*”, care înseamnă „*aceasta a fost reacția lui*”.

Dovada pentru această explicație este faptul că Isus (Pacea fie asupra sa!) a spus în același paragraf că el se va înălța la Domnul său (Ioan 20:17). Dacă Isus (Pacea fie asupra sa!) ar fi înțeles cuvintele lui Toma ca referire la divinitatea sa, el nu le-ar fi acceptat. El (Pacea fie asupra sa!) a refuzat să fie numit „bun” deoarece, atunci când discipolii l-au numit așa, el a răspuns:

„(...) De ce-Mi zici bun? Nimeni nu este bun decât numai Unul Dumnezeu (...)” [Matei 19:17] Dacă acesta era cazul, cum ar fi acceptat să fie numit Dumnezeu?

În ceea ce privește versetul din Psalmi (110:1), acesta nu s-a referit la Isus (Pacea fie asupra sa!) în niciun caz, ci la Mesia așteptată de evrei, adică Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

Petru a făcut o greșală atunci când a considerat că versetul se referea la Isus (Pacea fie asupra sa!), acesta spunând:

„Căci David nu s-a suit în Ceruri, ci el singur zice: «Domnul a zis Domnului meu: „Șezi la dreapta Mea, ~ până ce voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale.” ~ Să știe bine, dar, toată casa lui Israel, că Dumnezeu a făcut Domn și Hristos pe acest Isus pe care L-ați răstignit voi.» ~ După ce au auzit aceste cuvinte, ei au rămas străpunși în inimă și au zis lui Petru și celorlalți apostoli: «Fraților, ce să facem?»» [Faptele Apostolilor 2:34-37]

Dovada neînțelegerii lui Petru și a creștinilor care l-au urmat a fost că Isus (Pacea fie asupra sa!) a negat că el este Mesia cel așteptat, menționat de David:

„Pe când erau strânși la un loc fariseii, Isus i-a întrebat: «Ce credeți voi despre Hristos? Al cui fiu este?» «Al lui David», I-au răspuns ei. ~ Și Isus le-a zis: «Cum atunci David, fiind insuflat de Duhul, Îl numește Domn, când zice: ~ „Domnul a zis Domnului Meu: «Șezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale?»” ~ Deci dacă David Îl numește Domn, cum este El fiul lui?» ~ Nimeni nu I-a putut răspunde un cuvânt. Și, din ziua aceea, n-a îndrăznit nimeni să-I mai pună întrebări.” [Matei 22:41-46]

Isus (Pacea fie asupra sa!) i-a întrebat pe evrei despre Mesia cel așteptat, pe care David și alți profeți l-au prezis:

„«Ce credeți voi despre Hristos? Al cui fiu este?» «Al lui David», I-au răspuns ei.” El le-a arătat că aceștia greșeau și

le-a spus: „Deci dacă David Îl numește Domn, cum este El fiul lui?”.

Marcu a menționat, de asemenea:

„Pe când învăța pe norod în Templu, Isus a zis: «Cum zic cărturarilor că Hristosul este fiul lui David? ~ Însuși David, fiind insuflat de Duhul Sfânt, a zis: „Domnul a zis Domnului meu: «Șezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale.»» ~ Deci chiar David Îl numește Domn; atunci cum este El fiul lui?» Și gloata cea mare Îl asculta cu plăcere.” [Marcu 12:35-37]

Același lucru este menționat și în Evanghelia după Luca:

„(...) Cum se zice că Hristosul este fiul lui David? ~ Căci însuși David zice în cartea Psalmilor: «Domnul a zis Domnului meu: „Șezi la dreapta Mea, ~ până voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale.»» ~ Deci David Îl numește Domn; atunci cum este El fiul lui?” [Luca 20:40-44]

Mesia cel așteptat nu este un descendent al lui David, iar creștinii cred în faptul că Isus (Pacea fie asupra sa!) face parte din urmașii lui David (Pacea fie asupra sa!), așa cum este consemnat în genealogia sa, în Evanghelia după Matei și Luca. *Insistă preotul Ibrahim Said să ne considere analfabeți sau persoane iraționale pentru că spunem că aceste versete nu sunt despre Isus (Pacea fie asupra sa!)?*

De asemenea, ceea ce apare în Isaia cu privire la Emanuel nu face referire la Isus (Pacea fie asupra sa!), pentru că acesta nu a fost niciodată numele său și nimeni nu l-a numit așa. Povestea din cartea lui Isaia vorbește despre un eveniment care s-a petrecut cu secole înainte de nașterea lui Isus (Pacea fie asupra sa!), atunci când Rosin, regele din Edom, a conspirat cu Faqah ben Ramlia,

regele Regatului Israelit Nordic, împotriva Regatului Sudic și a regelui său, Ahaz.

Nașterea lui Emanuel a fost semnul lui Dumnezeu pentru sfârșitul pedepsirii Iudeii, distrugerea regatelor lui Rosin și Faqah și omorârea celor doi regi de către asirieni. Isaia a spus:

„Domnul a vorbit din nou lui Ahaz și i-a zis: (...) ~ De aceea, Domnul însuși vă va da un semn: «Iată, fecioara va rămâne însărcinată, va naște un Fiu și-I va pune numele Emanuel. ~ El va mânca smântână și miere până va ști să lepede răul și să aleagă binele. ~ Dar înainte ca să știe copilul să lepede răul și să aleagă binele, țara, de ai cărei doi împărați te temi tu, va fi pustiită. ~ Domnul va aduce peste tine, peste poporul tău și peste casa tatălui tău zile cum n-au mai fost niciodată, din ziua când s-a despărțit Efraim de Iuda (adică pe împăratul Asiriei).» ~ În ziua aceea, Domnul va șuiera muștelor de la capătul râurilor Egiptului și albinelor din țara Asiriei.” [Isaia 7:10-18]

„Domnul mi-a zis: «Ia o tablă mare și scrie pe ea, așa ca să se înțeleagă: „Grăbește-te de pradă, aruncă-te asupra prăzii.”» (...) ~ Ea a zămislit, și a născut un fiu. Apoi Domnul mi-a zis: «Pune-i numele Maher-Șalal-Haș-Baz». ~ Căci, înainte ca să știe copilul să spună „tată” și „mamă”, se vor lua dinaintea împăratului Asiriei bogățiile Damascului și prada Samarei.»” [Isaia 8:1-4]

Este evident că în acest pasaj este vorba despre invazia asiriană a Palestinei, care a avut loc cu secole înainte de Isus (Pacea fie asupra sa!). În acel timp s-a născut băiatul, iar tatăl lui l-a numit „Mahershalalhashbaz”, după victoria regelui Ahaz, numele însemnând „Neînfricat în jaf și furt” „Pentru că Dumnezeu este cu el”.

Profeta s-a adeverit, iar regele Ahaz a obținut victoria atunci când regele asirian a venit și i-a capturat pe cei doi regi conspiratori:

„DOMNUL mi-a vorbit iarăși și mi-a zis: ~ «(...) iată, Domnul va trimite împotriva lor apele puternice și mari ale Râului (*Euftrat*), adică pe împăratul Asiriei cu toată puterea lui; pretutindeni el va ieși din albia lui și se va vărsa peste malurile lui; ~ va pătrunde în Iuda, va da peste maluri, va năvăli și va ajunge până la gât. Iar aripile întinse ale oștii lui vor umple întinderea țării tale, Emanuele!» ~ Scoateți strigăte de război cât voiți, popoare, căci tot veți fi zdrobite; luați aminte, toți cei ce locuiți departe! Pregătiți-vă oricât de luptă, căci tot veți fi zdrobiți. Pregătiți-vă oricât de luptă, căci tot veți fi zdrobiți. ~ Faceți la planuri cât voiți, căci nu se va alege nimic de ele! Luați la hotărâri cât voiți, căci vor fi fără urmări! Căci Dumnezeu este cu noi (*Emanuel*).” [Isaia 8:5-10]

Trebuie să menționez aici că autorul Evangheliei după Luca a folosit pasaje născocite din Cartea lui Isaia. Nu am găsit menționat cuvântul „betolah”, care înseamnă „fecioară”, nici în vechile originale ebraice, nici în vechile traduceri ale Torei. Acesta a fost născocit de autorii traducerilor anilor '70 d.Hr., iar evangheliștii l-au copiat pentru că le-a convenit.

Cuvântul din vechile traduceri ale Torei pentru *ecoela*, *thethodoshen* și *semix*, ce aparțineau celui de-al doilea secol, este „alma”, care înseamnă „femeie tânără”⁶. În Versiunea Standard

⁶ O introducere la Vechiul Testament, Dr. Samuel Yusuf, p. 260

revizuită, 1952, editorii au schimbat cuvântul „fecioară” cu „femeie tânără”, însă doar în traducerea în limba engleză⁷.

Niciunul dintre numele ce apăreau în pasajul din Isaia (9:6) nu era numele lui Isus (Pacea fie asupra sa!): **„Căci un Copil ni S-a născut, un Fiu ni S-a dat, și domnia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi: «Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii.»” [Isaia 9:6]**

Unde și când l-a numit cineva minunat, sfetnic, cel tare, Părintele veșnicilor sau Domnul păcii? Nu există niciun singur verset în întreaga Biblie care să demonstreze așa ceva.

Dacă creștinii spun că acestea erau caracteristicile lui Isus (Pacea fie asupra sa!) și nu numele lui, noi spunem că asemenea descrieri nu i se potriveau deloc. Aceste caracteristici vorbesc despre un rege victorios, care avea să își conducă poporul și să moștenească regatul lui David (Pacea fie asupra sa!), iar toate acestea au fost departe de Isus (Pacea fie asupra sa!), conform faptelor și versetelor din Evangheliile. Isus (Pacea fie asupra sa!) nu a fost nici măcar pentru o zi *Regele* poporului său. Dimpotrivă, el (Pacea fie asupra sa!) a fost un fugăr, îngrijorat și speriat de evrei; care s-a retras chiar și atunci când poporul său a vrut să-l facă împărat:

„Isus, fiindcă știa că au de gând să vină să-L ia cu sila ca să-L facă împărat, S-a dus iarăși la munte, numai El singur.” [Ioan 6:15]

El (Pacea fie asupra sa!) s-a retras pentru că regatul său nu era în această lume și nu pe tronul lui David, ci era un regat spiritual în Viața de Apoi:

⁷ *Istoria ideologiei creștine*, Hanna Jerjes ElKhodary, Vol.1 p. 175. și *Este Biblia Cuvântul lui Dumnezeu?* Ahmad Deedat, pp. 24-25

„«Împărăția Mea nu este din lumea aceasta», a răspuns Isus. «Dacă ar fi Împărăția Mea din lumea aceasta, slujitorii Mei s-ar fi luptat ca să nu fiu dat în mâinile iudeilor; dar acum, Împărăția Mea nu este de aici.»» [Ioan 18:36]

Mai mult, Isaia vorbește despre Domnul Păcii, iar acest titlu nu îi poate fi atribuit lui Isus (Pacea fie asupra sa!), pentru că Evangheliile menționează despre el opusul:

„Să nu credeți că am venit s-aduc pacea pe Pământ; n-am venit să aduc pacea, ci sabia. ~ Căci am venit să despart pe fiu de tatăl său, pe fiică de mama sa și pe noră de soacra sa. ~ Și omul va avea de vrăjmași chiar pe cei din casa lui.” [Matei 18:34-36] Se poate ca Isus (Pacea fie asupra sa!) din această Evanghelie să fie un Domn al Păcii?

Mai mult, Isaia vorbește despre cineva care este în stare de orice, nu despre cineva care nu poate face nimic pentru el:

„Eu nu pot face nimic de la Mine însumi: judec după cum aud (...)” [Ioan 5:30]

„(...) Adevărat, adevărat vă spun că Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând; și tot ce face Tatăl face și Fiul întocmai.” [Ioan 5:19]

Folosirea termenilor de divinitate și stăpânire în Biblie

Numirea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) „domn” sau „dumnezeu” nu este o dovadă a divinității sale, pentru că acești termeni sunt deseori folosiți în Biblie pentru denumirea unor creaturi, printre care și îngerii.

În Cartea lui Iuda, citim:

„Îngerul Domnului nu S-a mai arătat lui Manoah și nevestei lui. Atunci Manoah a înțeles că este Îngerul

Domnului ~ și a zis nevastei sale: «Vom muri, căci am văzut pe Dumnezeu.» [Judecători 13:21-22], însă se referea la „îngerul lui Dumnezeu”.

Îngerul lui Dumnezeu i-a apărut lui Sarah și i-a dat veștile bune despre Isaac:

„Îngerul Domnului i-a zis (...) ~ Ea a numit Numele Domnului care-i vorbește: «Tu ești Dumnezeu care mă vede!» (...) [Geneza 16:11-13]

Un alt exemplu se găsește în Cartea Exodului, care vorbește despre îngerul care i-a însoțit pe israeliți atunci când aceștia au plecat din Egipt, iar versetul îl numește Domn:

„Domnul mergea înaintea lor, ziua într-un stâlp de nor, ca să-i călăuzească pe drum, iar noaptea într-un stâlp de foc, ca să-i lumineze, pentru ca să meargă și ziua și noaptea.” [Exodul 13:21]

„Îngerul lui Dumnezeu, care mergea înaintea taberei lui Israel, și-a schimbat locul și a mers înapoia lor, și stâlpul de nor care mergea înaintea lor, și-a schimbat locul și a stat înapoia lor.” [Exodul 14:19]

Tora, de asemenea, acordă acest titlu unor Profeti, dar nu în adevăratul sens al cuvântului. Dumnezeu i-a spus lui Moise (Pacea fie asupra sa!) cu privire la Aaron (Pacea fie asupra sa!):

„El va vorbi poporului pentru tine, îți va sluji drept gură, și tu vei ține pentru el locul lui Dumnezeu.” [Exodul 4:16]

„Domnul a zis lui Moise: «Iată că te fac Dumnezeu pentru faraon; și fratele tău, Aaron, va fi prorocul tău.» [Exodul 7:1]

Profetii sunt numiți dumnezei în mod metaforic în Tora, cu sensul de „Mesagerii lui Dumnezeu”, așa cum este menționat în Prima Carte a lui Samuel:

„Odinioară în Israel, când se ducea cineva să întrebe pe Dumnezeu, zicea: «Haidem să mergem la văzător!» Căci acela care se numește azi proroc, se numea odinioară văzător.” [1 Samuel 9:9]

Tora mai menționează cuvântul „Dumnezeu” atunci când se referă la judecători, pentru că aceștia judecă după Legea lui Dumnezeu:

„Dacă robul va zice: (...) ~ atunci stăpânul lui să-l ducă înaintea lui Dumnezeu, să-l apropie de ușă sau de stâlpul ușii.” [Exodul 21:5-6]

În următorul capitol al aceleiași cărți, citim:

„Dacă hoțul nu se găsește, stăpânul casei să se înfățișeze înaintea lui Dumnezeu, ca să spună că n-a pus mâna pe avutul aproapelui său. ~ (...) acela, pe care-l va osândi Dumnezeu, trebuie să întoarcă îndoit aproapelui său.” [Exodul 22:8-9]

În Deuteronomul, găsim:

„Să nu căutați la fața oamenilor în judecățile voastre; să ascultați pe cel mic ca și pe cel mare; să nu vă temeți de nimeni, căci Dumnezeu e Cel care face dreptate. Și când veți găsi o pricină prea grea, s-o aduceți înaintea mea, ca s-o aud.” [Deuteronom 19:17]

În Psalmi, găsim:

„(...) Dumnezeu stă în adunarea lui Dumnezeu; El judecă în mijlocul dumnezeilor. ~ «Până când veți judeca strâmb și veți căuta la fața celor răi?»” [Psalmi 82:1-2] Este

clar că acest verset vorbește despre judecători și despre nobilii israeliți.

Folosirea acestui cuvânt s-a răspândit și mai mult pentru că toți israeliții au fost numiți dumnezei, așa cum este menționat în Psalmi:

„Eu am zis: «Sunteți dumnezei, toți sunteți fii ai Celui Preaînalt.» ~ Însă veți muri ca niște oameni (...)" [Psalmi 82:6]

Acesta este pasajul pe care Isus (Pacea fie asupra sa!) l-a citat în timp ce le vorbea evreilor:

„Isus le-a răspuns: «Nu este scris în Legea voastră: „Eu am zis: sunteți dumnezei”? ~ Dacă Legea a numit – dumnezei – pe aceia cărora le-a vorbit cuvântul lui Dumnezeu - și Scriptura nu poate fi desființată ~ cum ziceți voi că hulesc Eu, pe care Tatăl M-a sfințit și M-a trimis în lume? Și aceasta, pentru că am zis: „Sunt Fiul lui Dumnezeu!”»" [Ioan 10:34-36]

Biblia continuă să dea acest titlu chiar și diavolilor sau falșilor zei. Nu numai că Pavel l-a numit pe diavol dumnezeu, ci și pântecele a fost numit astfel. El a spus:

„a căror minte necredincioasă a orbit-o dumnezeul veacului acestuia, ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei slavei lui Hristos (...)" [2 Corinteni 4:4]

El a spus următoarele despre oamenii ce își urmează propriile dorințe:

„(...) Dumnezeul lor este pântecele, și slava lor este în rușinea lor (...)" [Filipeni 3:19]

Găsim același lucru în Psalmi:

„Știu că Domnul este mare și că Domnul nostru este mai presus de toți dumnezeii.” [Psalmi 135:5]

Divinitatea pântecelui și a celorlalte creaturi sunt metaforice și nu reale.

În „*Explicarea principiilor credinței*”, autorii au scris:

„Moise a fost numit dumnezeu de către Dumnezeu Însuși pentru că acționa în Numele Lui și nu pentru că era de natură divină. Același lucru este valabil și pentru judecători, pentru că aceștia judecau conform legilor lui Dumnezeu. Pântecelul, statuetele și banii au fost numite așa pentru că unii oameni le-au luat drept dumnezeu, iar diavolul a fost numit Dumnezeu pentru că el controlează lumea noastră.”⁸

Acesta este limbajul Bibliei și modul acesteia de exprimare și oricine insistă în a-i lua cuvintele întocmai, greșește. Stăpânirea menționată mai sus este metaforică și același lucru este valabil și pentru Isus (Pacea fie asupra sa!).

În cartea sa, „*Ghidul prețios al celor care cercetează Sfânta Biblie*”, Dr. Samaan Kahlun a scris:

„Expresiile din Biblie sunt metaforice și foarte misterioase, în special în Vechiul Testament”.

El a mai scris:

„Expresiile din Noul Testament sunt, de asemenea, metaforice, în special «cuvintele Mântuitorului nostru» și, pentru că unii dintre învățații creștini au folosit metode de interpretare

⁸ *Explicarea principiilor credinței*, preotul dr. Andrew Watson și preotul dr. Ibrahim Said p. 44

literală, multe dintre aceste opinii corupte și false au fost răspândite...”⁹

Mai mult, atunci când Isus (Pacea fie asupra sa!) a auzit despre acești dumnezei metaforici, el a declarat că există doar Un Singur Dumnezeu Adevărat, spunând:

„Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu.” [Ioan 17:3], referindu-se în mod clar la faptul că Paradisul și viața veșnică vor fi obținute prin mărturisirea că Dumnezeu (Allah) este Unic și că Isus (Pacea fie asupra sa!) este Mesagerul Său, iar aceasta este ceea ce toți musulmanii cred.

⁹ *Adevărul revelat*, Rahamtu Allah Al-Hindi Vol.3 p. 702

2. *Versete care îi atribuie lui Isus (Pacea fie asupra sa!) statutul de Fiu al lui Dumnezeu*

Evangeliiile vorbesc despre Isus (Pacea fie asupra sa!) ca fiind Fiul lui Dumnezeu, iar creștinii consideră aceasta drept dovadă pentru divinitatea sa. ***Este această considerație corectă și ce înseamnă formula „Fiul lui Dumnezeu”?***

S-a numit Isus (Pacea fie asupra sa!) pe sine „Fiul lui Dumnezeu”?

Primul aspect pe care trebuie să îl luăm în considerare este acela că Isus (Pacea fie asupra sa!) nu s-a numit pe sine „Fiul lui Dumnezeu” decât o singură dată (Ioan 10:36). Restul versetelor din Evanghelii ne descriu doar faptul că discipolii și contemporanii săi au spus același lucru. Din acest motiv, unii învățați se îndoiesc de faptul că Isus (Pacea fie asupra sa!) sau discipolii săi ar fi rostit cu adevărat aceste cuvinte.¹⁰

În cartea sa, „*Dicționarul Bibliei*”, Senger a scris: „*Folosirea acestui termen de către Isus însuși este incertă.*” În acest sens, Charles Gene Pair a spus: „*Concluzia fermă a studiilor cercetătorilor este că Isus nu a pretins niciodată că el era Mesia cel așteptat și că el nu s-a numit niciodată pe sine Fiul lui*

¹⁰ Cu privire la aceasta, Pfleiderer, proeminentul savant german, a declarat în cartea sa despre *Creștinismul Timpuriu*: „*În povestirile discipolilor, la fel ca în cele ale tuturor istoricilor seculari ai Antichității, aceste discursuri sunt compoziții libere, în care autorul își lasă eroii să vorbească în modul în care el însuși crede că ar fi vorbit în situația dată.*” (p.500f.) (Kautsky, Karl, *Fundațiile creștinismului*, 1908, p. 22)

Dumnezeu... acest limbaj nu a fost folosit decât de creștinii influențați de cultura greacă. ¹¹

Coleman, savantul proeminent, a declarat cu privire la această titulatură:

„Discipolii menționați în Faptele Apostolilor au fost influențați de stăpânul lor, care nu a folosit această titulatură și nici nu a dorit-o, iar ei i-au urmat pașii.”

Isus (Pacea fie asupra sa!) este, de asemenea, „Fiul Omului”

Există 83 de versete în Evanghelia care menționează că oamenii l-au numit de mai multe ori pe Isus (Pacea fie asupra sa!) „Fiul Omului”, iar aceste versete le contrazic pe cele câteva care îl numesc „Fiul lui Dumnezeu”.

Conform învățatului egiptean creștin, Matta El Meskin, Isus (Pacea fie asupra sa!) și-a însușit acest titlu „*pentru a ascunde adevărata sa origine divină, de Fiu al lui Dumnezeu, atunci când a vorbit despre el însuși.*”¹²

Dacă aceste versete, care îl numesc pe Isus (Pacea fie asupra sa!) „Fiul lui Dumnezeu” sunt dovezi ale divinității sale, celelalte care îl numesc „Fiul omului” sunt dovezi irevocabile ale naturii sale umane, respingând versetele cu privire la divinitate cu sensul lor metaforic.

¹¹ *Creștinismul, începuturile și dezvoltarea sa*, Charles Gene Pier, p. 50

¹² *Comentarii la Evanghelia după Matei*, Părintele Matta El Meskin, p. 147. **De ce a ascuns Isus (Pacea fie asupra sa!) acest subiect, de ce nu ne-a spus adevărata sa identitate, de ce și-a ascuns divinitatea și le-a spus celor care îi susțin divinitatea că el este om și fiul unui om?**

În Evanghelia după Matei, citim următoarele:

„Isus i-a răspuns: «Vulpile au vizuini, și păsările Cerului au cuiburi; dar Fiul omului n-are unde-și odihni capul.»» [Matei 8:20]

În Evanghelia după Marcu, găsim:

„Fiul omului, negreșit, Se duce după cum este scris despre El. (...)» [Marcu 14:21]

Tora menționează că: **„Dumnezeu nu este un om ca să mintă, nici un fiu al omului, ca să-I pară rău. (...)» [Numeri 23:19]**, așadar Isus (Pacea fie asupra sa!) nu este Dumnezeu.

Sunt mulți fii ai lui Dumnezeu în Biblie, sunt cu toții Dumnezei?

Titlul „Fiul lui Dumnezeu” care i-a fost atribuit lui Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost atribuit multor altora, iar aceștia nu erau considerați dumnezei. Totuși, filiația era metaforică, însemnând credincioși și drepti. Conform Bibliei, următorii oameni sunt fiii lui Dumnezeu:

Adam (Pacea fie asupra sa!) a fost fiul lui Dumnezeu:

„(...) Adam, fiul lui Dumnezeu.” [Luca 3:38]

David (Pacea fie asupra sa!) a fost fiul lui Dumnezeu:

„«Eu voi vesti hotărârea Lui» - zice Unsul - Domnul Mi-a zis: «Tu ești Fiul Meu! Astăzi Te-am născut.»» [Psalmi 2:7]

Solomon (Pacea fie asupra sa!) a fost fiul lui Dumnezeu:

„El Îmi va zidi o casă, și-i voi întări pe vecie scaunul lui de domnie. ~ Eu îi voi fi Tată, și el Îmi va fi fiu (...).” [1 Cronici 17:12-13]

Autorul Evangheliei după Luca le-a acordat acest titlu și îngerilor, pentru că folosirea lui era un lucru obișnuit:

„Căci nici să moară nu mai pot, căci sunt la fel cu îngerii și sunt fii ai lui Dumnezeu (...).” [Luca 20:36]

Există versete care i-au numit pe alții drept fii ai lui Dumnezeu sau au spus că Dumnezeu este tatăl lor. Discipolii erau fiii lui Dumnezeu, dar niciun creștin nu a susținut că erau Dumnezei:

„(...) Ci du-te la frații Mei și spune-le că Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru.” [Ioan 20:17]

„Fiți, dar, voi desăvârșiți, precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârșit este.” [Matei 5:48]

Toți evreii sunt, de asemenea, fiii lui Dumnezeu:

„(...) Noi nu suntem copii născuți din curvie; avem un singur Tată: pe Dumnezeu.” [Ioan 8:41]

Ceea se apare în Psalmi și în Iov este asemănător:

„Căci, în Cer, cine se poate asemăna cu Domnul? Cine este ca Tine între fiii lui Dumnezeu?” [Psalmi 89:6]

„Fiii lui Dumnezeu au venit într-o zi de s-au înfățișat înaintea Domnului. (...).” [Iov 1:6]

Putem observa, de asemenea, că Tora a acordat acest titlu și celor puternici sau nobililor și, totuși, niciun creștin nu i-a considerat Dumnezeu:

„Fiii lui Dumnezeu au văzut că fetele oamenilor erau frumoase; și din toate și-au luat de neveste pe acelea pe care și le-au ales. ~ (...) aceștia erau vitejii care au fost în vechime, oameni cu nume.” [Geneza 6:2-4]

Așadar, creștinii nu pot considera aceste versete drept dovadă pentru divinitatea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) și să refuze divinitatea în cazul lui Adam, Solomon (Pacea fie asupra lor!) și alții. Pentru a face aceasta, ei trebuie să prezinte o dovadă solidă, pe care nu o vor avea niciodată.

Atunci când evreii au vrut să inventeze o acuzație împotriva lui Isus (Pacea fie asupra sa!), aceștia l-au acuzat de blasfemie pentru că a spus că este Fiul lui Dumnezeu în adevăratul sens al cuvântului. Isus (Pacea fie asupra sa!) însă i-a contrazis și le-a explicat că este o metaforă și nu o realitate, așa cum este folosită în cărțile lor, care i-au numit pe toți Fiii lui Dumnezeu. El (Pacea fie asupra sa!) a spus:

„Dacă Legea a numit «dumnezei» pe aceia cărora le-a vorbit cuvântul lui Dumnezeu - și Scriptura nu poate fi desființată - ~ cum ziceți voi că hulesc Eu, pe care Tatăl M-a sfințit și M-a trimis în lume? Și aceasta, pentru că am zis: «Sunt Fiul lui Dumnezeu!» ~ Dacă nu fac lucrările Tatălui Meu, să nu Mă credeți.” [Ioan 10:35-37], însemnând că *„dacă în cartea voastră sunteți numiți «Fiii lui Dumnezeu» în mod metaforic, eu spun, de asemenea, că suntem egali și că sunt «Fiul lui Dumnezeu» în mod metaforic”*.

Sensul corect al calității de „Fiu”

Sensul corect al calității de „Fiu” a lui Isus (Pacea fie asupra sa!) și a altora este unul metaforic și simbolic, însemnând

„cel care Îi este drag lui Dumnezeu, cel care este ascultător față de Dumnezeu sau cel care crede în Dumnezeu”.

Atunci când Marcu a vorbit despre sutaș, cel care a văzut persoana crucificată, a scris:

„Sutașul care stătea în fața lui Isus, când a văzut că Și-a dat astfel duhul, a zis: «Cu adevărat, Omul acesta era Fiul lui Dumnezeu!»” [Marcu 15:39]

Atunci când Luca a menționat evenimentul, el a schimbat propoziția, folosind sensul ei adevărat. El a spus:

„Sutașul, când a văzut ce se întâmplase, a slăvit pe Dumnezeu și a zis: «Cu adevărat, Omul acesta era neprihănit!»” [Luca 23:47]

Putem observa același sens și în Evanghelia după Ioan, atunci când a vorbit despre credincioși. El a spus:

„Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu.” [Ioan 1:12] și el a continuat: „Cine este din Dumnezeu ascultă cuvintele lui Dumnezeu (...).” [Ioan 8:47]

Pavel a declarat același lucru, spunând:

„Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu.” [Romani 8:14]

Această metaforă este folosită deseori în Biblie, unde se vorbește despre copiii răului și copiii lumii (Ioan 8:44), (Luca 16:8).

Atunci când diavolii l-au strigat folosind adevăratul sens al calității de Fiu pe Isus (Pacea fie asupra sa!), el i-a condamnat:

„Din mulți ieșeau și draci care strigau și ziceau: «Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu.» Dar El îi muștra și nu-i

lăsa să vorbească, pentru că știau că El este Hristosul.” [Luca 4:41]

El este doar Hristos și nu Fiul adevărat al lui Dumnezeu!

A susținut Isus (Pacea fie asupra sa!) că el este cu adevărat Fiul lui Dumnezeu și că Îi este egal?

Una dintre alegațiile creștinilor privind divinitatea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) este aceea că el însuși s-a declarat a fi egalul lui Dumnezeu, luând în considerare ceea ce scrie în Evanghelia după Ioan:

„Deci pentru aceasta căutau mai mult iudeii să-L omoare, nu numai pentru că dezlega sâmbăta, ci și pentru că zicea că Dumnezeu este Tatăl Său, făcând-se pe Sine deopotrivă cu Dumnezeu.” [Ioan 5:18]

Nu există nicio îndoială că acest verset, scos din context, ar putea fi o dovadă pentru susținerea statutului lui Isus (Pacea fie asupra sa!) de Fiu al lui Dumnezeu. Aceasta poate fi acceptată doar de cei ignoranți și neștiutori, deoarece nu este adevărată.

Pentru a înțelege acest verset, trebuie să îl citim în contextul său. De Sabat, Isus (Pacea fie asupra sa!) a vindecat o persoană bolnavă, fapt considerat greșit de către evrei; așadar, **„din pricina aceasta, iudeii au început să urmărească pe Isus și căutau să-L omoare, fiindcă făcea aceste lucruri în ziua Sabatului.” [Ioan 5:16]**, dar el le-a explicat de ce a făcut astfel: **„(...) «Tatăl Meu lucrează până acum; și Eu, de asemenea, lucrez.»” [Ioan 5:17]**, ceea ce înseamnă că *„așa cum Dumnezeu lucrează în toate zilele, așa și eu voi face o faptă bună”*.

Evreii care au vrut să-l atace pe Isus (Pacea fie asupra sa!) i-au considerat cuvintele *„Tatăl Meu lucrează”* drept o slăvire a

sinelui și o declarație a calității sale de „Fiul al lui Dumnezeu”. Aceștia au considerat această expresie metaforică drept blasfemie, considerând că el (Pacea fie asupra sa!) se făcea egalul lui Dumnezeu; crescând dorința lor de a-l omorî:

„Tocmai de aceea căutau și mai mult iudeii să-L omoare, nu numai fiindcă dezlega ziua Sabatului, dar și pentru că zicea că Dumnezeu este Tatăl Său și Se făcea astfel deopotrivă cu Dumnezeu.” [Ioan 5:18]

Într-un discurs lung și plin de înțeles, Isus (Pacea fie asupra sa!) le-a răspuns, explicând și combătând afirmația lor, demonstrându-le creștinilor înțelegerea lor incorectă (Ioan 5:19-47). Voi rezuma punctele cele mai importante cu privire la acest subiect.

1. Isus (Pacea fie asupra sa!) i-a asigurat că el a urmat calea lui Dumnezeu atunci când a lucrat de Sabat, pentru că nu a făcut nimic care nu era conform legilor lui Dumnezeu:

„Isus a luat din nou cuvântul și le-a zis: «Adevărat, adevărat vă spun că Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând; și tot ce face Tatăl face și Fiul întocmai.»” [Ioan 5:19]

2. A vorbit despre binecuvântările primite de la Dumnezeu:

„În adevăr, după cum Tatăl învie morții și le dă viață, tot așa și Fiul dă viață cui vrea. ~ Tatăl nici nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului, ~ (...) Căci, după cum Tatăl are viața în Sine, tot așa a dat și Fiului să aibă viața în Sine. ~ Și I-a dat putere să judece, întrucât este Fiul al omului.” [Ioan 5:21-27], dar toate aceste daruri erau de la Dumnezeu, iar aceasta nu înseamnă că Isus (Pacea fie asupra sa!)

este Dumnezeu, deoarece Dumnezeu poate face toate acestea Singur, fără a avea nevoie de cineva.

Isus (Pacea fie asupra sa!) a explicat de ce a făcut astfel. Dumnezeu i-a acordat aceste daruri datorită naturii sale umane și nu datorită divinității sale:

„Și I-a dat putere să judece, întrucât este Fiul al omului.” [Ioan 5:27]

El (Pacea fie asupra sa!) a afirmat că nimic din ceea ce făcea nu era de la el și că nu putea să le facă decât dacă Dumnezeu îi permitea:

„Eu nu pot face nimic de la Mine însumi: judec după cum aud; și judecata Mea este dreaptă, pentru că nu caut să fac voia Mea, ci voia Tatălui, care M-a trimis.” [Ioan 5:30] și aceasta pentru a demonstra că el este fiul omului și nu Fiul lui Dumnezeu, sau a doua persoană a „Sfintei Treimi”, așa cum s-a declarat în Consiliile Bisericii.

Miracolele pe care le-a înfăptuit Isus (Pacea fie asupra sa!) prin Voia lui Dumnezeu au avut loc din două motive. *Primul* este, așa cum Isus (Pacea fie asupra sa!) a spus:

„Căci Tatăl iubește pe Fiul și-I arată tot ce face (...)” [Ioan 5:20]

Al doilea motiv este acela de a demonstra profeția sa și pentru a-i face pe oameni să creadă în el:

„pentru ca toți să cinstească pe Fiul cum cinstesc pe Tatăl. Cine nu cinstește pe Fiul, nu cinstește pe Tatăl, care L-a trimis.” [Ioan 5:23]

„(...) căci lucrările pe care Mi le-a dat Tatăl să le săvârșesc, tocmai lucrările acestea pe care le fac Eu, mărturisesc despre Mine că Tatăl M-a trimis.” [Ioan 5:36]

3. Isus (Pacea fie asupra sa!) a asigurat că Dumnezeu îi confirmă onestitatea:

„Dacă Eu mărturisesc despre Mine însumi, mărturia Mea nu este adevărată. ~ Este un Altul care mărturisește despre Mine; și știu că mărturisirea pe care o face El despre Mine este adevărată.” [Ioan 5:31-32]

„Și Tatăl, care M-a trimis, a mărturisit El însuși despre Mine. Voi nu I-ați auzit niciodată glasul, nu I-ați văzut deloc fața;” [Ioan 5:37]

Înregistrarea acestei mărturisiri se află în cărțile sacre anterioare care l-au prorocit:

„Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine.” [Ioan 5:39]

„Căci, dacă ați crede pe Moise, M-ați crede și pe Mine, pentru că el a scris despre Mine.” [Ioan 5:46]

Scripturile lui Moise (Pacea fie asupra sa!) pe care Isus (Pacea fie asupra sa!) și evreii le-au recunoscut, nu conțin niciun rând despre vreo profeție privind un Dumnezeu întrupat sau crucificat. Aceștia mărturisesc venirea unui profet nobil. Creștinii nu susțin că Moise (Pacea fie asupra sa!) a profetizat despre Isus (Pacea fie asupra sa!) atunci când a spus:

„Le voi ridica din mijlocul fraților lor un proroc ca tine (...)” [Deuteronom 18:18]

Unul dintre oamenii care au mărturisit despre Isus (Pacea fie asupra sa!) este Ioan Botezătorul (Pacea fie asupra sa!). Totuși, Isus (Pacea fie asupra sa!) a confirmat această mărturisire adevărată privind Unicitatea lui Dumnezeu, care se află în Scripturile lor:

**„Voi ați trimis la Ioan, și el a mărturisit pentru adevăr.
~ Nu că mărturia pe care o primesc Eu vine de la un om (...)”**
[Ioan 5:33-34]

„Dar Eu am o mărturie mai mare decât a lui Ioan (...)”
[Ioan 5:36]

Nu există nimic în cuvintele lui Ioan Botezătorul (Pacea fie asupra sa!) care să susțină divinitatea lui Hristos, pentru că el și-a trimis discipolii să îl întrebe pe Isus (Pacea fie asupra lor!) dacă era Profetul așteptat sau nu (Matei 11:3).

4. Isus (Pacea fie asupra sa!) a declarat că există o diferență între el și Dumnezeu atunci când a spus:

„Căci Tatăl iubește pe Fiul și-I arată tot ce face (...)”
[Ioan 5:20]

„Este un Altul care mărturisește despre Mine (...)”
[Ioan 5:32]

„Și Tatăl, care M-a trimis, a mărturisit El însuși despre Mine (...)” [Ioan 5:37]

„Să nu credeți că vă voi învinui înaintea Tatălui (...)”
[Ioan 5:45]

Toate acestea demonstrează că Isus (Pacea fie asupra sa!) nu este Dumnezeu, pentru că acela care iubește nu este precum acela care este iubit, martorul nu este precum cel pentru care a mărturisit, cel care a trimis nu este precum cel care primește și reclamantul nu este precum judecătorul.

5. Isus (Pacea fie asupra sa!) le-a spus evreilor că a crede în el și în cuvintele sale este calea spre viața veșnică:

„Adevărat, adevărat vă spun că cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis are viață veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.” [Ioan 5:24]

Cei care nu au crezut în el vor avea parte de ceea ce el (Pacea fie asupra sa!) a spus:

„Și nu vreți să veniți la Mine ca să aveți viață! ~ Eu nu umblu după slava care vine de la oameni. ~ Dar știu că n-aveți în voi dragoste de Dumnezeu. ~ Eu am venit în Numele Tatălui Meu, și nu Mă primiți; dacă va veni un altul, în numele lui însuși, pe acela îl veți primi. ~ Cum puteți crede voi care umblați după slava pe care v-o dați unii altora, și nu căutați slava care vine de la singurul Dumnezeu?” [Ioan 5:40-44]

Din cele menționate mai sus, observăm că Isus (Pacea fie asupra sa!) nu a susținut niciodată că ar fi fost egal cu Dumnezeu și nici nu a susținut că puterea pe care o avea ar fi fost a lui, ci a spus că Dumnezeu a fost Cel care l-a onorat și i-a acordat această putere.

Fiul care a fost coborât din Ceruri

Creștinii cred că trebuie să facem o distincție între calitatea de fiu a lui Isus (Pacea fie asupra sa!) și calitatea de fiu a celorlalți. Ei nu contrazic faptul că versetele care menționează calitatea de fiu a celorlalți sunt metaforice, însă susțin că doar Isus (Pacea fie asupra sa!) este Fiul lui Dumnezeu în realitate, pentru că el (Pacea fie asupra sa!) este singurul care a coborât din Ceruri:

„Cel ce vine din Cer este mai presus de toți (...)” [Ioan 3:31]

Ei au credința că semnul divinității se regăsește în spusele sale:

„«Voi sunteți de jos», le-a zis El, «Eu sunt de sus: voi sunteți din lumea aceasta, Eu nu sunt din lumea aceasta.»” [Ioan 8:23] și că acest verset arată că el (Pacea fie asupra sa!) este un fiu cu caracter divin, unic, diferit de ceilalți fii.

Înțelesul acestei coborâri cerești este coborârea semnelor și a legilor și nu a coborârii persoanei în sine, iar aceasta îl face egal cu toți ceilalți Profeți. Ioan Botezătorul (Pacea fie asupra sa!) este unul dintre ei. Isus (Pacea fie asupra sa!) i-a întrebat pe evrei:

„«Botezul lui Ioan de unde venea? Din Cer sau de la oameni?» Dar ei vorbeau între ei și ziceau: «Dacă vom răspunde: „Din Cer”, ne va spune: «Atunci de ce nu l-ați crezut?» ~ «Și dacă vom răspunde: „De la oameni”, ne temem de norod (...))»” [Matei 21:25-26]

Trebuie să menționăm că în Biblie apar și alții care au coborât cu adevărat din Cer, și totuși creștinii nu îi consideră dumnezei.

Îngerul lui Allah Preaînaltul a coborât din Cer:

„Și iată că s-a făcut un mare cutremur de Pământ; căci un înger al Domnului s-a coborât din Cer (...)” [Matei 28:2]

Discipolii au fost, de asemenea, coborâți din Cer sau de la Dumnezeu, așa cum este menționat în Evangheliile, ceea ce înseamnă că ei cred în Numele Lui:

„Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu.” [Ioan 1:12]. Aceasta este o naștere spirituală, ce oferă inimii păcătosului o schimbare continuă și completă, ca și

cum ar renaște, iar acest lucru se petrece atunci când persoana crede și se căiește.

Cei care cred în Isus (Pacea fie asupra sa!) sunt născuți din Ceruri prin credința pe care le-a dat-o Dumnezeu. Sunt la fel ca restul credincioșilor, așa cum Isus (Pacea fie asupra sa!) a spus:

„(...) Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.”
[Ioan 3:3]

„Oricine crede că Isus este Hristosul este născut din Dumnezeu (...)” [1 Ioan 5:1]

„Dacă știți că El este neprihănit, să știți și că oricine trăiește în neprihănire este născut din El.” [1 Ioan 2:29]

Vorbele lui Isus (Pacea fie asupra sa!), „*Eu nu sunt din această lume*”, nu reprezintă nicidecum o dovadă a divinității sale, pentru că el (Pacea fie asupra sa!) s-a referit la faptul că este diferit de alți oameni prin refuzarea acestei lumi laice, după care tânjesc oamenii.

El (Pacea fie asupra sa!) a spus același lucru despre discipolii săi, atunci când a simțit că aceștia își doreau viața veșnică, părăsind această lume laică:

„Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al ei; dar, pentru că nu sunteți din lume și pentru că Eu v-am ales din mijlocul lumii, de aceea vă urăște lumea.” [Ioan 15:19]

În alt verset, el (Pacea fie asupra sa!) a spus:

„Le-am dat Cuvântul Tău; și lumea i-a urât, pentru că ei nu sunt din lume, după cum Eu nu sunt din lume.” [Ioan 17:14]

El (Pacea fie asupra sa!) a spus despre discipolii săi ceea ce a spus despre el însuși, și anume că aceștia nu erau din această lume. Dacă acele cuvinte l-ar face Dumnezeu, atunci i-ar face și pe discipoli dumnezei, însă exprimarea sa a fost una metaforică, așa cum spunem noi: „*această persoană nu este din această lume*”, însemnând că aceasta nu dorește viața materialistă, ci caută iubirea lui Dumnezeu și Viața de Apoi.

3. Versete care menționează întruparea lui Dumnezeu în Isus (Pacea fie asupra sa!)

Creștinii au credința că unele versete din Biblie vorbesc despre întruparea Divină în Isus (Pacea fie asupra sa!). Următoarele sunt câteva dintre aceste pasaje:

„(...) să știți că Tatăl este în Mine, și Eu sunt în Tatăl.”
[Ioan 10:38]

„(...) Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl (...) ~ Nu crezi că Eu sunt în Tatăl, și Tatăl este în Mine? (...)” [Ioan 14:9-10]

Vorbele lui, **„Eu și Tatăl una suntem.”** [Ioan 10:30], rămân cea mai puternică dovadă pe care o aduc creștinii pentru a demonstra divinitatea lui Isus (Pacea fie asupra sa!). Aceste versete, conform creștinilor, declară că Isus (Pacea fie asupra sa!) este Dumnezeu însuși și că Dumnezeu s-a întrupat în el.

Întruparea metaforică a lui Dumnezeu în creațiile Sale

Învățații au analizat aceste versete și au demonstrat interpretarea lor greșită de către creștinii. Înțelegerea creștină a versetelor ce conțin întruparea lui Dumnezeu în Isus (Pacea fie asupra sa!), așa cum o percep ei, este greșită. Este indiscutabil faptul că întruparea lui Dumnezeu în creațiile sale este una metaforică, iar acest lucru se aplică și pentru Isus (Pacea fie asupra sa!).

Conform Bibliei, Dumnezeu s-a întrupat în mulți, ceea ce înseamnă că darurile Divine (sau atributele) sunt întrupate și nu Dumnezeu însuși. În prima Epistolă după Ioan, găsim:

„Cine va mărturisi că Isus este Fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu rămâne în el, și el în Dumnezeu. ~ Și noi am cunoscut și am crezut dragostea pe care o are Dumnezeu față de noi. Dumnezeu este dragoste; și cine rămâne în dragoste rămâne în Dumnezeu, și Dumnezeu rămâne în el.” [1 Ioan 4:15-16] Așadar, întruparea sau regăsirea lui Dumnezeu în cei care cred în Isus (Pacea fie asupra sa!) nu este o întrupare adevărată, altfel cu toții ar fi dumnezei.

Mai mult, Dumnezeu se „întrupează” sau se găsește în oricine urmează poruncile Sale, dar acest lucru nu înseamnă că persoana devine Dumnezeu:

„Cine păzește poruncile Lui rămâne în El, și El în el. Și cunoaștem că El rămâne în noi prin Duhul pe care ni L-a dat.” [1 Ioan 3:24] Înțelesul aici este că îndrumarea și sprijinul lui Dumnezeu sunt asupra lor.

„Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; dacă ne iubim unii pe alții, Dumnezeu rămâne în noi, și dragostea Lui a ajuns desăvârșită în noi. ~ Cunoaștem că rămânem în El și că El rămâne în noi prin faptul că ne-a dat din Duhul Său.” [1 Ioan 4:12-13] Același lucru se regăsește și în versetul: **„Eu în ei, și Tu în Mine (...).” [Ioan 17:23]**

Aceste versete indică și implică întruparea divină în toți credincioșii; ea este, fără îndoială, o întrupare metaforică și, prin urmare, este la fel și în cazul lui Isus (Pacea fie asupra sa!), iar în cazul în care cineva dorește să susțină contrariul, ar trebui să prezinte dovezi.

Mai mult, Tora menționează o întrupare reală a lui Dumnezeu în creațiile sale, și totuși, creștinii nu le consideră dumnezei.

În Exodul, citim:

„Tu îi vei aduce și-i vei așeza pe muntele moștenirii Tale, în locul pe care Ți l-ai pregătit ca locaș (...).” [Exodul 15:17]

În Psalmi, găsim:

„pentru ce, munți cu multe piscuri, purtați pizmă pe muntele pe care l-a ales Dumnezeu ca locaș împărătesc? Cu toate acestea Domnul va locui în el în veci.” [Psalmi 68:16] și totuși nimeni nu venerează acel munte.

Există două versete importante care susțin întruparea: Ioan 10:30 și Ioan 14:9. Demonstrează oare aceste versete divinitatea lui Isus (Pacea fie asupra sa!)?

A. „Eu și Tatăl una suntem.” [Ioan 10:30]

Această propoziție, care îi este atribuită lui Isus (Pacea fie asupra sa!), este un verset foarte important pentru cei care cred în divinitatea sa. Creștinii înțeleg că există o unitate reală între el (Pacea fie asupra sa!) și Dumnezeu, pe care el însuși a declarat-o în fața evreilor, referindu-se la divinitatea sa.

Pentru a înțelege acest verset, trebuie să-l citim de la început. În timpul praznicului Înnoirii Templului, Isus (Pacea fie asupra sa!) se plimba pe sub pridvorul lui Solomon, iar evreii au venit și i-au zis:

„(...) «Până când ne tot ții sufletele în încordare? Dacă ești Hristosul, spune-ne-o deslușit.» ~ «V-am spus», le-a răspuns Isus, «și nu credeți. Lucrările pe care le fac Eu, în Numele Tatălui Meu, ele mărturisesc despre Mine. ~ Dar voi nu credeți, pentru că, după cum v-am spus, nu sunteți din oile Mele. ~ Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc, și ele vin după Mine. ~ Eu le dau viața veșnică, în veac nu vor pieri, și nimeni nu le va smulge din mâna Mea. ~ Tatăl Meu, care Mi le-a dat, este mai mare decât toți; și nimeni nu le poate smulge

din mâna Tatălui Meu. ~ Eu și Tatăl una suntem.» [Ioan 10:24-30]

Încă de la început, versetele vorbesc despre un subiect metaforic¹³. *Oile lui* înseamnă discipolii lui care îl vor urma, iar El le va oferi viață veșnică, Paradisul. *Și nimeni nu îi va smulge din mână oile* înseamnă calea și îndrumarea sa, pentru că Dumnezeu i-a dat și nimeni nu îi poate lua ceea ce este de la El, Preaînaltul. Dumnezeu și Isus (Pacea fie asupra sa!) vor binele acestor oi; astfel, unitatea este obiectivul și nu esența. Evreii din pridvorul lui Solomon au înțeles greșit cuvintele lui Isus (Pacea fie asupra sa!), la fel ca și creștinii, de altfel:

„Atunci iudeii iarăși au luat pietre ca să-L ucidă ~ (...) «Nu pentru o lucrare bună aruncăm noi cu pietre în Tine, ci pentru o hulă și pentru că Tu, care ești un om, Te faci Dumnezeu.» [Ioan 10:30-33]

Isus (Pacea fie asupra sa!) a realizat confuzia lor și a fost surprins că i-au interpretat greșit cuvintele, deoarece aceștia cunoșteau bine limbajul metaforic al Bibliei. Citând din Psalmi (82:6), el (Pacea fie asupra sa!) le-a răspuns:

„Eu am zis: «Sunteți dumnezei, toți sunteți fii ai Celui Preaînalt.» [Psalmi 82:6]. El (Pacea fie asupra sa!) a vrut să spună:

„De ce sunteți surprinși de cuvintele mele, deoarece acestea sunt deseori întâlnite în cartea voastră, care i-a făcut pe toți israeliții, în mod metaforic, dumnezei?” Prin urmare, Isus

¹³ Preotul James Anis concluzionează că aceste versete trebuie explicate în mod metaforic atunci când capitolul este plin de metafore ce nu pot fi explicate ad litteram. Atunci, cum rămâne cu acest verset care este metaforic? (a se vedea *Știința Divină Metodică*, James Anis, p. 713)

(Pacea fie asupra sa!) merită, mai mult decât toți israeliții, să fie un Dumnezeu metaforic:

„Dacă Legea a numit 'dumnezei' pe aceia cărora le-a vorbit cuvântul lui Dumnezeu (...) ~ cum ziceți voi că hulesc Eu, pe care Tatăl M-a sfințit și M-a trimis în lume? Și aceasta, pentru că am zis: «Sunt Fiul lui Dumnezeu!» ~ Dacă nu fac lucrările Tatălui Meu, să nu Mă credeți.” [Ioan 10:35-37]

Spunându-și părerea despre acest pasaj, Matta El Meskin a spus:

„Isus a citat Psalmul 82 pentru că îngerul lui Dumnezeu dă această atribuție consiliului care s-a adunat pentru a judeca urmând Cuvântul lui Dumnezeu... și acesta este un răspuns la afirmația celor care au considerat că Isus (Pacea fie asupra sa!) comitea o blasfemie, în timp ce toți cei care au primit Cuvintele lui Dumnezeu sunt considerați dumnezei în Tora.”¹⁴

Prin urmare, cu acest verset din Psalmi, Isus (Pacea fie asupra sa!) a corectat interpretarea eronată a evreilor și a creștinilor cu privire la unitatea sa cu Dumnezeu.

Acest mod de exprimare cu privire la similitudinea voinței și a obiectivului este deseori întâlnit în scrierile sacre ale creștinilor, în special în Evanghelia după Ioan. Citându-l pe Isus (Pacea fie asupra sa!), găsim despre discipolii săi:

„Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca și ei să fie una în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis. ~ Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și Noi suntem una (...)” [Ioan 17:21-22] Aceste întrupări sunt metaforice, altfel ar trebui să-i considerăm și pe discipoli dumnezei.

¹⁴ *Evanghelia după Ioan*, preotul Matta El Meskin, Vol. 1, pp. 643-644

Versetul folosește cuvântul „cum”, care denotă similitudine între cele două părți, iar sensul este acela că *așa cum Isus - și Tatăl sunt unul, așa și discipolii, Isus și Tatăl sunt unul*. Cu alte cuvinte, asemănător în obiectiv, și nu în unitatea sinelui, pentru că niciun creștin nu vorbește despre o unitate de sine reală a lui Isus (Pacea fie asupra sa!) cu discipolii săi.

Într-un alt verset, Isus (Pacea fie asupra sa!) a menționat același lucru. El (Pacea fie asupra sa!) a spus despre discipolii săi:

„(...) Sfinte Tată, păzește, în Numele Tău, pe aceia pe care Mi i-ai dat, pentru ca ei să fie una, cum suntem și Noi.” [Ioan 17:11] Aceasta înseamnă că *„unitatea noastră este o unitate obiectivă, fapt pentru care și unitatea lor trebuie să fie precum a noastră”*.

În același fel, găsim un verset în alt capitol:

„În ziua aceea, veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl Meu, că voi sunteți în Mine și că Eu sunt în voi.” [Ioan 14:20]

Pavel a spus același lucru:

„Cum se împacă templul lui Dumnezeu cu idolii? Căci noi suntem templul Dumnezeului Celui Viu, cum a zis Dumnezeu: «Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeuul lor, și ei vor fi poporul Meu.»” [2 Corinteni 6:16]

Din nou, Pavel a spus:

„Eu am sădit, Apolo a udat, (...) ~ Cel ce sădește și cel ce udă sunt totuna (...) ~ Căci noi suntem împreună-lucrători cu Dumnezeu (...)” [1 Corinteni 3:6-9] Unitatea lui Pavel cu Apolo este aceeași unitate obiectivă.

Descriind relația dintre soț și soție, Tora spune:

„De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa, și se va lipi de nevasta sa și se vor face un singur trup.” [Geneza 2:24] Aceasta înseamnă că ei sunt la fel și nu că cele două trupuri vor deveni un singur trup.

Așadar, aceste versete nu ar trebui să fie luate ad litteram, deoarece ele sunt metaforice, așa cum Matei a spus:

„De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de nevasta sa, și cei doi vor fi un singur trup.” [Matei 19:5]:

Același lucru se aplică și pentru vorbele lui Isus (Pacea fie asupra sa!): **„Eu și Tatăl una suntem.”**

Coranul menționează același lucru despre Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), dar musulmanii nu o interpretează sau nu o consideră ca o întrupare reală a lui Dumnezeu în el:

„Cei care fac jurământ de credință față de tine fac jurământ de credință față de Allah (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 48:10]

Niciun musulman nu va spune că Allah (Dumnezeu) și Profetul Său, Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), sunt unul singur, spre deosebire de ceea ce creștinii spun cu privire la vorbele lui Isus (Pacea fie asupra sa!):

„Eu și Tatăl una suntem.”

B. „Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl.” [Ioan 14:9]

Un alt verset important pentru creștini și pe care ei îl consideră o dovadă a divinității lui Isus (Pacea fie asupra sa!) este ceea ce găsim în Evanghelia după Ioan:

„(...) Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl (...)”
[Ioan 14:9] Ei înțeleg că Tatăl este Isus (Pacea fie asupra sa!) și că a-l vedea pe Isus (Pacea fie asupra sa!) este precum a-L vedea pe Dumnezeu.

Această înțelegere superficială este deficitară și necorespunzătoare și creează multe probleme, sugerând blasfemie față de Dumnezeu, care este mai presus de toate problemele și defectele omului. Dacă a-l vedea pe Isus (Pacea fie asupra sa!) este considerat precum a-L vedea pe Tatăl, este obligatoriu pentru ei a considera pălmuirea lui Isus și scuiparea feței sale (Matei 27:30) precum pălmuirea și scuiparea feței Tatălui Însuși, Creatorul Cerurilor și al Pământului. (*Astaghfiru Llah!*)

În mod similar, necunoașterea lui Isus în legătură cu Ziua Judecării este considerată o necunoaștere a lui Dumnezeu (Marcu 13:32-33). Atunci când Isus (Pacea fie asupra sa!) a mâncat și a băut (Luca 24:42-43), se consideră, de asemenea, conform acestei înțelegeri superficiale, mâncare și băutură pentru Tatăl. Își poate imagina cineva că Dumnezeu, care a creat totul mănâncă, bea și urinează?

Pentru a înțelege versetul corect, trebuie citit de la început:

„Si după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine (...)” **[Ioan 14:3]**, locul menționat este Regatul Său. Toma nu a înțeles și a spus:

„«Doamne», I-a zis Toma, «nu știm unde Te duci; cum putem să știm calea într-acolo?»” **[Ioan 14:5]**

El a înțeles că Isus (Pacea fie asupra sa!) a vorbit despre un drum real și o călătorie adevărată. Corectându-l și explicându-

îi că aceasta este o călătorie spirituală, Isus (Pacea fie asupra sa!) a spus:

„Eu sunt Calea, Adevărul și Viața.” [Ioan 14:5], însemnând că urmarea legilor și a religiei lui Dumnezeu, Singurul, îi va conduce în Împărăția Cerurilor.

Apoi, Filip l-a rugat să li-L arate pe Dumnezeu, așadar Isus (Pacea fie asupra sa!) l-a certat și **„i-a zis: «De atâta vreme sunt cu voi și nu M-ai cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl. Cum zici tu, dar: „Arată-ne pe Tatăl”»”?** [Ioan 14:9] care înseamnă: *„cum poți cere asemenea lucru când tu ești evreu și știi că Dumnezeu nu poate fi văzut? Cel care m-a văzut pe mine, L-a văzut pe Tatăl, atunci când a văzut faptele lui Dumnezeu (miracolele) pe care le-am făcut”.*

Pasajul este la fel și în Matei:

„Atunci Împăratul va zice celor de la dreapta Lui: «Veniți, binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți Împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii. ~ Căci am fost flămând, și Mi-ați dat de mâncat; Mi-a fost sete, și Mi-ați dat de băut; am fost străin, și M-ați primit; ~ am fost gol, și M-ați îmbrăcat; am fost bolnav, și ați venit să Mă vedeți; am fost în temniță, și ați venit pe la Mine.» ~ Atunci cei neprihăniți Îi vor răspunde: «Doamne, când Te-am văzut noi flămând și Ți-am dat să mănânci? Sau fiindu-ți sete și Ți-am dat de ai băut? ~ Când Te-am văzut noi străin și Te-am primit? Sau gol și Te-am îmbrăcat? ~ Când Te-am văzut noi bolnav sau în temniță și am venit pe la Tine?» ~ Drept răspuns, Împăratul le va zice: «Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut.»» [Matei 25:34-40] și nimeni nu ar spune că flămândul era regele, acesta era doar un exemplu și o metaforă.

În același fel, găsim în Marcu:

„Oricine primește pe unul din acești copilași, în Numele Meu, Mă primește pe Mine; și oricine Mă primește pe Mine, nu Mă primește pe Mine, ci pe Cel ce M-a trimis pe Mine.” [Marcu 9:37] Acest verset nu înseamnă că acel copil este Isus (Pacea fie asupra sa!) însuși, sau că Isus (Pacea fie asupra sa!) este Dumnezeu. Acesta înseamnă că oricine face fapte bune pentru copil este ca și cum le-ar face pentru el, ascultându-L pe Dumnezeu și supunându-se Poruncilor Sale.

În mod similar, cel care l-a văzut pe Isus (Pacea fie asupra sa!) este considerat ca și cum l-a văzut pe Dumnezeu, apoi oricine îl acceptă pe Isus (Pacea fie asupra sa!) l-a acceptat pe Dumnezeu și oricine a negat mesajul lui, a negat de fapt Legea lui Dumnezeu. De aceea, Isus (Pacea fie asupra sa!) a spus:

„Cine vă ascultă pe voi, pe Mine Mă ascultă; și cine vă nesocotește pe voi, pe Mine Mă nesocotește; iar cine Mă nesocotește pe Mine, nesocotește pe Cel ce M-a trimis pe Mine.” [Luca 10:16]

El (Pacea fie asupra sa!) a reconfirmat aceasta atunci când a spus:

„Cine vă primește pe voi, Mă primește pe Mine; și cine Mă primește pe Mine, primește pe Cel ce M-a trimis pe Mine.” [Matei 10:40]

În același mod, dacă cineva l-a văzut pe Isus (Pacea fie asupra sa!) este ca și cum l-a văzut pe Dumnezeu, așa cum a zis:

„Nu crezi că Eu sunt în Tatăl, și Tatăl este în Mine? Cuvintele pe care vi le spun Eu, nu le spun de la Mine; ci Tatăl, care locuiește în Mine, El face aceste lucrări ale Lui.” [Ioan 14:10]

În Faptele Apostolilor, atunci când Petru i-a vorbit lui Anania despre banii primiți pentru moșie, găsim la fel:

„Dacă n-o vindeai, nu rămânea ea a ta? Și, după ce ai vândut-o, nu puteai să faci ce vrei cu prețul ei? Cum s-a putut naște un astfel de gând în inima ta? N-ai mințit pe oameni, ci pe Dumnezeu. ~ Anania, când a auzit cuvintele acestea, a căzut jos și și-a dat sufletul. O mare frică a apucat pe toți cei ce ascultau aceste lucruri.” [Faptele Apostolilor 5:4-5] A-i minți pe oameni înseamnă a-L minți pe Dumnezeu, iar aceasta nu înseamnă că oamenii și Dumnezeu sunt egali.

Vederea din vorbele lui Isus (Pacea fie asupra sa!), **„Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl”**, este metaforică, este o vedere intuitivă și nu una reală, una pe care o au toți credincioșii în Dumnezeu. Isus (Pacea fie asupra sa!) a mai spus:

„Nu că cineva a văzut pe Tatăl, afară de Acela care vine de la Dumnezeu; da, Acela a văzut pe Tatăl.” [Ioan 6:46] și toți credincioșii sunt de la Dumnezeu.

„Oricine crede că Isus este Hristosul este născut din Dumnezeu; și oricine iubește pe Cel ce L-a născut, iubește și pe cel născut din El.” [1 Ioan 5:1]

O altă dovadă este ceea ce Isus (Pacea fie asupra sa!) a spus în continuare:

„Peste puțină vreme, lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea; pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi.” [Ioan 14:19] El (Pacea fie asupra sa!) nu s-a referit la o vedere adevărată, din moment ce vorbește despre înălțarea sa la Ceruri, iar atunci lumea și discipolii nu-l vor vedea. El vorbește despre credință și înțelegere spirituală, prin care credincioșii și discipolii vor putea să-l vadă și să-l simtă, dar nu și alții.

Ceea ce urmează în Matei susține același lucru:

„(...) și nimeni nu cunoaște deplin pe Fiul, afară de Tatăl; tot astfel nimeni nu cunoaște deplin pe Tatăl, afară de Fiul (...)” [Matei 11:27]

Un alt pasaj asemănător cu acesta găsim în Evanghelia după Ioan:

„Iar Isus a strigat: «Cine crede în Mine nu crede în Mine, ci în Cel ce M-a trimis pe Mine. ~ Și cine Mă vede pe Mine, vede pe Cel ce M-a trimis pe Mine. Căci Eu n-am vorbit de la Mine însumi, ci Tatăl, care M-a trimis, El însuși Mi-a poruncit ce trebuie să spun și cum trebuie să vorbesc. ~ Și știu că Porunca Lui este viața veșnică. De aceea, lucrurile pe care le spun, le spun așa cum Mi le-a spus Tatăl.»” [Ioan 12:44-50] și s-a referit la înțelegerea intuitivă.

Cuvintele sale, **„Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl”**, nu înseamnă că dacă o persoană l-a văzut pe cel trimis – Fiul – l-a văzut și pe Cel care l-a trimis – Tatăl –, cu excepția cazului în care ei sunt unul. Mai mult, aceasta poate fi combătută prin cuvintele sale:

„Ați auzit că v-am spus: «Mă duc, și Mă voi întoarce la voi.» Dacă M-ați iubi, v-ați fi bucurat că v-am zis: «Mă duc la Tatăl»; căci Tatăl este mai mare decât Mine.” [Ioan 14:28] și „Tatăl Meu, care Mi le-a dat, este mai mare decât toți; și nimeni nu le poate smulge din mâna Tatălui Meu.” [Ioan 10:29]

Niciun creștin nu ar spune că Tatăl este Fiul, ci ar spune că sunt personalități diferite, chiar dacă aceștia pretind că Fiul și Tatăl sunt uniți.

În cartea sa, *„Comentarii asupra Evangheliei după Ioan”*, Preotul Matta El Meskin a spus:

„Credința creștină este aceea că ipostazele lui Dumnezeu sunt diferite. Tatăl nu este Fiul, nici Fiul nu este Tatăl, și fiecare ipostază are propriile sale caracteristici divine”¹⁵. Prin urmare, cine l-a văzut pe Fiul, nu l-a văzut pe Tatăl.

În cele din urmă, conform Bibliei, este imposibil a-L vedea pe Dumnezeu în această lume:

„Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut.”
[Ioan 1:18]

„Singurul care are nemurirea, care locuiește într-o lumină de care nu poți să te apropii, pe care niciun om nu L-a văzut, nici nu-L poate vedea și care are cinstea și puterea veșnică! Amin.” [1 Timotei 6:16]

Prin urmare, versetul **„Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl”** constituie o dovadă slabă pentru divinitatea lui Isus (Pacea fie asupra sa!), fiind vorba despre înțelegerea intuitivă menționată anterior.

C. Prezența eternă a lui Isus (Pacea fie asupra sa!)

Cei care susțin divinitatea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) se agață de unele dintre cuvintele lui din Evanghelii, care vorbesc despre prezența sa alături de discipoli și de adepții lor. Ei cred că aceasta este o prezență eternă. El (Pacea fie asupra sa!) a spus, în timp ce se înălța la Cer:

„Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.”
[Matei 28:20]

El (Pacea fie asupra sa!) a mai spus:

¹⁵ *Evanghelia după Ioan*, preotul Matta El Meskin, Vol. 1, p. 35

„Căci acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor.” [Matei 18:29]

Creștinii înțeleg că aceasta este o prezență fizică reală și o consideră o dovadă a divinității lui, pentru că Isus (Pacea fie asupra sa!), în concepția lor, este pretutindeni și în orice moment, așa cum Dumnezeu este pretutindeni și în orice moment¹⁶.

Biblia nu se referă la o prezență fizică reală a lui Dumnezeu, nici a lui Isus (Pacea fie asupra sa!), pentru că Dumnezeu nu se întrupează în creațiile Sale. Prezența Sa este metaforică; este un sprijin și o prezență de tipul unei călăuziri, iar același lucru este valabil și pentru Isus (Pacea fie asupra sa!), fiind o prezență metaforică în călăuzirea pe Calea cea Dreaptă.

Versetele care conțin acest tip de prezență sunt nenumărate în Evanghelii:

„Nu veți avea de luptat în lupta aceasta: așezați-vă, stați acolo și veți vedea izbăvirea pe care v-o va da Domnul. Iuda și Ierusalim, nu vă temeți și nu vă înspăimântați; mâine, ieșiți-le înaintea, și Domnul va fi cu voi!” [2 Cronici 20:17]

„Căci Domnul Dumnezeu vostru merge cu voi, ca să bată pe vrăjmașii voștri, ca să vă mântuiască.” [Deuteronom 20:4]

Dumnezeu este cu ei prin mântuirea și sprijinul Său și nu prin faptul că a coborât din Paradis și a luptat fizic cu ei.

Prezența lui Dumnezeu necesită un răspuns din partea evreilor, care înseamnă adorarea Lui și acceptarea Legilor Lui:

„Și Azaria s-a dus înaintea lui Asa și i-a zis: «Ascultați-mă, Asa și tot Iuda și Beniamin! Domnul este cu voi când

¹⁶ Toate acestea nu sunt acceptate în credința islamică.

sunteți cu El; dacă-L căutați, Îl veți găsi; iar dacă-L părăsiți, și El vă va părăsi.» [2 Cronici 15:2] Și aceasta este dovada că este vorba despre o prezență metaforică¹⁷.

În ceea ce privește această presupusă prezență reală, el (Pacea fie asupra sa!) a negat-o, atunci când le-a spus discipolilor săi că va părăsi Pământul și nu va mai fi printre ei. El (Pacea fie asupra sa!) a spus:

„Pentru că pe săraci îi aveți totdeauna cu voi, dar pe Mine nu Mă aveți totdeauna.” [Matei 26:11] Isus (Pacea fie asupra sa!) a zis apoi: **„Mai sunt cu voi puțină vreme, și apoi Mă duc la Cel ce M-a trimis.”** [Ioan 7:33]

Prezența sa alături de ei a fost spirituală, așa cum Pavel a spus în Epistola sa către Coloseni și Corinteni:

„Căci, măcar că sunt departe cu trupul, totuși cu duhul sunt cu voi și privesc cu bucurie la buna rânduială care domnește între voi și la tăria credinței voastre în Hristos.” [Coloseni 2:5]

„Cât despre mine, măcar că n-am fost la voi cu trupul, dar fiind de față cu duhul, am și judecat, ca și când aș fi fost de față, pe cel ce a făcut o astfel de faptă.” [1 Corinteni 5:3]

D. Isus Hristos (Pacea fie asupra sa!), chipul lui Dumnezeu

Printre dovezile prezentate de creștini pentru a demonstra divinitatea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) sunt și cuvintele lui Pavel despre el:

¹⁷ A se vedea: Geneza 48:21, Exodul 10:10, 1 Cronici 22:18, Ieremia 42:12

„(...) lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu.” [2 Corinteni 4:4]

„El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ~ ci S-a dezbrăcat pe Sine însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor.” [Filipeni 2:6-7]

„El este chipul Dumnezeului celui nevăzut, Cel întâi născut din toată zidirea.” [Coloseni 1:15]

Aceste cuvinte sunt ale lui Pavel, care nu a avut onoarea de a se întâlni cu Isus (Pacea fie asupra sa!) și a învăța de la el. Nu găsim nicăieri că discipolii ar fi menționat astfel de cuvinte, și acest lucru este suficient pentru a avea îndoieli cu privire la ele.

Mai mult decât atât, imaginea este diferită față de sine. Chipul lui Dumnezeu aici înseamnă un reprezentant al Său care declară Legea Sa, după cum a spus Pavel într-un alt verset:

„Bărbatul nu este dator să-și acopere capul, pentru că el este chipul și slava lui Dumnezeu, pe când femeia este slava bărbatului.” [1 Corinteni 11:7]

Faptul că imaginea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) este asemeni imaginii lui Dumnezeu nu dovedește divinitatea lui, pentru că și Adam – conform Bibliei – a fost creat după Chipul lui Dumnezeu, așa cum este menționat în Geneza:

„Apoi Dumnezeu a zis: «Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; el să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot Pământul și peste toate târâtoarele care se mișcă pe Pământ.» ~ Dumnezeu a făcut pe om după Chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut.” [Geneza 1:26-27]

E. Prosternarea în fața lui Isus (Pacea fie asupra sa!)

Evangelhiile vorbesc despre câțiva oameni contemporani cu Isus (Pacea fie asupra sa!) care s-au prosternat în fața lui. Creștinii cred că această prosternare este o dovadă a divinității lui și că el (Pacea fie asupra sa!) este demn de adorare.

Tatăl fetei ce sângera s-a prosternat o dată:

„Pe când le spunea Isus aceste vorbe, iată că a venit unul din fruntașii sinagogii, I s-a închinat și I-a zis: «Fiica mea adineauri a murit; dar vino de pune-ți mâinile peste ea, și va învia.»» [Matei 9:18]; de asemenea, leprosul a îngenuncheat în fața lui: **„Și un leproș s-a apropiat de El, I s-a închinat și I-a zis: «Doamne, dacă vrei, poți să mă cureți.»» [Matei 8:2];** și magii i s-au prosternat atunci când încă era un copil: **„Au intrat în casă, au văzut Pruncul cu Maria, mama Lui, s-au aruncat cu fața la pământ și I s-au închinat; apoi și-au deschis vistierile și I-au adus daruri: aur, tămâie și smirnă.» [Matei 2:11]**

Nu există nicio îndoială că prosternarea este un semn al adorării, dar aceasta nu înseamnă că toate prosternările reprezintă un act de adorare. Prosternarea ar putea arăta și respect și gloriificare, așa cum Profetul Avraam (Pacea fie asupra sa!) s-a prosternat, onorând neamul lui Het:

„Avraam s-a sculat și s-a aruncat cu fața la pământ înaintea norodului țării, adică înaintea fiilor lui Het.” [Geneza 23:7]

Iacov (Pacea fie asupra sa!) și familia sa s-au prosternat în fața lui Esau, fiul lui Isaac, atunci când l-au întâlnit. (Geneza 33:3-7)

Moise (Pacea fie asupra sa!) s-a prosternat în fața socrului său, atunci când a venit de la Median să-l viziteze (Exodul 18:7)

și frații lui Iosif (Pacea fie asupra sa!) s-au prosternat în fața lui, nu în semn de adorare, ci pentru a-l onora. (Geneza 42:6)

Toate aceste exemple, și multe altele, nu semnifică decât respect, și același lucru este valabil pentru prosternarea în fața lui Isus (Pacea fie asupra sa!).

4. Versete care îi atribuie lui Isus (Pacea fie asupra sa!) Caracteristicile lui Dumnezeu

A. Eternitatea lui Isus (Pacea fie asupra sa!)

Creștinii spun despre Isus (Pacea fie asupra sa!) că este Dumnezeu care a existat înainte de creare și prezintă dovezile în multe feluri. Una dintre ele este reprezentată de vorbele din Evanghelia după Ioan, pe care scriitorul i le-a atribuit lui Isus (Pacea fie asupra sa!):

„Tatăl vostru Avraam a săltat de bucurie că are să vadă ziua Mea: a văzut-o și s-a bucurat. ~ «N-ai nici cincizeci de ani», I-au zis iudeii, «și ai văzut pe Avraam!» ~ Isus le-a zis: «Adevărat, adevărat vă spun că mai înainte ca să se nască Avraam, sunt Eu.»» [Ioan 8:56-58]

Creștinii - în mod eronat - înțeleg din acest pasaj că Isus (Pacea fie asupra sa!) a existat înainte de Avraam (Pacea fie asupra sa!), ceea ce înseamnă - în opinia lor - că el (Pacea fie asupra sa!) este etern. Aceștia își susțin dovada cu vorbele lui Ioan despre Isus (Pacea fie asupra sa!):

„Iată că El vine pe nori. Și orice ochi Îl va vedea; și cei ce L-au străpuns. Și toate semințiile Pământului se vor boci din pricina Lui! Da, Amin. ~ «Eu sunt Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul» (...)» [Apocalipsa 1:7-8]

Începutul Evangheliei după Ioan indică o existență eternă a lui Isus (Pacea fie asupra sa!) înainte de crearea lumii:

„La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. ~ El era la început cu Dumnezeu.» [Ioan 1:1-2]

Aceste versete - conform creștinilor - declară eternitatea și nemurirea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) și, prin urmare, aceasta este o dovadă a divinității lui.

Învățații nu sunt de acord cu aceste concluzii ale creștinilor. Existența lui Isus înainte de Avraam (Pacea fie asupra lor!) nu înseamnă existența sa reală, ci existența destinului și alegerii lui Dumnezeu cu privire la el. Aceasta înseamnă că Dumnezeu l-a ales cu mult înainte de a-l fi creat, așa cum Pavel a spus, conform ediției monastice iezuite:

„El a fost cunoscut mai înainte de întemeierea lumii (...)” [1 Petru 1:20]

Pavel a spus același lucru despre el însuși și adepții săi:

„În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți (...)” [Efeseni 1:4], ceea ce înseamnă că: *„Dumnezeu ne-a ales prin Voia Sa, așa cum l-a ales pe Isus (Pacea fie asupra sa!)”* și aceasta nu indică existența lui sau a lor în acel timp.

Această existență eternă a lui Isus (Pacea fie asupra sa!) înseamnă alegerea Divină și dragostea Lui pentru el, este gloria pe care Dumnezeu i-a dat-o lui Isus (Pacea fie asupra sa!), așa cum a spus:

„Și acum, Tată, proslăvește-Mă la Tine însuși cu slava pe care o aveam la Tine, înainte de a fi lumea.” [Ioan 17:5]

Această slavă este aceeași slavă pe care Isus (Pacea fie asupra sa!) le-a oferit-o discipolilor săi, atunci când i-a ales să-l urmeze, așa cum Dumnezeu l-a ales pe el (Pacea fie asupra sa!) pentru a transmite Mesajul Său:

„Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea,

slavă pe care Mi-ai dat-o Tu; fiindcă Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii.” [Ioan 17:24]

A iubi un lucru nu necesită existența sa, pentru că o persoană poate iubi inexistentul sau imposibilul, care nu a existat și nici nu va exista vreodată.

Faptul că Avraam (Pacea fie asupra sa!) l-a cunoscut pe Isus (Pacea fie asupra sa!) înainte de existența sa pe Pământ, nu înseamnă că l-a cunoscut personal; pentru că el nu l-a văzut. Prin urmare, cuvintele lui „**m-a văzut și el a fost încântat**”, înseamnă o vedere figurativă și metaforică. În caz contrar, creștinii trebuie să prezinte dovezi, care să demonstreze că Avraam (Pacea fie asupra sa!) l-a văzut pe Fiul, care este a doua ipostază a Trinității, sau să dovedească existența trupului lui Isus în timpul lui Avraam (Pacea fie asupra lor!).

Vorbele lui Isus (Pacea fie asupra sa!), „**(...) mai înainte ca să se nască Avraam, sunt Eu.**” [Ioan 8:58], nu dovedesc existența sa eternă. Versetul indică - dacă ar fi să îl acceptăm așa cum este - că Isus (Pacea fie asupra sa!) a existat de dinaintea lui Avraam (Pacea fie asupra sa!), însă, chiar și așa, timpul lui Avraam (Pacea fie asupra sa!) nu reprezintă eternitatea.

În plus, dacă Isus (Pacea fie asupra sa!) a existat înaintea lui Avraam (Pacea fie asupra sa!) și a tuturor creațiilor, atunci Profetul Ieremia (Pacea fie asupra sa!) a împărțit aceeași existență cu el. Dumnezeu l-a sfințit pe Ieremia (Pacea fie asupra sa!) înainte de a se naște. El a spus despre sine însuși:

„Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel: «Mai înainte ca să te fi întocmit în pântecele mamei tale, te cunoșteam, și mai înainte ca să fi ieșit tu din pântecele ei, Eu te pusese deoparte și te făcusem proroc al neamurilor.»” [Ieremia 1:4-5] și Sirach a spus, în înțelepciunea sa: „(...) care din pântece s-a sfințit proroc (...)” [Ecleziasticul 49:7]

Această Cunoaștere Divină cu privire la Ieremia (Pacea fie asupra sa!) este, fără îndoială, mai veche și mai onorabilă decât cunoașterea lui Avraam despre Isus (Pacea fie asupra lor!) și nu înseamnă existența lui reală pe Pământ.

Printre cei care împărtășesc imortalitatea cu Isus (Pacea fie asupra sa!) este Melhisedec, un sfânt din timpul lui Avraam (Pacea fie asupra sa!). Pavel a susținut că Melhisedec nu avea nici tată, nici mamă, nici început și nici sfârșit, ceea ce înseamnă că este etern. Pavel a spus:

„În adevăr, Melhisedec acesta, împăratul Salemului, preot al Dumnezeului Preaînalt (...) ~ fără tată, fără mamă, fără spiță de neam, neavând nici început al zilelor, nici sfârșit al vieții, dar care a fost asemănat cu Fiul lui Dumnezeu - rămâne preot în veac.” [Evrei 7:1-3]

De ce creștinii nu-l consideră pe Melhisedec Dumnezeu, din moment ce el și Fiul lui Dumnezeu au atâtea în comun? Melhisedec este superior lui Isus (Pacea fie asupra sa!), cel despre care creștinii spun că a fost răstignit, a murit, a avut mamă și chiar un tată, în conformitate cu Matei și Luca.

Mai mult decât atât, printre cei care au fost înaintea lui Avraam (Pacea fie asupra sa!) și au meritat eternitatea este înțelepciunea umană sau înțeleptul Profet Solomon (Pacea fie asupra sa!). El a spus despre sine și despre înțelepciunea pe care el și mulți alți oameni au avut-o:

„Eu, Înțelepciunea, am ca locuință mintea și pot născoci cele mai chibzuite planuri ~ (...) Domnul m-a făcut cea dintâi dintre lucrările Lui, înaintea celor mai vechi lucrări ale Lui. ~ Eu am fost așezată din veșnicie, înainte de orice început, înainte de a fi Pământul. ~ Am fost născută când încă nu erau adâncuri, nici izvoare încărcate cu ape; ~ am fost

născută înainte de întărirea munților, înainte de a fi dealurile.” [Proverbe 8:12-25]

Astfel, Solomon (Pacea fie asupra sa!) sau cel mai înțelept dintre oameni - conform înțelegerii superficiale și literare - este Hristosul lui Dumnezeu pentru eternitate.

Creștinii nu au nicio dovadă atunci când susțin că acest pasaj din Proverbe vorbește despre Isus (Pacea fie asupra sa!). Solomon (Pacea fie asupra sa!) a scris Proverbele, după cum spune în introducerea sa:

„Pildele lui Solomon, fiul lui David, împăratul lui Israel.” [Proverbe 1:1]

Multe versete din Proverbe indică faptul că Solomon (Pacea fie asupra sa!) este cel care a continuat să le spună, așa cum este următorul:

„Fiule, ia aminte la înțelepciunea mea și pleacă urechea la învățătura mea.” [Proverbe 5:1] și [Proverbe 1:8, 3:1, 3:21, 7:1 și altele], care arată că vorbitorul este Solomon (Pacea fie asupra sa!) și înțelepciunea sălășluită în el.

Biblia l-a descris pe Solomon (Pacea fie asupra sa!) ca pe un om înțelept, dar o persoană se poate întreba: *Ce fel de înțelepciune?* A fost Înțelepciunea lui Dumnezeu ceea ce contemporanii săi au văzut în el ?

„Tot Israelul a auzit de hotărârea pe care o rostise împăratul. Și s-au temut de împărat, căci au văzut că Înțelepciunea lui Dumnezeu era în el, povățuindu-l în judecățile lui.” [1 Regi 3:28]

Propoziția **„Eu am fost uns din veșnicie”** (Versiunea Modernă Regele James) nu se referă la Isus (Pacea fie asupra sa!), fiul Mariei (Pacea fie asupra ei!), deoarece cuvântul „Mesia”, care

înseamnă *uns*, a fost un atribut pentru mulți alții în afară de Isus (Pacea fie asupra sa!) și pe care Dumnezeu i-a binecuvântat, precum Profetii David și Isaia (Pacea fie asupra lor!) (a se vedea Psalmi 45:7 și Isaia 1:61). Nu există niciun motiv pentru a distinge ungerea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) de ungerea altora.

Unii creștini spun cu privire la interdicția cauzată de versetul de mai sus din Proverbe:

„Vorbitorul din Proverbe este înțelepciunea lui Dumnezeu, care reprezintă caracteristicile personale ce există în El de la început și nu lucrarea pe care i-a dat-o Profetului Său, Solomon (Pacea fie asupra sa!).” Acest raționament este inacceptabil, pentru că versetul vorbește despre un Profet care a fost uns cu binecuvântare și cu ulei: **„Eu am fost uns din veșnicie”**. Caracteristicile lui Dumnezeu ce există în El nu pot fi unse niciodată și... de ce ar fi?

Mai mult, versetul vorbește despre o înțelepciune creată, chiar dacă era veche, așa cum a spus înțelepciunea:

„Domnul m-a avut cea dintâi dintre lucrările Lui, înaintea celor mai vechi lucrări ale Lui. ~ (...) am fost născută înainte de întărirea munților, înainte de a fi dealurile.”
[Proverbe 8:23-25]

O versiune a Bibliei (1978-1997) folosește cuvântul „creat”. Spune **„Domnul m-a creat”** în loc de **„Domnul m-a avut”**.

Ediția monastică iezuită folosește același cuvânt, „creat”. **„Domnul m-a creat cea dintâi dintre lucrările Lui”**, așadar, înțelepciunea este o entitate veche, mai veche chiar și decât munții și dealurile.

În Eclesiasticul, găsim:

„Înainte de toate s-a zidit înțelepciunea și înțelegerea minții este din veac.” [Eclesiasticul 1:4], în mod specific, „Mai înainte de veac din început m-a zidit și până în veac nu mă voi sfârși.” [Eclesiasticul 24:9]

Aceasta nu este înțelepciunea eternă a lui Dumnezeu, ci înțelepciunea pe care le-a dat-o oamenilor înțelepți și care s-a întrupat în ei. Primul dintre ei a fost înțeleptul Solomon (Pacea fie asupra sa!):

„(...) căci au văzut că înțelepciunea lui Dumnezeu era în el, povătuind-l în judecățile lui.” [1 Regi 3:28]

Cel care citește versetele cu atenție nu va găsi nicio dificultate în a înțelege despre ce fel de înțelepciune este vorba. Este o înțelepciune prețioasă:

„Căci înțelepciunea prețuiește mai mult decât mărgăritarele, și niciun lucru de preț nu se poate asemui cu ea.” [Proverbe 8:11] și este umană: „Gura celui neprihănit scoate înțelepciune (...)” [Proverbe 10:31]

Primul nivel al acestei înțelepciuni umane este frica de Dumnezeu; **„Începutul înțelepciunii este frica de Domnul (...)” [Proverbe 9:10]** și este darul lui Dumnezeu pentru om: **„Căci Domnul dă înțelepciune; din gura Lui iese cunoștință și pricepere.” [Proverbe 2:6]**

Înțelepciunea este acompaniată mereu de înțelegere. Autorul avertizează:

„Zi înțelepciunii: «Tu ești sora mea!» Și numește priceperea prietena ta - ~ ca să te ferească de nevasta altuia, de străina care întrebuițează cuvinte ademenitoare.” [Proverbe 7:4-5]

Cu această înțelepciune, regii, cei bogați și judecătorii au avut autoritate asupra altora:

„Eu, Înțelepciunea, am ca locuință mintea și pot născoci cele mai chibzuite planuri. ~ (...) De la mine vine sfatul și izbânda, eu sunt priceperea, a mea este puterea. ~ Prin mine împărățesc împărații și dau voievozii porunci drepte. ~ Prin mine cârmuiesc dregătorii și mai marii, toți judecătorii Pământului. ~ Eu iubesc pe cei ce mă iubesc, și cei ce mă caută cu tot dinadinsul mă găsesc. ~ Cu mine este bogăția și slava, avuțiile trainice și dreptatea. ~ Rodul meu este mai bun decât aurul cel mai curat, și venitul meu întrece argintul cel mai ales. ~ Eu umblu pe calea nevinovăției, pe mijlocul cărărilor neprihănirii, ~ ca să dau o adevărată moștenire celor ce mă iubesc și să le umplu vistieriile. ~ Domnul m-a făcut cea dintâi dintre lucrările Lui (...)” [Proverbe 8:12-22]

Pentru cel care citește aceste versete cu atenție, nu există nicio îndoială că va ajunge la concluzia că această înțelepciune nu este caracteristica eternă a lui Dumnezeu, care există în El, pentru că nu există bogății egale cu Înțelepciunea lui Dumnezeu, și nici nu aduce avere, putere sau stăpânire. În plus, Înțelepciunea lui Dumnezeu nu vine din gura niciunui om și, desigur - aceasta nu include „frica de Dumnezeu”, pentru că aceasta este Caracteristica Sa¹⁸.

¹⁸ Cititorul poate deveni confuz din cauza descrierii înțelepciunii din Proverbe: **„eu eram meșterul Lui, la lucru lângă El, și în toate zilele eram desfătarea Lui, jucând neîncetat înaintea Lui, ~ jucând pe rotocolul Pământului Său și găsindu-mi plăcerea în fiii oamenilor.” [Proverbe 8:30-31]**, ceea ce indică faptul că înțelepciunea este un creator. De fapt, acesta este o născocire intenționată. În ediția monastică iezuită, același verset este după cum urmează: **„Atunci eu eram ca un copil mic alături de El, veselindu-mă în fiecare zi și desfătându-mă**

B. Începutul Evangheliei după Ioan

A considera începutul Evangheliei după Ioan, „**La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. ~ El era la început cu Dumnezeu ~ Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El.**” [Ioan 1:1-3], drept o dovadă pentru divinitatea lui Isus (Pacea fie asupra sa!), i-a făcut pe învățați să evidențieze unele puncte importante:

- învățații ne-au atras atenția că scriitorul acestei Evanghelii a plagiat acest pasaj din Philon din Alexandria (40 e.n). Phelisina Shali a spus:

„Ideea Cuvântului (logos) vine de la filosofii stoici și de la filosoful evreu (Philon), fiind împrumutată de la aceste credințe și teorii de Sfântul Iustin și de către scriitorul primelor rânduri ale Evangheliei atribuită Sfântului Ioan”¹⁹

Învățații cred că termenul „Cuvântul”, prin structura sa filosofică, este diferit de învățăturile lui Isus (Pacea fie asupra sa!), de simplitatea cuvintelor sale și de limbajul discipolilor săi, în special Ioan, care este descris drept analfabet în Faptele Apostolilor și despre care se spune că vorbea în argou:

„Când au văzut ei îndrăzneala lui Petru și a lui Ioan, s-au mirat, întrucât știau că erau oameni necărturari și de rând (...)” [Faptele Apostolilor 4:13]

fără încetare în fața Lui”. Aceasta nu vorbește despre înțelepciunea care creează, ci despre înțelepciunea copilului, care se dezvoltă din copilărie și crește pe măsură ce omul înaintează în vârstă.

¹⁹ Rezumatul *Istoriei Religiiilor*, Phelsian Challi, p. 247, *Dicționarul Biblic*, p. 903.

- Deedat a menționat că există o născocire în Traducerea în limba engleză, care este la originea tuturor traducerilor Bibliei. Pentru a înțelege clar versetul, savantul Deedat face referire la codexul original grecesc.

Traducerea corectă a acestui verset este: „*La început era cuvântul, și cuvântul era cu Dumnezeu*”. Traducerea greacă utilizează cuvântul *hotheos*, care se traduce ca „Dumnezeu”, cu „D” cu majusculă, referindu-se la Divinitatea adevărată.

Versetul continuă spunând: „**Cuvântul era Dumnezeu**”. Aici, originalul grecesc folosește cuvântul *tontheos*. Traducerea ar trebui să utilizeze cuvântul *dumnezeu* cu literă mică, pentru a indica sensul figurat al cuvântului divinitate, pe care Biblia îl folosește în multe locuri. Voi enumera câteva exemple mai jos.

În Exodul, citim:

„(...) Iată că te fac Dumnezeu pentru Faraon (...)”
[Exodul 7:1]

Atunci când a vorbit despre diavolul pe care Pavel l-a numit „dumnezeul veacului”, cel care a orbit mințile necredincioase (a se vedea 2 Corinteni 4:4), versiunea grecească originală a folosit cuvântul *tenthoes* în Epistola lui Pavel, care a fost tradus drept *dumnezeu*.

Traducătorii Bibliei au schimbat versetul grecesc din Evanghelia după Ioan, folosind cuvântul „Dumnezeu”, care se referă la divinitatea reală, în loc de „dumnezeu” care se referă la sensul figurat, ceea ce a provocat confuzia în acest pasaj, fiind - fără îndoială - un fel de născocire²⁰.

²⁰*Două dezbateri în Stockholm*, Ahmad Deedat, pp 135-137. *Hristos în Islam*, Ahmad Deedat, pp. 84-87

Unele traduceri au realizat această eroare și au folosit forma corectă a cuvântului; un exemplu fiind NWT (New World Translation), în diversele sale traduceri, care folosește cuvântul corect: „**și cuvântul era un dumnezeu**”.

În plus, am întocmit o anexă specială pentru a arăta denaturarea acestui cuvânt în diferitele copii ale Bibliei. Un exemplu este:

„În propoziția lui Ioan, *dacă Logosul sau Cuvântul a fost dumnezeu sau (divin) sau (ca Dumnezeu)*, nu înseamnă că *Dumnezeu era cu Dumnezeu*; aceasta este doar o caracteristică a Cuvântului sau a Logosului și nu determină identitatea sa ca Dumnezeu Însuși.”²¹

Phillip Horner, un scriitor al publicației *Literatura Sfânta Biblie*, (volumul 92/87) a spus: „*Cred că descrierea din Ioan (1:1) este atât de evidentă încât nu putem considera numele definit.*”

În comentariul său asupra Evangheliei după Ioan, preotul egiptean Matta El Meskin a spus:

„*Cuvântul «Dumnezeu» din versiunea grecească originală este fără articolul definit (-l) ... deoarece cuvântul «Dumnezeul» înseamnă întregul sine. În a doua propoziție, «cuvântul era dumnezeu», este pentru a arăta natura Cuvântului, care este divină, și nu înseamnă că este Dumnezeu Însuși. Fiți atenți să nu citați «Dumnezeul» cu articolul hotărât în propoziția «Cuvântul era Dumnezeu». În acest caz, nu va fi nicio diferență între Cuvântul și Dumnezeu; în consecință, nu va fi nicio diferență între Tatăl și Fiul. Aceasta este heterodoxia lui Sabelius, care a spus că sunt doar nume, în timp ce credința creștină spune că întruchiparea în Dumnezeu este distinctivă,*

²¹ *Evanghelia după Ioan, părintele Matta El Meskin, Vol.1, pp. 35*

Tatăl nu este Fiul, nici Fiul nu este Tatăl, fiecare întruchipare are funcția sa divină aparte, așadar, Dumnezeu nu este Cuvântul și Cuvântul nu este Dumnezeu.”

Chiar dacă învățații au ignorat toate acestea, multe lucruri din verset îi previn pe creștini să nu îl accepte drept dovadă a divinității lui Isus (Pacea fie asupra sa!):

Primul: ce înseamnă cuvântul „**început**”? Răspunsul creștinilor este „eternitatea”.

Aceasta nu este o dovadă puternică, deoarece cuvântul „început” apare în Biblie cu multe alte semnificații:

- Începutul creației, după cum este menționat:

„La început, Dumnezeu a făcut Cerurile și Pământul.”
[Geneza 1:1]

Descrierea diavolului făcută de Isus (Pacea fie asupra sa!), și anume că a existat încă de la începuturi:

„Voi aveți de tată pe diavolul; și vreți să împliniți poftele tatălui vostru. El de la început a fost ucigaș; și nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună, vorbește din ale lui, căci este mincinos și tatăl minciunii.” [Ioan 8:44]

Ceea ce a spus Matei citându-l pe Isus (Pacea fie asupra sa!), atunci când a avut o dezbatere cu evreii:

„«Pentru ce, dar», I-au zis ei, «a poruncit Moise ca bărbatul să dea nevestei o carte de despărțire și s-o lase?» ~ Isus le-a răspuns: «Din pricina împietririi inimilor voastre a îngăduit Moise să vă lăsați nevestele; dar de la început n-a fost așa.»» [Matei 19:7-8], însemnând: „*acest lucru nu a fost permis la începutul creației*”. Începutul creației este un moment creat și nu o eternitate, ce poate preceda orice moment.

- Cuvântul „început” mai înseamnă „o perioadă”, așa cum este menționat în Luca:

„După cum ni le-au încredințat cei ce le-au văzut cu ochii lor de la început și au ajuns slujitori ai Cuvântului.” [Luca 1:2], însemnând începutul misiunii lui Isus (Pacea fie asupra sa!).

La fel, în vorbele lui Ioan:

„Preaiubiților, nu vă scriu o poruncă nouă, ci o poruncă veche pe care ați avut-o de la început. Porunca aceasta veche este Cuvântul pe care l-ați auzit.” [1 Ioan 2:7]

În răspunsul lui Isus (Pacea fie asupra sa!) la întrebarea evreilor, găsim la fel:

„«Cine ești Tu?», I-au zis ei. Isus le-a răspuns: «Ceea ce de la început vă spun că sunt.»” [Ioan 8:25]

Aceste utilizări ale cuvântului „început” nu se referă la „eternitate”, ci înseamnă „timp specific creat”.

Așadar, creștinii nu au dreptul să spună despre cuvântul „început” că înseamnă „eternitate” decât dacă pot demonstra acest lucru în mod incontestabil.

Al doilea: Ce înseamnă termenul „Cuvânt”? Înseamnă Isus (Pacea fie asupra sa!) sau are alte sensuri?

De fapt, Biblia a menționat termenul „Cuvânt” indicând diferite sensuri, unele dintre ele fiind:

- Biblia îl folosește pentru a face referire la Cărțile lui Dumnezeu și Inspirația Sa: **„(...) cuvântul lui Dumnezeu a vorbit lui Ioan, fiul lui Zaharia, în pustiu.” [Luca 3:2]** **„Dar El, drept răspuns, a zis: «Mama Mea și frații Mei sunt cei ce ascultă Cuvântul lui Dumnezeu și-l împlinesc.»” [Luca 8:21]** sau **„Dar aceasta nu înseamnă că a rămas fără putere**

Cuvântul lui Dumnezeu. Căci nu toți cei ce se coboară din Israel sunt Israel.” [Romani 9:6]

- este folosit pentru a indica Poruncile Divine și autoritatea prin care s-a înfăptuit creația: **„Cerurile au fost făcute prin Cuvântul Domnului, și toată oștirea lor prin suflarea gurii Lui. ~ (...) Căci El zice și se face; poruncește, și ce poruncește ia ființă.” [Psalmi 33:6-9]**

Acesta este motivul pentru care Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost numit „cuvânt”, fiind creat prin Porunca lui Dumnezeu, fără intervenție umană (a se înțelege fără un tată) sau fiindcă el a declarat Cuvântul lui Dumnezeu.

- Cuvântul lui Dumnezeu poate să însemne, de asemenea, Promisiunea Sa; Profetul Ieremia (Pacea fie asupra sa!) a spus despre israeliți și despre invocarea lor a zilei blestemului și a judecății, cea pe care Dumnezeu le-a promis-o: **„Iată, ei îmi zic: «Unde este cuvântul Domnului? Să se împlinească, dar!» ~ Și eu, ca să Te ascult, n-am vrut să nu fiu păstor; nici n-am dorit ziua nenorocirii, știi; și ce a ieșit din buzele mele este descoperit înaintea Ta.” [Ieremia 17:15-16]**

Conform acestor versete, Isus (Pacea fie asupra sa!) este cuvântul lui Dumnezeu, însemnând că el este cuvântul promis, veștile bune pe care Dumnezeu le-a dat Profetilor Săi (Pacea fie asupra lor!).

Perceperea termenului „Cuvânt”, care este „Logos”, de către creștini drept a doua ipostază a Trinității, nu există în nicio carte a Profetilor.

Al treilea: Propoziția „și cuvântul era Dumnezeu” indică faptul că Isus (Pacea fie asupra sa!) era chemat Dumnezeu, precum judecătorii din Tora:

„Dumnezeu stă în adunarea lui Dumnezeu; El judecă în mijlocul dumnezeilor. ~ «Până când veți judeca strâmb și veți căuta la fața celor răi?»” [Psalmi 82:1]

David (Pacea fie asupra sa!) i-a numit dumnezei pe nobilii evrei:

„Te laud din toată inima, cânt laudele Tale înaintea dumnezeilor.” [Psalmi 138:1]

Dumnezeu i-a spus lui Moise despre Aaron (Pacea fie asupra lor!):

„El va vorbi poporului pentru tine, îți va sluji drept gură, și tu vei ține pentru el locul lui Dumnezeu.” [Exodul 4:16] și la fel și pentru ceilalți, așa cum am menționat anterior.

Al patrulea: Cuvântul „cu” din **„Cuvântul era cu Dumnezeu”** este o prepoziție; acesta nu înseamnă nici asemănare, nici egalitate, ci înseamnă că Dumnezeu a creat cuvântul, așa cum a spus Eva:

„(...) Am căpătat un om cu ajutorul Domnului!” [Geneza 4:1]

Cain nu este egal cu Dumnezeu sau asemănător Lui, chiar dacă vine de la El. Același înțeles îl găsim și în alt verset:

„Atunci Domnul a făcut să plouă peste Sodoma și peste Gomora pucioasă și foc de la Domnul din Cer.” [Geneza 19:24]

5. *Versete care îi atribuie lui Isus (Pacea fie asupra sa!) faptele lui Dumnezeu*

A. **Creația lui Dumnezeu Preaînaltul prin Isus (Pacea fie asupra sa!)**

Unele versete îi atribuie lui Isus (Pacea fie asupra sa!) cele create de Dumnezeu iar creștinii le consideră a fi dovezi ale divinității sale. Printre acestea, sunt cuvintele lui Pavel:

„Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în Ceruri și pe Pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El.” [Coloseni 1:16-17]

Într-un alt pasaj, el a spus:

„Dumnezeu, care a făcut toate lucrurile prin Isus Hristos.” [Efeseni 3:9]

La fel este menționat în Evanghelia după Ioan:

„El era în lume, și lumea a fost făcută prin El, dar lumea nu L-a cunoscut.” [Ioan 1:10], în Epistola către Evrei (Evrei 1:2) și în alte versete.

În primul rând, observăm că versetele biblice ale Vechiului Testament atribuie creația doar lui Dumnezeu. Geneza spune:

„La început, Dumnezeu a făcut Cerurile și Pământul.” [Geneza 1:1]. Nu menționează un alt creator care împărtășește cu Dumnezeu această creație sau un alt intermediar prin care să se fi înfăptuit. În cartea lui Isaia, citim:

„Așa vorbește Domnul Dumnezeu care a făcut cerurile.” [Isaia 42:5]. Mai mult, Pavel și Barnaba i-au spus neamului lui Lystra:

„Oamenilor, de ce faceți lucrul acesta? Și noi suntem oameni de aceeași fire cu voi; noi vă aducem o veste bună, ca să vă întoarceți de la aceste lucruri deșarte la Dumnezeu cel viu, care a făcut Cerul, Pământul și marea și tot ce este în ele.” [Faptele Apostolilor 14:15] Biblia nu menționează niciodată un alt creator în afară de Dumnezeu.

Pavel și Ioan vorbesc despre Dumnezeu, Cel care a creat lucrurile prin Isus (Pacea fie asupra sa!), așa cum l-a făcut să înfăptuiască minunile sale (Faptele Apostolilor 2:22). Nu a fost menționat că Isus (Pacea fie asupra sa!) este creatorul.

Dacă le-am considera autentice, semnificația acestor versete ar fi că Dumnezeu a creat toate ființele și lucrurile prin Isus (Pacea fie asupra sa!).

Vorbind despre ipostazele Trinității, Preotul James Anis a spus:

„Un exemplu al distincției actelor lor este că Tatăl a creat lumea prin Fiul.”²²

Acesta este un concept ciudat pe care nici Profetii Vechiului Testament, nici Isus (Pacea fie asupra lor!) nu l-au menționat vreodată. Cu toate acestea, Epistolele lui Pavel și Evanghelia filozofică a lui Ioan, care au derivat din filosofii platonice și gnostice, îl menționează. Gnosticii cred că Dumnezeu este mult prea Măreț pentru a crea El Însuși, prin urmare El a autorizat Cuvântul sau pe îngeri să acționeze în numele Lui.

²² *Teologie metodică*, dr. James Anis, p. 178

Mai mult decât atât, Isus (Pacea fie asupra sa!) nu poate fi creatorul Cerurilor și al Pământului, pentru că el însuși este o ființă creată. Chiar dacă creștinii susțin că el este prima creație, este totuși creat, iar creația este diferită de Creator:

„El este chipul Dumnezeului celui Nevăzut, Cel întâi născut din toată zidirea.” [Coloseni 1:15]

Mai mult, el (Pacea fie asupra sa!) nu s-a putut aduce singur la viață după ce a murit și nu poate fi creatorul Cerurilor și al Pământului și nici intermediarul creației:

„Dumnezeu a înviat pe acest Isus (...)” [Faptele Apostolilor 2:32]

Dacă Dumnezeu nu l-ar fi înviat, el (Pacea fie asupra sa!) nu ar fi putut să se ridice din morți:

„Ați omorât pe Domnul vieții, pe care Dumnezeu L-a înviat din morți (...)” [Faptele Apostolilor 3:15] și cuvintele lui Pavel: „(...) Dumnezeu Tatăl care L-a înviat din morți” [Galateni 1:1]

Învățații cred că «a făcut» din versetele de mai sus înseamnă, de fapt, crearea călăuzirii și a îndrumării, și nu adevărata creare din nimic, pentru că aceasta este doar lucrarea lui Dumnezeu. Creația înfăptuită de Isus (Pacea fie asupra sa!) este un nou tip de creație, creația călăuzirii, despre care a vorbit David (Pacea fie asupra sa!) atunci când I s-a rugat lui Dumnezeu, spunând:

„Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic!” [Psalmi 51:10]

Pavel a spus același lucru despre cei care cred în Isus (Pacea fie asupra sa!):

„Căci, dacă este cineva în Hristos, este o faptură nouă (...)” [2 Corinteni 5:17]

El a mai spus:

„Căci, în Hristos Isus, nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur nu sunt nimic, ci a fi o faptură nouă.” [Galateni 6:15]

Pe acest principiu, Iacov i-a considerat pe discipoli primele creații, spunând:

„El, de bunăvoia Lui, ne-a născut prin Cuvântul adevărului, ca să fim un fel de pârgă a fapturilor Lui.” [Iacov 1:18], însemnând primii călăuziți, care au trecut printr-o creare nouă. Așadar, crearea de către Isus (Pacea fie asupra sa!) a ființelor este o creare spirituală, pentru că Dumnezeu l-a făcut să îi trezească pe cei cu inimile împietrite.

Unii ar putea contrazice raționamentul și înțelegerea noastră asupra acestor versete, invocând ceea ce ei citesc în ele cu privire la crearea Cerurilor și a Pământului de către Isus (Pacea fie asupra sa!). Aceștia pot spune că versetele pe care creștinii le prezintă nu se referă doar la oameni, ci includ și Pământul și Cerurile. Cei care nu sunt obișnuiți cu exprimarea Bibliei vor împiedica raționamentul acestei noi creări pe care l-am explicat.

Cei care sunt obișnuiți cu exprimarea Bibliei, consideră aceste versete o exagerare obișnuită a Vechiului și a Noului Testament. Voi enumera mai jos unele dintre aceste descrieri:

- Noul Testament îi descrie pe Isus (Pacea fie asupra sa!) și pe discipolii săi drept lumina lumii:

„Isus le-a vorbit din nou și a zis: «Eu sunt Lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.»” [Ioan 8:12]

Isus (Pacea fie asupra sa!) le-a spus discipolilor săi: **„Voi sunteți lumina lumii (...)”** [Matei 5:14] După cum știm, ei toți au fost lumina ce le-a arătat credincioșilor calea cea dreaptă; și lumina care a fost respinsă de alții a căror inimi se aflau în întuneric.

Creștinii nu pot spune că lumina este pentru animale și pentru lucrurile neînsuflețite, deoarece atunci când Ioan îi descrie pe Isus (Pacea fie asupra sa!) și pe discipolii săi drept lumina lumii, aceștia nu au luminat nimic altceva decât inimile credincioșilor. El l-a descris pe Isus (Pacea fie asupra sa!) ca fiind intermediar în crearea unei lumi noi, referindu-se la credincioși.

De asemenea, Pavel a spus²³ despre împăcarea prin sângele lui Isus (Pacea fie asupra sa!):

„Și să împace totul cu Sine prin El, atât ce este pe Pământ, cât și ce este în Ceruri, făcând pace prin sângele crucii Lui.” [Coloseni 1:20] Această împăcare era pentru oameni, și nu pentru animale sau alte creaturi necredincioase, acestea neavând parte de împăcarea pe care o putem înțelege din versetele în care au fost incluse.

Pavel a vorbit în Efeseni despre cei la care Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost trimis de Dumnezeu, pentru a-i mântui. El l-a trimis pe Isus (Pacea fie asupra sa!) **„ca să-l aducă la îndeplinire la împlinirea vremurilor, spre a-Și uni iarăși într-unul, în Hristos, toate lucrurile: cele din Ceruri și cele de pe Pământ.”** [Efeseni 1:10]

²³ Acest verset important vine la două rânduri după cuvintele sale:

„Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în Ceruri și pe Pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El.” [Coloseni 1:16]

James Anis a spus:

„Cuvântul «toate» nu înseamnă Universul cu toate entitățile însuflețite și neînsuflețite, precum Soarele, Luna, stelele, pentru că acestea nu pot fi reconciliate cu Dumnezeu. Mai mult, și pentru același motiv, nu înseamnă toate animalele și creaturile inferioare; pentru că Isus (Pacea fie asupra sa!) nu a venit să mântuiască îngerii (Evrei 2:16) și nu înseamnă toți oamenii, deoarece Cartea știe că nu toți oamenii pot fi reconciliați cu Dumnezeu.”²⁴

De asemenea, în vorbele lui Pavel:

„Și, după cum toți mor în Adam, tot așa, toți vor învia în Hristos.” [1 Corinteni 15:22], dacă moartea ar fi inclus toți oamenii din cauza păcatului lui Adam, cei pe care Isus (Pacea fie asupra sa!) îi aduce la viață sunt doar credincioșii și nu toți cei care au murit din cauza păcatului lui Adam (Pacea fie asupra sa!).

Așadar, putem vedea în aceste versete un înțeles general pentru cuvântul „creație”, și care nu înseamnă o creație reală, ci o creație specială, însemnând creația călăuzirii, care este doar pentru credincioși.

B. Atribuirea Judecății lui Isus (Pacea fie asupra sa!)

Biblia vorbește despre Isus (Pacea fie asupra sa!) ca fiind judecătorul tuturor creațiilor în Ziua Judecății:

„Te rog fierbinte, înaintea lui Dumnezeu și înaintea lui Hristos Isus, care are să judece viii și morții, și pentru arătarea și Împărăția Sa.” [2 Timotei 4:1], iar creștinii prezintă acest verset drept dovadă a divinității lui Isus (Pacea fie asupra

²⁴ Teologie metodică, dr. James Anis, p. 724

sa!), pentru că Tora spune: „(...) **căci Dumnezeu este Cel ce judecă.**” [Psalmi 50:6]

Cu toate acestea, alte versete demonstrează contrariul și îl împiedică pe Isus (Pacea fie asupra sa!) să fie judecător:

„Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El. ~ Oricine crede în El nu este judecat; dar cine nu crede a și fost judecat, pentru că n-a crezut în Numele singurului Fiul al lui Dumnezeu.” [Evanghelia lui Ioan 3:17-18] Astfel, Isus (Pacea fie asupra sa!) nu va judeca pe nimeni.

Ioan a confirmat din nou aceasta, spunând:

„Dacă aude cineva cuvintele Mele, și nu le păzește, nu Eu îl judec; căci Eu n-am venit să judec lumea, ci să mântuiesc lumea. ~ Pe cine Mă nesocotește și nu primește cuvintele Mele, are cine-l osândi: Cuvântul pe care l-am vestit Eu, acela îl va osândi în Ziua de Apoi.” [Ioan 12:47-48]

Isus (Pacea fie asupra sa!), despre care creștinii susțin că este judecătorul tuturor, nu a putut garanta Paradisul pentru verii și discipolii săi, fiii lui Zebedei, deoarece Dumnezeu nu i-a dat această autoritate. Cel care nu poate face aceasta nu poate avea Judecata absolută. Mama celor doi fii a venit la Isus (Pacea fie asupra sa!), iar după ce a întrebat-o despre cerearea sa, ea a spus:

„(...) «Poruncește», I-a zis ea, «ca, în Împărăția Ta, acești doi fii ai mei să șadă unul la dreapta și altul la stânga Ta.» ~ Drept răspuns, Isus a zis: (...) «Dar a șede la dreapta și la stânga Mea nu atârnă de Mine s-o dau, ci este păstrată pentru aceia pentru care a fost pregătită de Tatăl Meu.»” [Matei 20:20-22]

Dacă creștinii continuă să spună că judecata îi aparține lui Isus (Pacea fie asupra sa!), atunci mulți alții împărtășesc această

judecată cu el. Printre aceștia sunt cei doisprezece discipoli, inclusiv trădătorul Iuda:

„(...) Adevărat vă spun că atunci când va sta Fiul omului pe scaunul de domnie al măririi Sale, la înnoirea tuturor lucrurilor, voi, care M-ați urmat, veți șede și voi pe douăsprezece scaune de domnie și veți judeca pe cele douăsprezece seminții ale lui Israel.” [Matei 19:28] (a se vedea și Luca 22:30)

Pavel și alți sfinți vor judeca nu doar oamenii, ci și îngerii. El a spus:

„Nu știți că sfinții vor judeca lumea? (...) ~ Nu știți că noi vom judeca pe îngeri? (...)” [1 Corinteni 6:2-3] Aceștia vor judeca îngerii și întreaga lume, dar ei nu sunt Dumnezeu, așadar judecata nu poate fi dovada divinității, decât dacă îi considerăm pe cei menționați mai sus dumnezei.

Trebuie spus că judecata oamenilor de către Isus (Pacea fie asupra sa!) – dacă este adevărată – este un dar de la Dumnezeu pentru Isus omul; acesta o face pe baza umanității sale:

„Și I-a dat putere să judece, întrucât este Fiu al omului.” [Ioan 5:27]

C. Iertarea păcatelor de către Isus (Pacea fie asupra sa!)

Printre dovezile pe care creștinii le aduc pentru divinitatea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) este ceea ce apare în Evangheliile cu privire la iertarea lui (Pacea fie asupra sa!) a păcatelor omului paralizat și a femeii păcătoase. Iertarea, după cum consideră aceștia, este o Caracteristică Divină; așadar Isus (Pacea fie asupra

sa!) este Dumnezeu care iartă, așa cum i-a spus Mariei Magdalena:

„Apoi a zis femeii: «Iertate îți sunt păcatele!»” [Matei 9:2] și i-a spus paralticului: „(...) Îndrăznește, fiule! Păcatele îți sunt iertate!” [Matei 9:3], ceea ce înseamnă că el pretindea divinitatea atunci când ierta oamenii.

Dacă citim povestea acestor evenimente, atunci când Isus (Pacea fie asupra sa!) i-a iertat pe acești oameni, realizăm clar că nu a fost el cel care i-a iertat. În povestea femeii păcătoase, oamenii au fost suspicioși cu privire la Isus (Pacea fie asupra sa!) atunci când el i-a spus ei: **„Iertate îți sunt păcatele!”**. Pentru a explica confuzia, Isus (Pacea fie asupra sa!) i-a spus femeii că mântuirea i-a fost adusă de propria credință:

„Credința ta te-a mântuit; du-te în pace.”

Trebuie să menționez aici că Isus (Pacea fie asupra sa!) nu a susținut că el este cel care a iertat-o, ci i-a spus că păcatul ei a fost iertat și că Dumnezeu este Cel care iartă.

Conform lui Luca, povestea este după cum urmează:

„(...) dar ea Mi-a uns picioarele cu mir. ~ De aceea îți spun: păcatele ei, care sunt multe, sunt iertate; căci a iubit mult. Dar cui i se iartă puțin, iubește puțin. ~ Apoi, i-a zis femeii: «Iertate îți sunt păcatele!» ~ Cei ce ședea cu El la masă au început să zică între ei: «Cine este Acesta de iartă chiar și păcatele?» ~ Dar Isus i-a zis femeii: «Credința ta te-a mântuit; du-te în pace.»” [Luca 7:46-50]

Dumnezeu a iertat-o datorită credinței sale, iar Isus (Pacea fie asupra sa!) i-a spus că este acoperită cu Mila lui Dumnezeu. De asemenea, el le-a explicat clar oamenilor prezenți că nu a comis blasfemie și nu a susținut că este cel care iartă păcatele.

În același mod, Isus (Pacea fie asupra sa!) nu a susținut că a fost cel care l-a iertat pe paralytic. El i-a spus:

„Îndrăznește, fiule! Păcatele îți sunt iertate!”, dar nu a spus că el este cel care i le-a iertat.

Atunci când evreii credeau că Isus (Pacea fie asupra sa!) a făcut blasfemie, el i-a muștră și le-a corectat concepțiile eronate. Le-a explicat că această iertare nu vine de la el, ci este Autoritatea lui Dumnezeu, iar Dumnezeu i-a permis să facă acest lucru, așa cum i-a permis să înfăptuiască și miracole. Aceștia au înțeles ce a vrut să spună și neînțelegerea lor a dispărut:

„Când au văzut noroadale lucrul acesta, s-au înspăimântat și au slăvit pe Dumnezeu, care a dat oamenilor o astfel de putere.” [Matei 9:8]

Această autoritate nu reprezintă o caracteristică a lui Isus (Pacea fie asupra sa!), ci este permisiunea lui Dumnezeu cea care i-a oferit această autoritate. Dacă Isus (Pacea fie asupra sa!) este Dumnezeu, aceasta ar fi trăsătura sa proprie și autoritatea sa, însă el (Pacea fie asupra sa!) nu poate face nimic decât cu Permișiunea lui Dumnezeu. El (Pacea fie asupra sa!) este un rob al lui Dumnezeu, așa cum a spus:

„Toate lucrurile Mi-au fost date în mâini de Tatăl Meu (...)” [Luca 10:22] și nu are nicio putere decât de la Dumnezeu Preaînaltul. Isus (Pacea fie asupra sa!) a spus într-un alt verset:

„(...) Toată puterea Mi-a fost dată în Cer și pe Pământ (...)” [Matei 28:18]

El (Pacea fie asupra sa!) a spus despre capacitatea sa:

„Eu nu pot face nimic de la Mine însumi (...)” [Ioan 5:30] Fără ajutorul lui Dumnezeu, el (Pacea fie asupra sa!) nu ar fi putut ierta niciun păcat.

Evreii l-au întrebat pe Isus (Pacea fie asupra sa!):

„(...) Spune-ne, cu ce putere faci Tu aceste lucruri sau cine Ți-a dat puterea aceasta?” [Luca 20:2] Isus (Pacea fie asupra sa!) nu a pretins că aceasta era autoritatea sa, pe care a luat-o din divinitatea sa eternă, ci i-a întrebat despre originea autorității de a ierta a lui Ioan Botezătorul (Pacea fie asupra sa!). El a spus:

„(...) Am să vă pun și Eu o întrebare. Spuneți-Mi: ~ Botezul lui Ioan venea din Cer sau de la oameni?” [Luca 20:3-4] Aceasta înseamnă că tot ce a făcut el (Pacea fie asupra sa!), iertarea și alte lucruri, provenea din aceeași autoritate ca a lui Ioan Botezătorul (Pacea fie asupra sa!), iar aceasta nu era decât autoritatea profeției.

Puterea de a ierta nu era numai a lui Isus (Pacea fie asupra sa!), ci și a discipolilor săi, însă aceștia nu erau considerați dumnezei, deși erau capabili să ierte păcatele, nu doar cele legate de drepturile lor, ci toate păcatele. În ceea ce privește iertarea legată de drepturile lor, Isus (Pacea fie asupra sa!) a spus:

„Dacă iertați oamenilor greșelile lor, și Tatăl vostru Cel ceresc vă va ierta greșelile voastre. ~ Dar dacă nu le iertați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre.” [Matei 6:14-15].

Ioan le-a dat discipolilor săi autoritatea de a ierta orice păcat. El a spus:

„Celor ce le veți ierta păcatele, vor fi iertate; și celor ce le veți ține, vor fi ținute.” [Ioan 20:23] Așadar, aceștia sunt precum Isus (Pacea fie asupra sa!), dar nimeni nu îi consideră dumnezei.

Biserica și-a însușit autoritatea revendicată de Petru și de discipoli. Preoții pot ierta păcătoșii prin spovedanie, susținând că au moștenit această autoritate de la Petru:

„Îți voi da cheile Împărăției Cerurilor, și orice vei lega pe pământ va fi legat în Ceruri, și orice vei dezlega pe Pământ va fi dezlegat în Ceruri.” [Matei 16:19]. Așadar, dacă Petru sau Papa – succesorul său – a iertat păcatele unei persoane, această persoană va fi iertată, dar aceasta nu-i va considera nici pe Petru, nici pe Papă Dumnezeu.

Această autoritate nu era doar a lui Petru și a succesorului său, ci și a tuturor discipolilor săi:

„Adevărat vă spun că orice veți lega pe Pământ va fi legat în Cer; și orice veți dezlega pe Pământ va fi dezlegat în Cer. ~ Vă mai spun iarăși că, dacă doi dintre voi se învoiesc pe Pământ să ceară un lucru oarecare, le va fi dat de Tatăl Meu care este în Ceruri. ~ Căci acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor.” [Matei 18:18-20]

Aceasta nu înseamnă că ei sunt dumnezei, pentru că acesta nu este un drept personal al lor, ci un dar de la Dumnezeu pentru ei și pentru învățătorul lor, Isus (Pacea fie asupra sa!). Aceasta este ceea ce spune Biblia.

6. Miracolele lui Isus (Pacea fie asupra sa!) ca dovadă a divinității sale

Evangheliile menționează 35 de miracole împlinite de Isus (Pacea fie asupra sa!), pe care creștinii le consideră dovezile divinității sale. Aceste miracole sunt: nașterea fără un tată, învierea morților, vindecarea bolnavilor și descrierea nevăzutului.

Miracolele sunt daruri divine

Coranul menționează și confirmă miracolele mărețe ale lui Isus (Pacea fie asupra sa!) și afirmă că el (Pacea fie asupra sa!) le-a împlinit cu Voia și Ajutorul lui Allah Preaînaltul:

„Și trimis la fiii lui Israel (le va zice): «Eu vin la voi cu semn de la Domnul vostru! Eu plămădesc pentru voi din lut ca un chip de pasăre și suflu asupra sa și se va face o pasăre vie, cu Voia lui Allah. Și-i voi tămădui pe orb și pe lepros, și-i voi învia pe morți, cu voia lui Allah. Eu vă voi vesti ceea ce mâncați și ceea ce păstrați în casele voastre. În aceasta este un semn pentru voi, dacă voi sunteți credincioși!» [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:49]

Versetele Evangheliilor au confirmat aceasta și au relatat despre Isus (Pacea fie asupra sa!) faptul că, atunci când a împlinit miracolele, el a declarat că acestea erau de la Dumnezeu și nu și le-a însușit.

Isus (Pacea fie asupra sa!) a spus:

„Dar, dacă Eu scot afară dracii cu Duhul lui Dumnezeu (...)” [Matei 12:28]

El (Pacea fie asupra sa!) a mai spus:

„Dar, dacă Eu scot dracii cu degetul lui Dumnezeu (...)” [Luca 11:20]

Atunci când el (Pacea fie asupra sa!) a venit pentru a-l învia pe Lazăr, a spus:

„(...) Tată, Îți mulțumesc că M-ai ascultat. ~ Știam că totdeauna Mă asculți; dar vorbesc astfel pentru norodul care stă împrejur, ca să creadă că Tu M-ai trimis.” [Ioan 11:40-41], mulțumindu-I lui Dumnezeu pentru acceptarea rugăciunii și a suplicației sale, pentru că, atunci când și-a ridicat ochii la Dumnezeu, El i-a răspuns rugăciunii și l-a înviat pe Lazăr.

De asemenea, Isus (Pacea fie asupra sa!) s-a rugat la Dumnezeu pentru a-l ajuta atunci când a vrut să hrănească mulțimea cu cele 5 pâini și cei 2 pești:

„Apoi a poruncit noroadelor să șadă pe iarbă, a luat cele cinci pâini și cei doi pești, și-a ridicat ochii spre Cer, a binecuvântat, a frânt pâinile și le-a dat ucenicilor, iar ei le-au împărțit noroadelor.” [Matei 14:19]

Atunci când a vindecat surdul, el (Pacea fie asupra sa!) s-a rugat lui Dumnezeu:

„Apoi, Și-a ridicat ochii spre Cer, a suspinat și a zis: «Efata», adică: «Deschide-te!» ~ Îndată i s-au deschis urechile, i s-a dezlegat limba și a vorbit foarte deslușit.” [Marcu 7:34-35] Dumnezeu nu l-a dezamăgit în suplicația și rugăciunea sa pentru ajutorul Lui.

Vorbind despre miracolele sale, Isus (Pacea fie asupra sa!) a spus:

„(...) Toată puterea Mi-a fost dată în Cer și pe Pământ.” [Matei 28:18] Tot ce avea erau daruri de la Dumnezeu.

Dacă el ar fi fost Dumnezeu, miracolele sale ar fi venit din natura sa divină și nu ar fi avut nevoie de ajutorul nimănu.

Mai mult, aceeași autoritate i-a fost dată și diavolului, fără a fi Dumnezeu. El i-a spus lui Isus (Pacea fie asupra sa!), încercând să-l inducă în eroare oferindu-i împărățiile Pământului:

„(...) Ție Îți voi da toată stăpânirea și slava acestor împărății; căci mie îmi este dată și o dau oricui voiesc.” [Luca 4:6]

Isus (Pacea fie asupra sa!) a declarat, de asemenea, că el este neajutorat fără ajutorul lui Dumnezeu, spunând:

„Eu nu pot face nimic de la Mine însumi (...)” [Luca 5:30], iar aceste miracole erau daruri de la Dumnezeu, pentru a demonstra profetia sa: **„(...) căci lucrările pe care Mi le-a dat Tatăl să le săvârșesc, tocmai lucrările acestea pe care le fac Eu, mărturisesc despre Mine că Tatăl M-a trimis.” [Ioan 5:36]**

Mai mult, cei care au fost martori la miracolele lui Isus (Pacea fie asupra sa!) știau că acestea erau date de Dumnezeu Mesagerilor Săi (Pacea fie asupra lor!). Nimeni nu a susținut că aceste miracole erau dovezi ale divinității sale. Atunci când băiatul a fost vindecat de spiritul necurat, cu toții au fost uimiți de măreția lui Dumnezeu:

„Și toți au rămas uimiți de mărirea lui Dumnezeu (...)” [Luca 9:43]

Mai mult, atunci când a vindecat femeia cocoșată, ea s-a îndreptat și L-a slăvit pe Dumnezeu:

„Și-a întins mâinile peste ea: îndată s-a îndreptat și slăvea pe Dumnezeu.” [Luca 13:13]

Atunci când mulțimea l-a văzut pe Isus (Pacea fie asupra sa!) vindecându-l pe paralytic, oamenii au fost uimiți și l-au slăvit pe Dumnezeu, Cel care i-a dat omului o asemenea putere:

„(...) s-au înspăimântat și au slăvit pe Dumnezeu, care a dat oamenilor o astfel de putere.” [Matei 9:8]

Oamenii l-au considerat pe Isus (Pacea fie asupra sa!) drept unul dintre ei, un om și nu Dumnezeu, iar abilitatea sa de a vindeca era de la Dumnezeu, Vindecătorul.

Omule orb care, conform Evangheliei după Ioan, a fost vindecat de Isus (Pacea fie asupra sa!), l-a considerat, de asemenea, doar un om:

„Deci i-au zis: «Cum ți s-au deschis ochii?» ~ El a răspuns: «Omule acela, căruia I se zice Isus.»” [Ioan 9:10-11]
 Oare cei care îl consideră pe Isus (Pacea fie asupra sa!) de origine divină după vindecarea omule orb, îl iubesc mai mult pe Isus (Pacea fie asupra sa!) decât acel om orb?

Atunci când Isus (Pacea fie asupra sa!) a muștră vântul și marea, iar acestea l-au ascultat, cei prezenți nu au susținut că era de origine divină, în ciuda măreției acestui miracol, ci s-au minunat de puterea lui Isus (Pacea fie asupra sa!), omule. Matei a spus:

„Oamenii aceia se mirau și ziceau: «Ce fel de om este acesta, de-l ascultă până și vânturile și marea?»” [Matei 8:27]

Atunci când Marta, sora lui Lazăr, l-a rugat pe Isus (Pacea fie asupra sa!) să-i dea viață fratelui său, ea l-a asigurat de faptul că știa că aceste miracole erau de la Dumnezeu, pe care i le-a dat lui Isus (Pacea fie asupra sa!) pentru a-l ajuta. Ea a spus:

„Dar și acum, știi că orice vei cere de la Dumnezeu Îți va da Dumnezeu.” [Ioan 11:22]

Confirmând aceeași idee, Petru, liderul discipolilor, i-a spus mulțimii:

„(...) Pe Isus din Nazaret, Om adevărat de Dumnezeu înaintea voastră prin minunile, semnele și lucrările pline de putere pe care le-a făcut Dumnezeu prin El (...)” [Faptele Apostolilor 2:22].

Nicodim, învățătorul Legii, a realizat secretul miracolelor lui Isus (Pacea fie asupra sa!), și anume că erau de la Dumnezeu, prin Voia Sa. El i-a spus lui Isus (Pacea fie asupra sa!):

„(...) Învățătorule, știm că ești un Învățător venit de la Dumnezeu; căci nimeni nu poate face semnele pe care le faci Tu, dacă nu este Dumnezeu cu el.” [Ioan 3:2]

Biblia spune, de asemenea, că aceste miracole nu sunt decât daruri de la Dumnezeu Preaînaltul, iar Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost precaut, deoarece nu putea înfăptui miracole tot timpul. Astfel, atunci când a ajuns la Lazăr, care era mort, el (Pacea fie asupra sa!) a fost îngrijorat că nu putea să înfăptuiască miracolul:

„Și unii din ei au zis: «El, care a deschis ochii orbului, nu putea face ca nici omul acesta să nu moară?» ~ Isus S-a înfiorat din nou în Sine (...)” [Ioan 11:37-38]

Cu altă ocazie, fariseii i-au cerut semne, iar el (Pacea fie asupra sa!) nu a putut sau nu a vrut să le arate:

„Fariseii au venit deodată și au început o ceartă de vorbe cu Isus; și, ca să-L pună la încercare, I-au cerut un semn din Cer. ~ Isus a suspinat adânc în duhul Său și a zis: «Pentru ce cere neamul acesta un semn? Adevărat vă spun că

neamului acestuia nu i se va da deloc un semn.» [Marcu 8:11-12]

Atunci când mulțimea de evrei i-a cerut un semn, Isus (Pacea fie asupra sa!) nu i-a răspuns. În schimb, el (Pacea fie asupra sa!) a spus:

„«Un neam viclean și preacurvar cere un semn; dar nu i se va da alt semn, decât semnul prorocului Iona.» [Matei 12:38-39]

Mai mult, dacă ceea ce făcea Isus (Pacea fie asupra sa!) erau dovezile divinității sale, de ce le-a cerut oamenilor să le ascundă, dacă aceasta era calea prin care oamenii îi puteau afla identitatea? Isus (Pacea fie asupra sa!) i-a spus leprosului pe care l-a vindecat:

„(...) Vezi să nu spui nimănui nimic (...)” [Marcu 1:44]

În ceea ce privește vindecarea celor doi oameni orbi, Matei a spus:

„(...) Isus le-a poruncit cu tot dinadinsul și le-a zis: «Vedeți să nu știe nimeni.» [Matei 9:31]

Isus (Pacea fie asupra sa!) i-a mai spus unui al treilea om orb, atunci când l-a vindecat:

„(...) Să nu intri în sat și nici să nu spui cuiva în sat.” [Marcu 8:26] și el (Pacea fie asupra sa!) a repetat aceasta în mod frecvent: **„Dar Isus, ca Unul care știa lucrul acesta, a plecat de acolo. După El au mers multe noroade. El a tămăduit pe toți bolnavii ~ și le-a poruncit cu tot dinadinsul să nu-L facă cunoscut.”** [Matei 12:15-16]

Isus (Pacea fie asupra sa!) și-a ascuns miracolele înfăptuite deoarece nu a dorit ca oamenii să fie preocupați de

miracolele sale și să uite de misiunea lui reală. Dacă acestea ar fi fost dovezi ale divinității sale, el (Pacea fie asupra sa!) le-ar fi dezvăluit.

Miracolele nu indică - conform Bibliei - profeția și cu atât mai puțin divinitatea

Mă întreb de ce creștinii consideră miracolele lui Isus (Pacea fie asupra sa!) drept dovezi ale divinității sale, atât timp cât Biblia vorbește și despre alți oameni care au înfăptuit asemenea miracole mărețe, pe care ei nu le consideră dovezi pentru divinitatea lor.

Biblia confirmă aceste miracole și multe altele mai mărețe pentru toți cei care cred în Isus (Pacea fie asupra sa!), care a spus:

„Adevărat, adevărat vă spun că cine crede în Mine va face și el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele și mai mari decât acestea (...)” [Ioan 14:12] Aceasta înseamnă că aceia care cred în Dumnezeu pot vindeca bolnavii, pot da viață morților și pot face lucruri mai mărețe decât acestea, astfel că miracolele nu sunt o dovadă a divinității.

Conform Bibliei, înfăptuirea miracolelor nu poate fi dovada credinței adevărate sau a onestității celui care le face. Atunci, cum pot fi acestea o dovadă pentru profeție sau pentru divinitate? Isus (Pacea fie asupra sa!) a spus că mincinoșii pot înfăptui miracole, spunând că le fac în numele lui.

Matei a spus, citându-l pe Isus (Pacea fie asupra sa!):

„Nu oricine-Mi zice: «Doamne, Doamne!» va intra în Împărăția Cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în Ceruri. ~ Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: «Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi

draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?» ~ Atunci le voi spune curat: «Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege.» [Matei 7:21-23]

Acei ipocriți și mincinoși au înfăptuit miracole, dar aceasta nu demonstrează onestitatea lor, nici profeția sau divinitatea lor.

Mai mult, conform Bibliei, chiar și un om păcătos poate înfăptui miracole, dar aceasta nu demonstrează sinceritatea sau divinitatea sa, deoarece el le poate înfăptui cu ajutorul Diavolului. Pavel a spus:

„Arătarea lui se va face prin puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne și puteri mincinoase.” [2 Tesaloniceni 2:9]

Alții care au împărtășit cu Isus (Pacea fie asupra sa!) puterea înfăptuirii miracolelor

După citirea Bibliei, învățații au observat că Mesagerii (Pacea fie asupra lor!) și alții au împărtășit puterea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) de înfăptuire a miracolelor și totuși creștinii nu îi consideră divini. Aceasta indică faptul că minunile sunt dovada profeției lor pentru că, în caz contrar, creștinii ar trebui să le atribuie divinitatea tuturor celor care au efectuat aceleași minuni ca Isus (Pacea fie asupra sa!), minuni pe care Dumnezeu le-a făcut posibile pentru el (Pacea fie asupra sa!).

A. Nașterea din Fecioară

Nașterea fără tată a lui Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost unul dintre cele mai mărețe miracole ale lui. Cei care cred în

divinitatea sa îl folosească drept dovadă pentru aceasta. Yasin Mansur a spus: „*Dacă Isus nu s-ar fi născut dintr-o fecioară, el ar fi fost doar un om.*”²⁵

Este o realitate că Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost doar un om. Dovada este faptul că și alte ființe au împărtășit această măreață minune cu el (Pacea fie asupra sa!) - Adam (Pacea fie asupra sa!), părintele întregii omeniri, nu a avut tată și nici mamă. Crearea lui Adam (Pacea fie asupra sa!), care a fost o ființă completă și perfectă, este mai măreață și mai importantă decât crearea lui Isus (Pacea fie asupra sa!), care a fost un fetus în pântecele mamei sale, s-a născut, iar apoi a crescut.

Nu există nicio îndoială că a fi născut fără tată este un miracol, dar acest lucru nu indică divinitatea. Dacă este așa, atunci aceasta ar indica și divinitatea lui Adam și a Evei (Pacea fie asupra lor!), pentru că Adam s-a născut fără tată și fără mamă, iar Eva a fost creată din Adam, neavând o mamă.

Cu privire la aceasta, Allah Preaînaltul ne spune în Nobilul Coran:

„Înainte de Allah, Isus este asemenea lui Adam (adică situația lui Isus, pe care l-a creat fără să aibă un tată, ceea ce este într-adevăr un lucru ciudat, este similară cu situația lui Adam, l-a creat fără să aibă nici tată, nici mamă, apoi i-a zis «Fii!» și el a fost), pe care El l-a făcut din lut și apoi i-a zis lui «Fii» și el a fost.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:59]

În ciuda asemănării dintre Isus și Adam (Pacea fie asupra lor!) în ceea ce privește nașterea lor, Adam (Pacea fie asupra sa!) se clasează mai sus decât Isus în mai multe moduri. Adam (Pacea

²⁵ *Creștinismul fără Hristos*, Kamel Sasfan, p. 62. *Adevărul creștinism învățat de către Isus*, Alaa Abu Bakar, p. 186

fie asupra sa!) nu a ieșit acoperit de sânge din pânțelele niciunei femei; Dumnezeu le-a poruncit îngerilor să îngenuncheze în fața sa, Dumnezeu l-a învățat toate denumirile creaturilor Sale, iar Paradisul a fost casa lui. În plus, Dumnezeu i-a vorbit direct, fără un intermediar, și multe alte lucruri pe care nici Isus (Pacea fie asupra sa!), nici ceilalți nu le-au avut. Așadar, din moment ce Adam (Pacea fie asupra sa!) are toate aceste caracteristici, de ce nu-l consideră creștinii divin?

Același lucru este valabil și pentru îngerii, deoarece Dumnezeu i-a creat fără tată și fără mamă. Aceștia nu sunt făcuți din țărână, dar creștinii nu-i consideră divini. Prin urmare, nașterea din Fecioară nu poate fi luată drept dovadă a divinității, chiar dacă este un eveniment unic în istoria omenirii.

B. Învierea morților

Nu există nicio îndoială că învierea morților a fost unul dintre cele mai mărețe miracole împlinite de Isus (Pacea fie asupra sa!), pe care Coranul îl confirmă și despre care spune că este de la Allah Preaînaltul:

„(...) și-i voi învia pe morți, cu Voia lui Allah.”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:49]

Totuși, creștinii refuză să privească puterea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) ca fiind a lui Dumnezeu și consideră că faptele sale veneau de la el însuși și din voința sa proprie. Unul dintre motivele lor este că el (Pacea fie asupra sa!) a spus:

„În adevăr, după cum Tatăl învie morții și le dă viață, tot așa și Fiul dă viață cui vrea. ~ (...) Căci, după cum Tatăl are viața în Sine, tot așa a dat și Fiului să aibă viața în Sine.”
[Ioan 5:21-26]

Dacă citim versetele cu atenție, vedem că acestea vorbesc despre darurile pe care Dumnezeu i le-a acordat lui, **„tot așa a dat și Fiului”**, și pe care nu le-ar fi avut dacă El nu i le-ar fi acordat.

Creștinii ar găsi răspunsul lui Isus (Pacea fie asupra sa!) la afirmația lor dacă ar citi mai departe versetele. El (Pacea fie asupra sa!) a spus:

„Eu nu pot face nimic de la Mine însumi.” [Ioan 5:30]

Creștinii insistă că învierea morților este o dovadă a divinității lui Isus (Pacea fie asupra sa!) și ignoră multe versete care atribuie aceeași faptă și altora. De ce creștinii nu-i consideră divini?

Cu adevărat, refuzul creștinilor de a-i considera divini pe aceștia este o dovadă a afirmației lor false. Așa cum Isus (Pacea fie asupra sa!) l-a înviat pe Lazăr (Ioan 11:41-44), și Profetul Ilie (Pacea fie asupra sa!) l-a înviat pe fiul unei văduve:

„Apoi a chemat pe Domnul și a zis: «Doamne Dumnezeule, oare atât de mult să mânăști Tu chiar pe văduva aceasta, la care am fost primit ca oaspete, încât să-i omori fiul?» ~ Și s-a întins de trei ori peste copil, a chemat pe Domnul și a zis: «Doamne Dumnezeule, Te rog, fă să se întoarcă sufletul copilului în el!» ~ Domnul a ascultat glasul lui Ilie, și sufletul copilului s-a întors în el, și a înviat.” [1 Regi 17:20-22]

Cu Voia lui Dumnezeu, Elisei (Pacea fie asupra sa!) a înviat, de asemenea, doi morți. Pe unul l-a înviat în timpul vieții sale, iar pe celălalt după moartea sa. El l-a înviat pe fiul femeii israelite, ce venise la el (2 Regi 4:32-36).

Elisei (Pacea fie asupra sa!) nu numai că a înviat pe cineva în timpul vieții sale, dar și oasele sale au înviat pe altcineva, după

moartea sa. Rudele aceluia mort l-au pus în mormântul lui Elisei, iar acesta a înviat după ce s-a atins de oasele lui și s-a ridicat:

„Și, pe când îngropau un om, iată că au zărit una din aceste cete și au aruncat pe omul acela în mormântul lui Elisei. Omul s-a atins de oasele lui Elisei și a înviat și s-a sculat pe picioare.” [2 Regi 13:21]

Mă întreb cum pot folosi creștinii miracolele lui Isus (Pacea fie asupra sa!), în special învierea morților, drept dovadă a divinității sale, când au credința că și alți Profeți au făcut același lucru.

În Faptele Apostolilor, citim că Petru i-a dat viață Tabitei, după ce aceasta murise și fusese spălată de familia sa:

„În Iope, era o ucenică numită Tabita, nume care în talmăcire se zice Dorca. Ea făcea o mulțime de fapte bune și milostenii. ~ În vremea aceea, s-a îmbolnăvit și a murit. După ce au scăldat-o, au pus-o într-o odaie de sus. (...) ~ Petru a scos pe toată lumea afară, a îngenuncheat și s-a rugat; apoi, s-a întors spre trup și a zis: «Tabita, scoală-te!» Ea a deschis ochii și, când a văzut pe Petru, a stat în capul oaselor.” [Faptele Apostolilor 9:36-41]

Mă întreb care este diferența între miracolele lui Isus (Pacea fie asupra sa!) și ale lui Petru. Ambele miracole au fost cu Voia și Ajutorul lui Dumnezeu.

Conform Bibliei, toți discipolii erau capabili să învie morții. Isus (Pacea fie asupra sa!) a spus:

„Și pe drum, propovăduiți și ziceți: «Împărăția Cerurilor este aproape!» ~ Vindecați pe bolnavi, înviați pe morți, curățați pe leproși, scoateți afară dracii. Fără plată ați primit, fără plată să dați.” [Matei 10:7-8] Așadar, sunt cu toții divini?

Creștinii care vorbesc despre divinitatea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) ignoră versetele care vorbesc despre moartea sa și neputința lui de a o evita. El (Pacea fie asupra sa!) nu a putut să-și recapete viața până când Dumnezeu nu i-a dat-o și nu l-a ridicat din morți.

Astfel, această minune de a învia morții nu poate fi folosită drept dovadă pentru divinitatea lui Isus (Pacea fie asupra sa!), dar este un miracol măreț faptul că Dumnezeu i-a dat lui Isus (Pacea fie asupra sa!) capacitatea de a-l înfăptui, ca dovadă a Profeteiei sale.

C. Vindecarea bolnavilor

Creștinii au ajuns la concluzia divinității lui Isus (Pacea fie asupra sa!) datorită miracolelor sale de a-i vindeca pe bolnavi.

Dacă Isus (Pacea fie asupra sa!) i-a vindecat pe leproși (Matei 8:3), Elisei a ajutat, de asemenea, un lepros. Mai mult, a provocat lepra lui Ghehazi și a descendenților săi:

„Elisei a trimis să-i spună printr-un sol: «Du-te și scaldă-te de șapte ori în Iordan; și carnea ți se va face sănătoasă și vei fi curat.» ~ (...) «Lepra lui Naaman se va lipi de tine și de sămânța ta pentru totdeauna.» Și Ghehazi a ieșit dinaintea lui Elisei plin de lepră, alb ca zăpada.” [2 Regi 5:10-27]

D. Prezicerea nevăzutului

Isus (Pacea fie asupra sa!) a prezis multe evenimente care s-au petrecut mai târziu. El le-a spus ce se va petrece celor doi discipoli pe care i-a trimis să facă sacrificiul de Paște. (Marcu 14:12-16)

Mai mult, Petru i-a spus lui Isus (Pacea fie asupra sa!):

„(...) Doamne, Tu toate le știi (...)” [Ioan 21:17]

Isus (Pacea fie asupra sa!) a știut, de asemenea, că nimeni nu mai călărise mânzul ce era legat în satul „Bet Fajy”. Conform preotului Ibrahim Said, aceasta este o dovadă solidă a faptului că Isus (Pacea fie asupra sa!) cunoștea nevăzutul. El a spus:

„Este o nouă dovadă a faptului că Isus știa nevăzutul în detalii, fără nicio îndoială sau interpretare și, de asemenea, aceasta este o dovadă a slavei pe care a avut-o Isus.”²⁶

Isus (Pacea fie asupra sa!) nu a fost singurul care a prezis nevăzutul. Înaintea lui Isus (Pacea fie asupra sa!), Iacov a făcut același lucru, atunci când le-a spus fiilor săi:

„(...) Strângeți-vă și vă voi vesti ce vi se va întâmpla în vremurile care vor veni.” [Geneza 49:1]

Același lucru s-a întâmplat cu Samuel și Ilie (1 Samuel 10:2-9, 1 Regi 21:21-24), iar prezicerile lor s-au adeverit, așa cum citim în a doua carte a Regilor, (2 Regi 10:1-17, 9:30-37). Multe alte versete similare se află în Cărțile Sacre (1 Samuel 19:23-24, 2 Regi 4:8-18, 8:12-13, Ioan 11:49-52).

E. Controlul diavolilor

Isus (Pacea fie asupra sa!) a avut control sau putere asupra diavolilor (Matei 12:27-28), dar acest miracol a fost înfăptuit și de alții.

Atunci când evreii l-au acuzat de scoaterea diavolilor cu ajutorul liderului lor, Beelzebul, el (Pacea fie asupra sa!) a spus:

²⁶ Comentarii cu privire la Evanghelia după Luca, p. 475

„Și dacă Eu scot afară dracii cu ajutorul lui Beelzebul, fiii voștri cu cine-i scot? (...)” [Matei 12:27] Ca atare, el (Pacea fie asupra sa!) a demonstrat că și evreii au aceeași capacitate de a controla diavoli.

Isus (Pacea fie asupra sa!) ne-a avertizat cu privire la minciñoșii care vor reuși să scoată diavoli. El (Pacea fie asupra sa!) a spus:

„Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: «Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?»” [Matei 7:22-23] Profeții falși pot scoate diavoli, dar aceasta nu demonstrează profeția, dreptatea sau divinitatea lor.

F. Alte miracole

Evangheliile menționează multe alte minuni ale lui Isus (Pacea fie asupra sa!): schimbarea apei în vin (Ioan 2:7-9), hrănirea unei mulțimi de oameni cu cinci pâini și doi pești (Matei 14:19-21) și uscarea smochinului prin cuvintele sale (Matei 21:18-19). Creștinii menționează, de asemenea, marele întuneric care a avut loc în ziua presupusei sale răstigniri (Matei 27:45). Conform creștinilor, toate aceste minuni demonstrează divinitatea lui și faptul că el (Pacea fie asupra sa!) este fiul lui Dumnezeu.

Mai mult, creștinii au ajuns la concluzia că el (Pacea fie asupra sa!) este divin din cauza faptului că a supus vântul și marea și a avut putere asupra naturii:

„Și deodată s-a stârnit pe mare o furtună atât de strașnică, încât corabia era acoperită de valuri. Și El dormea. ~ Ucenicii s-au apropiat de El și L-au deșteptat, strigând: «Doamne, scapă-ne, că pierim!» ~ El le-a zis: «De ce vă este frică, puțin credincioșilor?» Apoi S-a sculat, a certat vânturile

și marea, și s-a făcut o liniște mare. ~ Oamenii aceia se mirau și ziceau: «Ce fel de om este acesta, de-L ascultă până și vânturile și marea?» [Matei 8:24-27]

Cine este cel care controlează vântul și marea? În ignoranța lor, creștinii nu găsesc alt răspuns la această întrebare decât Isus (Pacea fie asupra sa!). De asemenea, el (Pacea fie asupra sa!) a ținut post timp de patruzeci de zile fără a simți foamea. Conform creștinilor, acesta este un lucru supranatural de care niciun om nu este capabil, deci aceasta este o dovadă că Isus (Pacea fie asupra sa!) este Dumnezeu (Matei 4:1-2).

Alții au înfăptuit aceleași minuni și niciun creștin nu pretinde că aceștia ar fi divini. Dacă Isus (Pacea fie asupra sa!) a transformat apa în vin, (a se vedea Evanghelia după Ioan 2:7-9), Moise (Pacea fie asupra sa!) putea transforma apa în sânge:

„(...) să iei apă din râu și s-o torni pe pământ; și apa, pe care o vei lua din râu, se va preface în sânge pe pământ.” [Exodul 4:9]

Elisei a făcut un miracol și mai mareț decât acesta. El a umplut vasele goale cu ulei:

„Și el a zis: «Du-te de cere vase de afară de la toți vecinii tăi, vase goale, și nu cere puține. ~ Când te vei întoarce, închide ușa după tine și după copiii tăi; toarnă din untdelemn în toate aceste vase și pune deoparte pe cele pline.» ~ Atunci ea a plecat de la el. A închis ușa după ea și după copiii ei; ei îi apropiu vasele, și ea turna din untdelemn în ele. ~ Când s-au umplut vasele, ea a zis fiului său: «Mai dă-mi un vas.» Dar el i-a răspuns: «Nu mai este niciun vas.» Și n-a mai curs untdelemn. ~ Ea s-a dus de a spus omului lui Dumnezeu lucrul acesta. Și el a zis: «Du-te de vinde untdelemnul și plătește-ți datoria; iar cu ce va rămâne, vei trăi tu și fiii tăi.» [2 Regi 4:3-7]

Dacă Isus (Pacea fie asupra sa!) a hrănit cinci sute de oameni cu cinci pâini și doi pești (a se vedea Matei 14:19-21), Moise (Pacea fie asupra sa!) i-a hrănit cu mană și miere pe Fiii lui Israel, care erau în număr de șase sute de mii, timp de patruzeci de ani, iar toate acestea prin binecuvântarea lui Dumnezeu (a se vedea Exodul 16:35-36).

Mai mult, dacă Isus (Pacea fie asupra sa!) a transformat smochinul verde într-unul uscat, (Matei 21:18-19), Moise (Pacea fie asupra sa!) a transformat toiagul său într-un șarpe, (Exodul 7:9), care este o minune mai măreață. Putem corela uscarea copacului cu legile naturii, dar transformarea unui toiag într-un șarpe este cu siguranță un miracol.

În ceea ce privește întunericul, despre care creștinii pretind că a avut loc în timpul răstignirii lui Isus (Pacea fie asupra sa!), acesta nu este în niciun caz mai mare decât întunericul care a durat trei zile în Egipt, atunci când egiptenii nu l-au crezut pe Moise (Pacea fie asupra sa!):

„Moise și-a întins mâna spre Cer; și a fost întuneric beznă în toată țara Egiptului, timp de trei zile. ~ Nici nu se vedeau unii pe alții, și nimeni nu s-a sculat din locul lui timp de trei zile.” [Exodul 10:22-23]

O minune similară a avut loc atunci când Iosua s-a luptat cu amoriții sâmbătă noaptea. El s-a rugat la Dumnezeu spunând:

„(...) în fața lui Israel: «Oprește-te, Soare, asupra Gabaonului, și tu, Lună, asupra văii Aialonului!» ~ Și soarele s-a oprit, și luna și-a întrerupt mersul, până ce poporul și-a răzbunat pe vrăjmașii lui. Lucrul acesta nu este scris oare în Cartea Dreptului? Soarele s-a oprit în mijlocul Cerului și nu s-a grăbit să apună, aproape o zi întreagă.” [Iosua 10:12-13]

Ceea ce s-a întâmplat în acea zi nu indică divinitatea lui Iosua, chiar dacă este o minune mai măreață decât ceea ce s-a întâmplat în timpul presupusei răstigniri. Dacă Soarele a apus timp de trei ore, el ar fi putut fi ascuns după nori, iar acest lucru este normal, însă ca Pământul să se oprească din rotire este mult mai semnificativ.

Profetul Isaia (Pacea fie asupra sa!) a înfăptuit minuni mai mărețe decât amândoi; Dumnezeu a întors Soarele cu spatele, răspunzând rugăciunii sale, pentru a-i demonstra regelui Ezechiel adevărul și dreptatea legilor Lui (a se vedea 2 Regi 20:10-11). În ciuda acestui fapt, nimeni nu susține că Isaia este divin.

La fel cum natura i s-a supus lui Isus (Pacea fie asupra sa!), mulți alți Profeti (Pacea fie asupra lor!) au putut să o controleze, așa cum focul și marea l-au ascultat pe Ilie (Pacea fie asupra sa!). Biblia spune:

„(...) Dacă sunt un om al lui Dumnezeu, să se coboare foc din Cer și să te mistuie, pe tine și pe cei cincizeci de oameni ai tăi! Și s-a coborât foc din Cer și l-a mistuit pe el și pe cei cincizeci de oameni ai lui.” [2 Regi 1:10]

„Atunci Ilie și-a luat mantaua, a făcut-o sul și a lovit cu ea apele, care s-au despărțit într-o parte și într-alta, și au trecut amândoi pe uscat.” [2 Regi 2:8]

Faptul că Isus (Pacea fie asupra sa!) a ținut post timp de 40 de zile nu demonstrează divinitatea sa, pentru că în cele din urmă el a simțit foamea: **„(...) la urmă a flămânzit.” [Matei 4:2]** Dacă postul și răbdarea indică divinitatea sa, atunci foamea contrazice acest lucru și demonstrează natura sa umană.

Profeții Moise și Ilie (Pacea fie asupra lor!) au ținut, de asemenea, post timp de 40 de zile. Moise (Pacea fie asupra sa!) a spus:

„(...) am rămas pe munte patruzeci de zile și patruzeci de nopți, fără să mănânc pâine și fără să beau apă.”
[Deuteronom 9:9]

„(...) a mers patruzeci de zile și patruzeci de nopți până la muntele lui Dumnezeu, Horeb.” [1 Regi 19:7-8]

Versete care contrazic divinitatea lui Isus

(Pacea fie asupra sa!)

Învățații sunt de acord că faptele omenești ale lui Isus (Pacea fie asupra sa!) din timpul vieții sale împiedică și contrazic considerarea sa drept Dumnezeu sau Fiul lui Dumnezeu. Este imposibil și incorect să credem că Dumnezeu s-a născut, a mâncat, a fost circumscris, bătut, și apoi a murit.

Este un raționament inacceptabil al creștinilor afirmarea faptului că aceste fapte au fost efectuate de partea sa umană și nu de către cea divină, pentru că ei nu cred că întruparea lui Dumnezeu în Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost asemeni unei haine, pe care uneori o pune, uneori o scotea. Ceea ce el (Pacea fie asupra sa!) a făcut trebuie să fie de la Dumnezeu întrupat, așa cum pretind aceștia. În caz contrar, ei ar trebui să fie de acord cu faptul că el (Pacea fie asupra sa!) este om, ceea ce este adevărat.

În scrisoarea sa către Cezar Teodosie, sfântul Kerliss, episcopul Alexandriei, a spus:

„Noi nu despărțim partea umană a lui Isus de cea divină, așa cum nu despărțim cuvântul de partea umană, după aceea unitate necunoscută, pe care nu o putem explica. Mărturisim că Isus este din două voințe ce s-au unit și au devenit una, nu prin distrugerea celor două naturi sau prin amestecarea lor, ci printr-o unitate uimitoare și nobilă”.

Papa Euthanasius a spus:

„Acest Dumnezeu unic este Fiul lui Dumnezeu în mod spiritual, iar el este Fiul omului în mod trupesc, dar aceasta nu înseamnă că singurul Fiu are două naturi, una divină și una

umană, ci o natură a Cuvântului întrupat al lui Dumnezeu, în fața căruia ne prosternăm, la fel cum ne prosternăm în fața lui Isus.”

Comentând propoziția **„acesta este fiul meu preaiubit”**, sfântul Gregorio a spus:

„Dacă văd că fiului meu îi este foame, sete, se simte somnoros sau obosit... să nu credeți că aceasta se datorează trupului său, fără divinitatea sa. Dacă-l vedeți că vindecă bolile și curăță leproșii, să nu credeți că le face prin partea sa divină, fără partea umană, deoarece faptele mărețe nu sunt pentru una, iar cele umile pentru alta.”²⁷

Vom fi capabili să înțelegem acest lucru, presupusa relație de unitate a părții umane cu partea divină a lui Isus (Pacea fie asupra sa!), când vom înțelege două fapte diferite efectuate de acesta, una prin partea umană și cealaltă prin cea divină. În povestea femeii sângerânde, citim:

„Ea s-a apropiat pe dinapoi și s-a atins de poala hainei lui Isus. Îndată, scurgerea de sânge s-a oprit. ~ Și Isus a zis: «Cine s-a atins de Mine?» Fiindcă toți tăgăduiau, Petru și cei ce erau cu El au zis: «Învățătorule, noroadele Te împresoară și Te îmbulzesc, și mai întrebi: „Cine s-a atins de Mine”?» ~ Dar Isus a răspuns: «S-a atins cineva de Mine, căci am simțit că a ieșit din Mine o putere.»» [Luca 8:44-46] Creștinii reunesc divinitatea completă cu natura umană completă; Isus (Pacea fie asupra sa!) nu știa cine l-a atins, prin partea sa de natură umană, dar a vindecat-o prin partea sa de natură divină și toate acestea într-o singură clipă.

Pentru a respinge această unitate ciudată, o persoană trebuie să își imagineze amestecarea a două elemente complet

²⁷ *Opinia sinceră despre voința și natura lui Isus*, Pastorul Gabriel ‘Abd al-Masih, pp. 59-60

diferite, proprietățile fiecăruia rămânând aceleași; dacă am amesteca dulce cu acru, conform înțelegerii creștine, se presupune că amestecul ar fi dulce-acrișor în același timp.

Zeci de versete din Evanghelii vorbesc despre slăbiciunea umană a lui Isus (Pacea fie asupra sa!), îndepărtându-l de rangul divin, și răspund celor care pretind divinitatea sa, respingând acest lucru. Aceste versete se încadrează în patru categorii:

● Prima categorie

Acestea sunt versetele și pasajele care îi declară neputința și slăbiciunile. Prin urmare, el (Pacea fie asupra sa!) nu poate fi în același timp de natură complet umană și complet divină, așa cum susțin creștinii, ci numai de natură umană.

Isus (Pacea fie asupra sa!) nu a știut multe lucruri. Unul foarte important a fost acela că el (Pacea fie asupra sa!) nu a știut când va veni Ziua Judecării. El (Pacea fie asupra sa!) a spus:

„Cât despre Ziua aceea sau Ceasul acela, nu știe nimeni, nici îngerii din Ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl.”
[Marcu 13:32] Cum pot susține creștinii că el este Dumnezeu, din moment ce necunoașterea necunoscutului contestă acest lucru?

Nu doar că Isus (Pacea fie asupra sa!) nu a știut când va avea loc Ziua Judecării, dar nu a știut altceva decât ceea ce i-a arătat Dumnezeu. Din acest motiv, atunci când a vrut să îl învie pe Lazăr **„(...) S-a înfiorat în duhul Lui și S-a tulburat. ~ Și a zis: «Unde l-ați pus?» (...)**” [Ioan 11:33-34]

Atunci când un bărbat a venit la Isus (Pacea fie asupra sa!) și l-a rugat să îl vindece pe fiul său cu probleme psihice, el (Pacea fie asupra sa!) nu a știut de cât timp era acesta bolnav:

„Isus l-a întrebat pe tatăl lui: «Câtă vreme este de când îi vine așa?» «Din copilărie», a răspuns el.” [Marcu 9:21]

Atunci când înfăptuia miracole, Isus (Pacea fie asupra sa!) susținea că acestea nu pot avea loc fără Voia și Ajutorul lui Dumnezeu. El (Pacea fie asupra sa!) a spus:

„Eu nu pot face nimic de la Mine însumi: judec după cum aud; și judecata Mea este dreaptă, pentru că nu caut să fac voia Mea, ci voia Tatălui, care M-a trimis.” [Ioan 5:30]

El (Pacea fie asupra sa!) a subliniat acest lucru, atunci când a spus:

„(...) nu fac nimic de la Mine însumi, ci vorbesc după cum M-a învățat Tatăl Meu. ~ Cel ce M-a trimis este cu Mine; Tatăl nu M-a lăsat singur, pentru că totdeauna fac ce-I este plăcut.” [Ioan 8:28-29]

Într-un alt verset, el (Pacea fie asupra sa!) le-a spus evreilor:

„(...) Adevărat, adevărat vă spun că Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând; și tot ce face Tatăl face și Fiul întocmai.” [Ioan 5:19]

Mai mult, Isus (Pacea fie asupra sa!) nu a avut autoritate în ceea ce privește binele și răul nici măcar pentru el însuși, decât prin Mila și Voia lui Dumnezeu. Atunci când mama fiilor lui Zebedei, care erau discipolii săi, a venit la el, Isus (Pacea fie asupra sa!) a întrebat-o:

„«Ce vrei?» «Poruncește», I-a zis ea, «ca, în Împărăția Ta, acești doi fii ai mei să șadă unul la dreapta și altul la stânga Ta.» ~ (...) Și El le-a răspuns: «Este adevărat că veți bea paharul Meu și veți fi botezați cu botezul cu care am să fiu botezat Eu; dar a șede la dreapta și la stânga Mea nu

atârnă de Mine s-o dau, ci este păstrată pentru aceia pentru care a fost pregătită de Tatăl Meu.» [Matei 20:20-22]

În multe versete, Biblia îl descrie pe Isus (Pacea fie asupra sa!) drept robul lui Dumnezeu. În Evanghelia după Matei, citim:

„Iată Robul Meu pe care L-am ales (...).” [Matei 12:18] și în Faptele Apostolilor: „(...) a proslăvit pe Robul Său Isus (...) ~ Cel Sfânt și Neprihănit (...)” [Faptele Apostolilor 3:13-14], „(...) prin Numele Robului Tău celui sfânt, Isus.” [Faptele Apostolilor 4:30]

Unele traduceri, printre care renumita traducere Van Dyke, au schimbat cuvântul „rob” cu termenul „fiu”, care să indice calitatea sa de fiu. Traducerea preoților iezuiți și majoritatea traducerilor încă folosesc cuvântul „rob”.

Pentru a explica schimbarea ce induce în eroare, citim cuvintele lui Matei. El a spus:

„Ca să se îplinească ceea ce s-a spus prin Isaia prorocul, care zice: ~ «Iată Fiul Meu pe Care L-am ales, iubitul Meu intru Care a binevoit sufletul Meu; pune-voi Duhul Meu peste El și judecata neamurilor va vesti.» [Matei 12:17-18]

Matei a folosit cuvântul „Fiul”, dar în Isaia, de unde a citat Matei, cuvântul este „rob”:

„Iată Robul Meu, pe care-L sprijin, Alesul Meu, în care Își găsește plăcere sufletul Meu. Am pus Duhul Meu peste El; El va vesti neamurilor judecata.” [Isaia 42:1]

- **A doua categorie**

Acestea sunt versetele și pasajele care arată faptele sale, care sunt la fel cu cele ale celorlalte ființe.

Așa cum este menționat în Biblie, învățații au studiat viața lui Isus (Pacea fie asupra sa!) și au constatat că nu este diferită față de cea a celorlalte ființe umane. Aceștia au studiat viața sa din momentul în care îngerul i-a dat vestea cea bună mamei sale, nașterea sa, folosirea scutecelor, circumcizia lui, creșterea și educația sa alături de alți copii, botezul său făcut de către Ioan Botezătorul, până la presupusa sa moarte, după ruga sa dureroasă către Dumnezeu, pentru a-l salva. La fel ca noi, el (Pacea fie asupra sa!) a fost născut, a crescut, a mâncat, a dormit și a murit, deci care este lucrul ce îl face diferit de noi și îl face divin?

Isus (Pacea fie asupra sa!) a ieșit acoperit de sânge din pântecele unei femei:

„Pe când erau ei acolo, s-a împlinit vremea când trebuia să nască Maria.” [Luca 2:6]

El (Pacea fie asupra sa!) a fost alăptat:

„Pe când spunea Isus aceste vorbe, o femeie din norod și-a ridicat glasul și a zis: «Ferice de pântecele care Te-a purtat și de țâțele pe care le-ai supt!» [Luca 11:27]

Cineva se poate întreba: *a știut Maria (Pacea fie asupra ei!) că fiul ei, care a ieșit din pântecele ei și pe care l-a crescut ca pe oricare alt copil, este Dumnezeu, așa cum susțin unii creștini, sau nu?*

L-au circumcis atunci când avea 8 zile:

„Când a venit ziua a opta, în care trebuia tăiat împrejur pruncul, I-au pus numele Isus.” [Luca 2:21] Omul care l-a circumcis a știut că a circumcis un Dumnezeu? Ce s-a întâmplat cu acea bucată de carne din corpul întrupat al lui Dumnezeu? Și-a pierdut calitatea divină sau nu, s-a pierdut sau a fost îngropată?

Ioan Botezătorul l-a botezat pe Isus (Pacea fie asupra lor!) în râul Iordan:

„Atunci a venit Isus din Galileea la Iordan, la Ioan, ca să fie botezat de el.” [Matei 3:13] Știa sau nu Ioan Botezătorul (Pacea fie asupra sa!) că este Dumnezeu cel pe care îl botează?

Botezul este pentru căință și pentru curățirea de păcate, așa cum este menționat în Matei:

„și, mărturisindu-și păcatele, erau botezați de el în râul Iordan. ~ (...) Cât despre mine, eu vă botez cu apă, spre pocăință; ~ (...) Atunci a venit Isus din Galileea la Iordan, la Ioan, ca să fie botezat de el.” [Matei 3:6-13] Era Dumnezeu un păcătos care căuta pe cineva să îl ierte?

Mai mult, Isus (Pacea fie asupra sa!) a făcut ceea ce orice om are nevoie să facă. El (Pacea fie asupra sa!) a dormit: **„(...) Și El dormea” [Matei 8:24]**, a simțit oboseala așa cum orice om o simte: **„(...) Isus, ostenit de călătorie (...)**” [Ioan 4:6], a avut nevoie de un măgar și și-a trimis discipolii să-i aducă unul: **„(...) Domnul are trebuință de el (...)**” [Marcu 11:3]

De asemenea, el (Pacea fie asupra sa!) a simțit supărare și tristețe:

„(...) și a început să Se înspăimânte și să Se mâhnească foarte tare.” [Marcu 14:33], iar câteodată mâhnire: **„(...) și a început să Se întristeze și să Se mâhnească foarte tare.” [Marcu 26:37]**

Plânsul este obiceiul oamenilor în momente dificile și triste, iar aceasta este ceea ce a făcut și Isus (Pacea fie asupra sa!):

„Isus plângea.” [Ioan 11:35]

Diavolul a încercat să-l amăgească, dar nu a reușit. El l-a dus pe Isus (Pacea fie asupra sa!) pe un munte înalt, i-a arătat întreaga lume și i-a spus:

„(...) «Ție Țți voi da toată stăpânirea și slava acestor împărății; căci mie îmi este dată și o dau oricui voiesc. ~ Dacă, dar, Te vei închina înaintea mea, toată va fi a Ta.» ~ Drept răspuns, Isus i-a zis: «Înapoia Mea, Satano! Este scris: Să te închini Domnului Dumnezeului tău și numai Lui să-I slujești.»» [Luca 4:6-8]

Oamenii l-au bătut și l-au criticat:

„La auzul acestor cuvinte, unul din aprozii care stăteau acolo i-a dat o palmă lui Isus și i-a zis: «Așa îi răspunzi marelui preot?»» [Ioan 18:22] iar el (Pacea fie asupra sa!) nu s-a putut apăra decât prin cuvinte, fiindcă era legat: „Ceata ostașilor, căpitanul lor și aprozii iudeilor L-au prins deci pe Isus și L-au legat.” [Ioan 18:12]

El (Pacea fie asupra sa!) a simțit foame și a căutat ceva de mâncare:

„Dimineața, pe când Se întorcea în cetate, I-a fost foame.” [Matei 21:18] și a simțit sete: „(...) a zis: «Mi-e sete.»» [Matei 19:28], apoi a mâncat și a băut: „I-au dat o bucată de pește fript și un fagure de miere ~ El le-a luat și a mâncat înaintea lor.” [Luca 24:42-43]

El (Pacea fie asupra sa!) a avut nevoie de mâncare și băutură pentru a se dezvolta fizic și psihic:

„Iar Pruncul creștea (...)» [Luca 2:40]

„Și Isus creștea în înțelepciune, în statură, și era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor.” [Luca 2:52]

Mâncarea l-a ajutat să se dezvolte fizic, iar învățăturile celor în vârstă și ale dascălilor l-au ajutat să se dezvolte mental:

„După trei zile, L-au găsit în Templu, șezând în mijlocul învățătorilor, ascultându-i și punându-le întrebări.”
[Luca 2:46]

Nu trebuie să menționăm, în timp ce vorbim despre Dumnezeu, că mâncatul și băutul necesită alte acțiuni umane: urinarea și defecarea. Allah să ne ierte!

Allah Preaînaltul ne spune în Nobilul Coran:

„Mesia, fiul Mariei, nu este decât un Trimis, asemenea Trimișilor de dinainte de el, iar mama lui este o femeie cu evlavie adevărată. Amândoi mâncau bucate (de rând).”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:75]

Cel care consumă hrană și bea trebuie să elimine resturile acelei mâncări, iar a-I atribui astfel de acțiuni lui Dumnezeu este o blasfemie!

Evangheliile menționează, de asemenea, tristețea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) din ajunul crucificării:

„(...) Sufletul Meu este cuprins de o întristare de moarte (...)” [Marcu 14:34], iar atunci când era extenuat, un înger din Ceruri l-a întărit: **„Atunci I s-a arătat un înger din Cer, ca să-L întărească.”** [Luca 22:43]

Conform Evangheliei, Isus (Pacea fie asupra sa!) era extenuat și plângea atunci când se afla pe cruce:

„(...) Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” [Marcu 15:34]

Nu numai că Isus (Pacea fie asupra sa!) a făcut cele menționate mai sus, dar, așa cum susține Biblia, el a și murit. *Cum și-ar putea imagina cineva un Dumnezeu mort?*

„Dar Isus a scos un strigăt tare și Și-a dat duhul.”
[Marcu 15:37]

Dacă cineva încearcă să răspundă la această întrebare susținând că moartea a atins partea umană și nu pe cea divină, și că Dumnezeu este Nemuritor, îi reamintesc cititorului că persoana care a murit pe cruce este Fiul lui Dumnezeu și nu Fiul Omului:

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” [Ioan 3:16]

Încercând să răspundă la această întrebare, Tertulian (secolul al treilea) nu a găsit alt răspuns, decât a spune:

*„Fiul lui Dumnezeu a murit! Aceasta este incredibil; pentru că este ceva de necrezut și de neacceptat pentru minte. El a fost îngropat cu cei morți; acest lucru este sigur, deși ar fi trebuit să fie imposibil.”*²⁸ În ciuda acestei declarații, Tertulian și creștinii de după el au continuat să creadă că el (Pacea fie asupra sa!) este Dumnezeu.

Evangelhiile menționează, de asemenea, rugăciunea și suplicația lui Isus (Pacea fie asupra sa!) către Dumnezeu:

„(...) Tată, dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta! Totuși nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu.”
[Matei 26:39], **„(...) Și Se ruga acolo.”** [Marcu 1:35]

Descriind rugăciunea sa, Luca a spus:

²⁸ *Hristos în Coran, Torah și Biblie*, ‘Abd al-Karim El Khatib, p. 343

„(...) a îngenuncheat și a început să Se roage” [Luca 22:41], „În zilele acelea, Isus S-a dus pe munte să Se roage și a petrecut toată noaptea în rugăciune către Dumnezeu. ~ Când s-a făcut ziuă, i-a chemat pe ucenicii Săi și a ales dintre ei doisprezece, pe care i-a numit apostoli.” [Luca 6:12-13]

Cineva se poate întreba: *la cine s-a rugat Isus (Pacea fie asupra sa!) toată noaptea? Se ruga la el însuși sau la Dumnezeul ce sălășluiește în el? De ce renunță oamenii să-l adore pe cel adorat, pentru a-l adora pe cel care adoră?*

Luca a mai spus că transpirația lui Isus (Pacea fie asupra sa!) era precum picăturile de sânge:

„A ajuns într-un chin ca de moarte și a început să Se roage și mai fierbinte; și sudoarea I se făcuse ca niște picături mari de sânge care cădeau pe pământ.” [Luca 22:44]
Explicând aceasta, Yohanna Fam Ethahab a spus: *„Cine nu ar fi luat prin surprindere, văzându-L pe Dumnezeu îngenunchind și rugându-se?”*²⁹

Descrierea stării lui Isus (Pacea fie asupra sa!) atunci când l-a înviat pe Lazăr, pe care o găsim în Evanghelia după Ioan, arată slăbiciunea și nevoia sa de ajutorul lui Dumnezeu:

„Au luat, dar, piatra din locul unde zăcea mortul. Și Isus a ridicat ochii în sus și a zis: «Tată, Îți mulțumesc că M-ai ascultat. ~ Știam că totdeauna Mă ascuți; dar vorbesc astfel pentru norodul care stă împrejur, ca să creadă că Tu M-ai trimis.»” [Ioan 11:41-42]

²⁹ *Opinia sinceră despre voința și natura lui Hristos*, Gabriel ‘Abd al-Masih, p. 58

Rugăciunea și adorarea sunt faptele robului lui Dumnezeu și este inacceptabil a atribui aceste fapte lui Dumnezeu sau persoanei în care s-a întrupat El.

Pavel menționează victoria lui Isus (Pacea fie asupra sa!) asupra oricărui lucru, inclusiv moartea, dar el mai vorbește și despre slăbiciunea și supunerea sa totală față de Dumnezeu. El a spus:

„Și când toate lucrurile Îi vor fi supuse, atunci chiar și Fiul Se va supune Celui ce I-a supus toate lucrurile, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți.” [1 Corintei 15:28]

În final, ceea ce demonstrează că Isus (Pacea fie asupra sa!) este de natură umană, este ceea ce el (Pacea fie asupra sa!) a spus cu privire la intrarea în Paradis, pe care Dumnezeu l-a pregătit pentru credincioșii Săi, că el va mânca și va bea precum discipolii săi, care sunt dintre acei credincioși:

„În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. ~ Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.” [Ioan 14:2-3]

„Vă spun că, de acum încolo nu voi mai bea din acest rod al viței, până în ziua când îl voi bea cu voi nou în Împărăția Tatălui Meu.” [Matei 26:29]

Împărăția lui Dumnezeu este Cerul, unde el (Pacea fie asupra sa!) se va întâlni din nou cu discipolii săi și va bea cu ei. Se va reîntrupa Fiul din nou în Viața de Apoi, și care este scopul pentru a face acest lucru din nou; sau se va întoarce ca om și va trăi în Paradisul lui Dumnezeu, precum toți credincioșii?

Concluzia celor de mai sus o tragem din ceea ce a menționat Isus (Pacea fie asupra sa!) despre sine însuși. El (Pacea fie asupra sa!) a spus:

„(...) un Om care v-am spus adevărul pe care l-am auzit de la Dumnezeu (...)” [Ioan 8:40]

Nu trebuie să-i luăm mărturisirea în considerare? Dacă el este Dumnezeu, nu ar fi corect să ne ascundă acest fapt spunând această propoziție simplă și clară, care dovedește că el (Pacea fie asupra sa!) este doar un om.

Atunci când creștinii insistă asupra divinității lui, ei ignoră și aruncă cuvintele lui Isus (Pacea fie asupra sa!) și a discipolilor săi în ocean, și neagă toate aceste versete, care nu vorbesc despre întruparea lui Dumnezeu.

• A treia categorie

Acestea sunt versetele și pasajele care declară ignoranța discipolilor, a contemporanilor și a dușmanilor lui Isus (Pacea fie asupra sa!) în ceea ce privește conceptul de divinitate. Aceste versete și pasaje dovedesc că nici Isus (Pacea fie asupra sa!), nici discipolii săi nu au avut nimic de-a face cu conceptul de divinitate, și că acesta este o invenție, care a apărut mult mai târziu după el (Pacea fie asupra sa!), iar acest lucru este suficient pentru a respinge această idee.

Astfel de pasaje și versete sunt numeroase. Iată câteva exemple:

1 – necunoașterea fecioarei, a mamei sale, privind divinitatea sa. În timp ce Isus (Pacea fie asupra sa!) se întorcea acasă cu mama sa și cu Iosif tâmplarul, a avut loc ceva ce demonstrează necunoașterea mamei sale cu privire la divinitatea sa. *Dacă nu știa Maria (Pacea fie asupra ei!) despre divinitatea sa, atunci cine ar fi putut ști?*

În Evanghelia după Luca, citim:

„Apoi, după ce au trecut zilele praznicului, pe când se întorceau acasă, băiatul Isus a rămas în Ierusalim. Părinții Lui n-au băgat de seamă lucrul acesta. ~ Au crezut că este cu tovarășii lor de călătorie și au mers cale de o zi și L-au căutat printre rudele și cunoscuții lor. ~ Dar nu L-au găsit și s-au întors la Ierusalim să-L caute. ~ După trei zile, L-au găsit în Templu, șezând în mijlocul învățătorilor, ascultându-i și punându-le întrebări. ~ (...) «Fiule, pentru ce Te-ai purtat așa cu noi? Iată că tatăl Tău și eu Te-am căutat cu îngrijorare.»” [Luca 2:43-48] Grija lor pentru Isus (Pacea fie asupra sa!) ar fi fost lipsită de sens dacă ar fi știut că el (Pacea fie asupra sa!) era Dumnezeu.

Isus (Pacea fie asupra sa!) a răspuns la întrebarea mamei sale:

„(...) De ce M-ați căutat? Oare nu știți că trebuie să fiu în Casa Tatălui Meu?” [Luca 2:49] Au înțeles mama sa și Iosif, din cuvintele lui, că se referea la faptul că el (Pacea fie asupra sa!) este Dumnezeu sau fiul lui Dumnezeu? Sigur că nu, pentru că ei nu știau nimic despre această credință ciudată. Luca a spus:

„Dar ei n-au înțeles spusele Lui.” [Luca 2:50]

Atunci când Simon l-a purtat pe copilul Isus (Pacea fie asupra sa!) și l-a lăudat pe Dumnezeu pentru că l-a văzut pe Mesia, mama sa (Pacea fie asupra ei!) l-a auzit și a văzut fericirea pe chipul lui, însă ea și Iosif tâmplarul nu au înțeles la ce se referă, fiind surprinși și confuzi:

„Tatăl și mama Lui se mirau de lucrurile care se spuneau despre El.” [Luca 2:33]

2 – Simon Petru, care-i era cel mai drag lui Isus (Pacea fie asupra sa!), a spus, în timp ce era umplut de Duhul Sfânt:

„Bărbați israeliți, ascultați cuvintele acestea! Pe Isus din Nazaret, Om adevărat de Dumnezeu înaintea voastră prin minunile, semnele și lucrările pline de putere pe care le-a făcut Dumnezeu prin El în mijlocul vostru, după cum bine știți; ~ pe Omul acesta, dat în mâinile voastre, după sfatul hotărât și după știința mai dinainte a lui Dumnezeu, voi L-ați răstignit și L-ați omorât prin mâna celor fărădelege.” [Faptele Apostolilor, 2:22-23] El nu a menționat în acest discurs important, sprijinit de Duhul Sfânt, nimic despre un om divin și nici despre Dumnezeu întrupat.

3 – atunci când Isus (Pacea fie asupra sa!) a apărut, după presupusa răstignire, în fața a doi dintre discipolii săi, care au fost supărați din cauza zvonurilor cu privire la răstignirea sa, el (Pacea fie asupra sa!) i-a întrebat despre motivul tristeții lor. Aceștia i-au spus:

„(...) Ce s-a întâmplat cu Isus din Nazaret, care era un proroc puternic în fapte și în cuvinte înaintea lui Dumnezeu și înaintea întregului norod. ~ Cum preoții cei mai de seamă și mai marii noștri L-au dat să fie osândit la moarte și L-au răstignit? ~ Noi trăgeam nădejde că El este Acela care va izbăvi pe Israel (...).” [Luca 24:19-21] Nu se regăsește nimic în răspunsul lor cu privire la un om divin răstignit sau la un Dumnezeu întrupat, care a fost de acord cu moartea. Aceștia nu au văzut în el decât un om, un mântuitor, Mesia așteptat, cel prezis de Profetei (Pacea fie asupra lor!).

Preotul egiptean, Ibrahim Said, a spus despre acești doi discipoli:

„Până în acel moment, aceștia nu credeau în divinitatea sa... însă noi nu negăm că aceștia credeau în calitatea sa de profet.”³⁰

4 – discipolii săi au fost surprinși atunci când au văzut minunile înfăptuite de el (Pacea fie asupra sa!). Dacă aceștia îl considerau Dumnezeu, atunci nu ar fi fost surprinși de aceste minuni. Atunci când Isus (Pacea fie asupra sa!) a trecut pe lângă un smochin și nu a găsit niciun fruct pe el, a spus:

**„«De acum încolo, în veac să nu mai dea rod din tine!»
Și îndată smochinul s-a uscat. ~ Ucenicii, când au văzut acest lucru, s-au mirat și au zis: «Cum de s-a uscat smochinul acesta într-o clipă?»» [Matei 21:18-22]** Mirarea lor indică faptul că ei nu știau nimic din ceea ce susțin creștinii de azi, pentru că nu ar fi fost o surpriză pentru ei dacă Dumnezeu ar fi făcut să se usuce un copac înverzit.

Contemporanii discipolilor și ai lui Isus (Pacea fie asupra sa!) nu l-au considerat mai mult decât Mesia; marele Profet așteptat. Aceștia nu l-au considerat divin sau Fiul lui Dumnezeu.

Episcopul Matta El Meskin a spus:

„Discipolii l-au considerat doar un profet, însă el a făcut lucruri pe care niciun alt profet nu le-a făcut...aceasta i-a făcut pe ei să creadă că el este mai mult decât un profet, dar ce era el? Discipolii au adunat dovezi suficiente care i-au asigurat că el era Mesia.”

Văzând minunile lui Isus (Pacea fie asupra sa!), femeia samariteană a spus:

„«Doamne», I-a zis femeia, «văd că ești proroc.»» [Ioan 4:19] și nu a mai spus altceva. Isus (Pacea fie asupra sa!)

³⁰ Comentarii asupra Evangheliei după Luca, Ibrahim Said, p. 634

nu a muștrat-o și nici nu a corectat-o, pentru că aceasta era ceea ce oamenii, inclusiv discipolii săi, credeau.

Același lucru s-a întâmplat atunci când Isus (Pacea fie asupra sa!) l-a vindecat pe orb, care a fost martor la puterea lui Dumnezeu, după ce a deschis ochii. Oamenii l-au întrebat:

„(...) «Cum ți s-au deschis ochii?» ~ El a răspuns: «Omul acela, căruia I se zice Isus (...)»» [Ioan 9:10-11] Cu toate acestea, creștinii cred în urma acestui eveniment mai mult decât credea acel om, care a mărturisit că Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost doar un om.

Mulțimile, care l-au văzut pe Isus (Pacea fie asupra sa!) în Ierusalim și au mers să îl întâmpine atunci când a intrat ca un erou, l-au considerat un om și un profet:

„«Este Isus, Prorocul din Nazaretul Galileii», răspundeau noroadele.» [Matei 21:11]

Până și dușmanii săi evrei au gândit la fel despre el. Aceștia îi cereau un semn, dar el (Pacea fie asupra sa!) le-a spus că nu vor vedea decât un semn precum al lui Iona (Pacea fie asupra sa!):

„Atunci unii din cărturari și din farisei au luat cuvântul și l-au zis: «Învățătorule, am vrea să vedem un semn de la Tine!» ~ Drept răspuns, El le-a zis: «Un neam viclean și preacurvar cere un semn; dar nu i se va da alt semn, decât semnul prorocului Iona.»» [Matei 12:38-39]

Nu există nicio îndoială asupra faptului că acești evrei îi cereau un semn care să dovedească profeția și nu divinitatea sa. Dacă Isus (Pacea fie asupra sa!) ar fi susținut că este de natură divină, ceea ce nu a făcut, evreii nu ar fi acceptat acel semn și i-ar fi cerut să facă minuni mai mari decât ale lui Iona și ale celorlalți Profeți (Pacea fie asupra lor!).

Un fariseu care se îndoia de profeția lui Isus (Pacea fie asupra sa!) se uita în timp ce o femeie păcătoasă ce plângea a venit la el (Pacea fie asupra sa!) și i-a șters picioarele cu părul ei, le-a sărutat și le-a parfumat:

„Când a văzut lucrul acesta, fariseul care-L poftise și-a zis: «Omul acesta, dacă ar fi un proroc, ar ști cine și ce fel de femeie este cea care se atinge de El: că este o păcătoasă.»”
[Luca 7:39]

În inima sa, fariseul a negat profeția lui Isus (Pacea fie asupra sa!) și nu divinitatea sa, deoarece Isus (Pacea fie asupra sa!) nu cunoștea identitatea acelei femei și aceasta dovedește că el este doar un Profet.

În acest sens, Matta El Meskin a spus:

„Atunci când fariseul a văzut că Isus a acceptat ceea ce a făcut femeia, a luat-o drept o dovadă împotriva lui Isus, că el nu era un Profet, așa cum au spus oamenii.”³¹

În plus, evreii au vrut să-l omoare pentru că îl considerau un criminal. L-au acuzat că pretindea profeția și nu divinitatea. Ei i-au spus lui Nicodim:

„(...) Și tu ești din Galileea? Cercetează bine, și vei vedea că din Galileea nu s-a ridicat niciun proroc.” [Ioan 7:52] Aceștia l-au acuzat de minciună pentru că susținea că este un Profet, din moment ce niciun Profet nu se ridicase din Galileea.

Nici diavolul nu l-a considerat pe Isus (Pacea fie asupra sa!) mai mult decât un om. El a îndrăznit să-l ademenească, l-a dus pe un munte timp de patruzeci de zile fără mâncare sau băutură, testându-l, amăgindu-l și promițându-i lumea în

³¹ *Evangelia după Luca*, Matta El Meskin, p. 331

schimbul prosternării lui Isus (Pacea fie asupra sa!) doar o singură dată în fața lui:

„Diavolul L-a dus apoi pe un munte foarte înalt, I-a arătat toate împărățiile lumii și strălucirea lor și I-a zis: ~ «Toate aceste lucruri Ți le voi da Ție, dacă Te vei arunca cu fața la pământ și Te vei închina mie.» ~ «Pleacă, Satano», i-a răspuns Isus. «Căci este scris: „Domnului Dumnezeuului tău să te închini și numai Lui să-I slujești.”»” [Matei, 4:8-10] *I-a promis diavolul lumea lui Dumnezeu – Cel care are totul și Căruia totul Îi aparține?*

În comentariile sale din Evanghelia după Matei și citând cuvintele lui Ieronim în această privință, preotul Tadros Yakoub Malaty a scris:

„Când a făcut acest lucru, intenția diavolului a fost să afle dacă Isus (Pacea fie asupra sa!) este sau nu Fiul lui Dumnezeu, dar mântuitorul a fost bun în răspunsurile sale, lăsând diavolul în dubiu.” Este clar că diavolul a fost și a rămas ignorant în ceea ce privește divinitatea lui Isus (Pacea fie asupra sa!).

Mai mult decât atât, dacă Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost Dumnezeu, cum s-ar putea explica trădarea lui Iuda? Poate cineva să-L trădeze pe Dumnezeu?

Cum se poate explica lepădarea lui Petru de trei ori și condamnarea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) în noaptea arestării sale? Ceea ce se spune despre Isus (Pacea fie asupra sa!) privind natura sa divină sau chiar că ar fi Dumnezeu, duce la multe întrebări care vor rămâne fără răspuns.

În cele din urmă, contemporanii săi nu au fost singurii care au spus că el a fost om, profețiile anterioare, în care creștinii cred, afirmând același lucru. Ei au spus că el (Pacea fie asupra sa!) a îndeplinit aceste profeții, dar așa cum știm cu toții, aceste profeții

nu au prezis venirea unui Dumnezeu, ci venirea unui Profet drept și nobil.

• **A patra categorie**

Acestea sunt versetele și pasajele care declară profeția lui Isus (Pacea fie asupra sa!), aceasta fiind o dovadă în plus împotriva divinității sale.

Contemporanii lui Isus (Pacea fie asupra sa!) au mărturisit profeția și mesajul său, care sunt caracteristici umane și nu caracteristici ale lui Dumnezeu. În Evanghelia după Ioan, citim:

„Voi Mă numiți «Învățătorul și Domnul» și bine ziceți, căci sunt.” [Ioan 13:13] În acest caz, Isus (Pacea fie asupra sa!) a acceptat și a confirmat credința lor, atunci când l-au numit învățător și domn. Era ceva obișnuit, în acele timpuri, să-l numească așa: **„El I-a răspuns: «Învățătorule (...).»” [Marcu 10:20]** A fost moral să nu fie numit „Dumnezeu” și să fie folosit acest titlul umil de „Învățător” în schimb?

Isus (Pacea fie asupra sa!) și-a început misiunea de Profet la vârsta de 30 de ani:

„Isus avea aproape treizeci de ani când a început să învețe pe norod (...).” [Luca 3:23] și un timp nu i-a fost dat Duhul Sfânt: **„(...) Căci Duhul Sfânt încă nu fusese dat, fiindcă Isus nu fusese încă proslăvit.” [Ioan 7:39]**

Mai mult, Isus (Pacea fie asupra sa!) însuși a spus că Dumnezeul lui este Unul și că el este doar un Mesager:

„(...) pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu.” [Ioan 17:3] În același mod, el (Pacea fie asupra sa!) a spus: **„Și găseau astfel în El o pricină de poticnire. Dar Isus le-a zis: «Nicăieri nu este prețuit un proroc mai puțin decât în patria și în casa lui.»” [Matei 13:57]** El

(Pacea fie asupra sa!) s-a considerat asemeni celorlalți Profeti (Pacea fie asupra lor!), care nu au fost onorați de poporul lor.

Atunci când fariseii l-au amenințat pe Isus (Pacea fie asupra sa!) cu Herod, el a confirmat încă o dată că este doar un Profet, spunând:

„Dar trebuie să umblu astăzi, mâine și poimâine, fiindcă nu se poate ca un proroc să piară afară din Ierusalim. ~ Ierusalime, Ierusalime, care omori pe proroci și ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine (...).” [Luca 13:33-34] El (Pacea fie asupra sa!) și-a mărturisit profeția și faptul că îi era teamă că va fi omorât, ca mulți alți profeti, și de aceea a părăsit Ierusalimul, numindu-l „Ucigașul profetilor” și nu „Ucigașul lui Dumnezeu”.

Atunci când el (Pacea fie asupra sa!) a înfăptuit minunile, se ruga la Dumnezeu, corelând minunile sale cu mesajul și profeția sa:

„Știam că totdeauna Mă ascuți; dar vorbesc astfel pentru norodul care stă împrejur, ca să creadă că Tu M-ai trimis.” [Ioan 11:42]

Atunci când evreii au încercat să îl omoare, el (Pacea fie asupra sa!) a făcut o afirmație în care a mărturisit clar că este doar om și un Mesager al lui Dumnezeu:

„Dar acum căutați să Mă omorâți pe Mine, un Om care v-am spus adevărul pe care l-am auzit de la Dumnezeu (...).” [Ioan 8:40]

Confirmând aceasta, el (Pacea fie asupra sa!) le-a spus discipolilor săi de multe ori că este un Mesager și că vorbele sale sunt infailibile, fiind inspirate de Dumnezeu:

„Isus le-a zis din nou: «Pace vouă! Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi.»” [Ioan 20:21]

El (Pacea fie asupra sa!) a reafirmat acest lucru atunci când a spus:

„Căci Eu n-am vorbit de la Mine însumi, ci Tatăl, care M-a trimis, El însuși Mi-a poruncit ce trebuie să spun și cum trebuie să vorbesc.” [Ioan 12:49] Și a spus: **„Cine nu Mă iubește nu păzește cuvintele Mele. Și Cuvântul pe care-l auziți nu este al Meu, ci al Tatălui, care M-a trimis.” [Ioan 14:24]**
„(..) Învățătura Mea nu este a Mea, ci a Celui ce M-a trimis pe Mine.” [Ioan 7:16]

El (Pacea fie asupra sa!) a mai spus:

„Adevărat, adevărat vă spun că robul nu este mai mare decât domnul său, nici apostolul mai mare decât cel ce l-a trimis.” [Ioan 13:16]

Faptul că toți oamenii din timpul său au crezut în el (Pacea fie asupra sa!) ca Profet, iar atunci când s-a confruntat cu aceasta el (Pacea fie asupra sa!) nu a avut nicio obiecție, este o altă confirmare a faptului că a fost doar un Profet:

„Toți au fost cuprinși de frică, slăveau pe Dumnezeu și ziceau: «Un mare proroc S-a ridicat între noi; și Dumnezeu a cercetat pe poporul Său.» [Ioan 13:16] Atunci când a hrănit mulțimea cu cele cinci pâini și cei doi pești, oamenii au spus: **„Acesta este într-adevăr Profetul care va veni în lume!” [Ioan 6:14]** și Pavel a spus: **„Căci este un singur Dumnezeu și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos.” [1 Timotei 2:5]**

În cartea sa, *„Răspândirea Universului”*, Sir Arthur Findlay a avut dreptate. El a spus:

„Isus nu a fost Dumnezeu sau mântuitor, ci a fost un mesager al lui Dumnezeu care a slujit în timpul vieții sale scurte, vindecându-i pe bolnavi și aducând vești despre Viața de Apoi.”

El a predicat că viața în această lume este doar o pregătire pentru Împărăția lui Dumnezeu, care aduce o viață mai bună pentru fiecare dreptcredincios.”

În cele de mai sus, vedem dovada că Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost robul lui Dumnezeu și un Mesager măreț trimis de El, acest lucru fiind identic cu credința musulmanilor:

„El (*Isus*) nu este decât un rob, asupra căruia Noi ne-am revărsat harul Nostru și din care am făcut o pildă pentru fiii lui Israel.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 43:59]

Scopul întrupării

Creștinii cred în faptul că Dumnezeu s-a întrupat în Isus (Pacea fie asupra sa!), iar dovada lor pentru aceasta vine din Evanghelia după Ioan:

„Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi (...)”
[Ioan 1:14]

Pentru a înțelege acest pasaj, să citim ceea ce au spus învățații *Ediției monastice iezuite* despre întruparea înțelepciunii, care se regăsește în Pildele sau Proverbele lui Solomon (8:22):

„Idea întrupării înțelepciunii, care este doar o expresie literară, așa cum o găsim în Pildele sau Proverbele lui Solomon (14:1), a luat naștere în Israel în timpul robiei, atunci când închinarea la idoli a încetat să mai fie o amenințare pentru religia dreaptă. În toate pasajele care menționează întruparea înțelepciunii, a cuvântului sau a spiritului, este dificil să se facă distincția între expresia poetică, vechea credință religioasă și noua inspirație.”

Astfel, este posibil ca pasajul care vorbește despre cuvântul „întrupare” să fie doar o expresie literară, care este la fel cu întruparea metaforică a înțelepciunii, atunci când a ieșit pe ulițe:

**„Înțelepciunea strigă pe ulițe, își înalță glasul în piațe:
 ~ strigă unde e zarva mai mare; la porți, în cetate, își spune
 cuvintele ei.” [Prov. 1:20-21], și așa cum nebunia este ca o
 femeie sălbatică (Pildele sau Proverbele lui Solomon, 9:13-18).³²**

³² A se vedea și Ecleeziasticul 4:11, Proverbe 9:1-6, 23:23 și alte pasaje

În acest sens, învățații s-au întrebat care este motivul pentru Întruparea Fiului și nu a Tatălui sau a Duhului Sfânt. De asemenea, aceștia se întreabă de ce a trebuit Dumnezeu să se întrupeze într-o ființă umană, să coboare de pe Tronul Său măreț, să intre în uterul unei femei și, în final, să se nască din ea.

Clericii au lucrat din greu pentru a răspunde la aceste întrebări, iar atunci când nu au găsit niciun răspuns în cărțile lor, și-au folosit propriile idei. În consecință, aceștia au opinii diferite și nu pot găsi un motiv pentru acea întrupare, așa cum nu pot găsi dovezi care să susțină afirmația lui Pavel cu privire la întruparea lui Dumnezeu.

Răspunsurile și concluziile acestora sunt după cum urmează:

1. întruparea este un mister pe care nu-l putem înțelege, dar în care trebuie să credem.
2. întruparea are rolul de a umple golul dintre Dumnezeu și omenire și de a o împăca cu vederea lui Dumnezeu.
3. întruparea este o modalitate de a-i face pe oameni să se întoarcă la Dumnezeu și să renunțe la închinarea la idoli și la alte creații; așadar, Dumnezeu S-a întrupat într-o ființă umană pentru a fi adorat. Sfântul Efreem a spus: „*Dumnezeu ne-a văzut (pe noi oamenii) închinându-ne la idoli și la alte creații, de aceea El a purtat un corp creat, ca să ne facă să ne închinăm Lui.*”³³
4. întruparea este necesară pentru a aduce dreptatea și îndurarea lui Dumnezeu, deoarece dreptatea Lui a prescris moartea oamenilor, iar îndurarea Lui a

³³ *Opinia sinceră despre voința și natura lui Isus*, episcopul Gabriel ‘Abd al-Masih, p. 59

prescris viața lor; din acest motiv Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost sacrificiul.

În ceea ce privește aceasta, Atanasie, cel care a fost unul dintre cei mai importanți membri ai Sinodului de la Niceea, a spus:

„Iată motivul. Cuvântul lui Dumnezeu a trebuit să-l aducă pe omul păcătos la credință. În același timp, să îndeplinească ceea ce cere Tatăl, iar din moment ce Isus este cuvântul lui Dumnezeu, el a fost singurul potrivit care poate reînnoi totul și poate suporta durerea în locul altora, înaintea Tatălui. Din acest motiv, el a venit în lumea noastră fără trup, curat și fără de păcat. El a suportat durerea morții, cu scopul de a preveni moartea oamenilor, pentru că, altfel, creația tatălui său ar fi în zadar. El a luat un trup precum trupurile noastre. Dacă nu ar fi venit pentru a sălășlui printre noi, atunci aceasta ar fi însemnat sfârșitul rasei umane.”

A schimbat moartea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) problema morții pentru oameni, sau aceștia continuă să moară și în ziua de azi?

Răspunzând la această întrebare, Atanasie a spus:

„Moartea a intrat în această lume prin invidia diavolului. După aceea, oamenii au început să păcătuiască și să moară; diavolul a avut o autoritate mai mare decât ar fi trebuit, pentru că el a venit drept consecință a amenințării lui Dumnezeu în cazul păcatului.”

Mă întreb care este puterea naturală a morții și care este diferența între moartea oamenilor înainte și după Isus (Pacea fie asupra sa!). O persoană are dreptul să întrebe care este secretul morții în a lua viețile creaturilor?

Atanasie a mai menționat un motiv pentru întruparea lui Dumnezeu, și anume consolarea oamenilor. El a spus:

„Atunci când Dumnezeu, Cel care controlează totul, a creat oamenii prin cuvântul Său și a văzut deficiențele lor în cunoașterea lui Dumnezeu sau în a avea un concept asupra Lui, El a coborât pentru a li se arăta lor. nu i-a lăsat fără cunoștințe despre El, pentru a-i împiedica să creadă că viața lor este fără folos.”³⁴

Conform acestuia, Dumnezeu s-a întrupat pentru ca omenirea să-L cunoască pe Dumnezeu și să distrugă diferența dintre Creator și creație.

Dr. ‘Abd al-Karim al-Khatib se întreabă:

„Cum a fost relația dintre Profeți și Dumnezeul lor cu un astfel de decalaj? L-au cunoscut ei pe Dumnezeul lor având cunoștințe suficiente, care i-a dus la adorarea și ascultarea Lui? Credința lor în Dumnezeu a fost slabă și falsă? Cum s-a schimbat omenirea după întruparea lui Dumnezeu? Au crezut toți oamenii în Dumnezeu și L-au ascultat? A dispărut ateismul de pe Pământ?”

Ce fel de plăcere ar putea simți omenirea văzându-L pe Dumnezeul lor pălmuit, bătut, și biciuit? Acest lucru diminuează în mintea fiecăruia credința în Dumnezeu, pentru că oamenii sunt creați cu dorința de a cunoaște lucrurile invizibile, nevăzute. Dacă ar ști despre ele, dacă nevăzutul ar fi revelat, acea dorință de a căuta și cerceta s-ar diminua.

Ce se întâmplă cu generațiile care nu au avut plăcerea de a-L vedea pe Dumnezeu întrupat? Ar fi corect ca acestea să fie

³⁴ *Hristos în Coran, Tora și Biblie*, ‘Abd al-Karim al-Khatib, pp. 158-160

excluse? Cum ar putea să-L cunoască pe Dumnezeuul lor, dacă nu L-au văzut?

De ce a fost o plăcere și o alinare pentru noi a-L vedea pe Dumnezeu în copilăria și tinerețea Sa, dar nu și la bătrânețe?

Musulmanii refuză aceste justificări, pentru că jignesc Măreția lui Dumnezeu, Îl fac Incapabil de iertare și Îl fac să confunde Mila și Dreptatea Sa. Dacă oamenii înțelepți nu au astfel de probleme, cum am putea să le acceptăm atunci pentru Dumnezeu?

Astfel de justificări Îl fac pe Dumnezeu Incapabil să-i călăuzească pe oameni spre adorarea Sa pe altă cale decât cea a politeismului cunoscută de ei.

Charles Gene Pier are aceeași opinie, el fiind de acord cu faptul că aceste justificări sunt neîntemeiate. El afirmă că Pavel a fost cel care a creat ideea întrupării lui Dumnezeu și explică motivele pentru care a făcut aceasta. Pavel a venit cu ideea întrupării lui Dumnezeu după ce a realizat că:

„Noii credincioși politeiști nu vor accepta scandalul răstignirii, și trebuie să existe o explicație bună pentru moartea rușinoasă a lui Isus, de care dușmanul nu a încetat să lege toate chestiunile. Această explicație trebuie să fie suficientă pentru a transforma evenimentul răstignirii într-unul cu o semnificație religioasă profundă.

Pavel (apostolul), s-a ocupat de această problemă... el a dezvoltat o soluție, care a avut o influență foarte mare, ignorând ideea de Isus din Nazaret, care a fost conceptul major al celor doisprezece. El nu a menționat nimic altceva în afară de Isus răstignitul, imaginându-l de natură divină, cel care a existat înainte de lumea însăși și l-a considerat ca un fel de

*personificare. Apostolul a găsit elementele de bază ale secretelor; el le-a găsit fără a le căuta...*³⁵

Pavel s-a confruntat cu o altă dificultate, atunci când finaliza conceptul de Dumnezeu întrupat răstignit, și anume: *ce se va spune despre moartea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) pe cruce?* - deoarece Tora spune că fiecare persoană răstignită este blestemată (Deuteronom 21:23). Astfel, această moarte rușinoasă a fost o insultă la adresa lui Isus (Pacea fie asupra sa!), el fiind blestemat în conformitate cu legea evreiască.

Pentru a rezolva această problemă gravă, Pavel a decis să-l facă pe blestemat un exemplu al sacrificiului, să-l facă Dumnezeu care a coborât și s-a întrupat pentru a răscumpăra păcatele oamenilor. El a devenit un blestemat pentru a-i răscumpăra de blestemul Legii:

„Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi. ~ Deci cu atât mai mult acum, când suntem socotiți neprihăniți, prin sângele Lui, vom fi mântuiți prin El de Mânia lui Dumnezeu. ~ Căci, dacă atunci când eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său (...).” [Romani 5:8-10] El (Pacea fie asupra sa!) a devenit un blestemat pentru a ne salva de blestemul Legii.³⁶

În final, ceea ce creștinii spun despre Dumnezeu, pluralitatea și întruparea, este un fel de neseriozitate din partea oamenilor și o insultă clară la adresa lui Dumnezeu.

³⁵ *Creștinismul, începuturile și dezvoltarea sa*, Charles Gene Pier, p. 134

³⁶ *Oameni ai Cărții, să ajungem la un numitor comun*, Rauf Shalaby, p. 265

„*Sculptorul - așa cum a spus călăuzitul Mohammed Majdi Murjan - atunci când sculptează o statuie, o poate distruge, și nimeni nu poate susține că statuia va pretinde că a fost făcută din aceeași substanță ca și creatorul său sau că este parte din el.*

Omul neputincios, care este una dintre creațiile lui Dumnezeu, a îndrăznit să-și insulte Creatorul; el a devenit arogant și ignorant, iar apoi a schimbat complet aceste fapte. El și-a reformat Creatorul și, din propria sa imaginație, l-a divizat în trei părți, făcând fiecare parte un Dumnezeu, și transformând, prin urmare, Unul și Singurul Dumnezeu în trei. De asemenea, el a împărțit lucrările și povara între cei trei dumnezei, lucru pe care l-a făcut din milă față de Singurul Dumnezeu, astfel încât să nu suporte toate aceste poveri numai El Singur. Cât de jalnic este omul!”³⁷

De fapt, ideea întrupării este una dintre cele mai importante cauze ale răspândirii ateismului printre creștini. Ființele umane au tendința de a-L glorifica și de a-L respecta pe Creatorul lor prin instinctele proprii, și Îl consideră Cel Adorat și mai presus de a fi egal cu altcineva; creștinismul, în tot acest timp, Îl face pe Dumnezeu un om care a apărut din uterul unei femei israelite.

Cranes Airsold a spus:

„*Din punct de vedere științific, nu Îl pot imagina pe Dumnezeu în mod material, care poate fi văzut sau înlocuit oriunde.*”³⁸

În consecință, oamenilor le este greu să aleagă între credința greșită și adevăratul instinct, care este susținut de mintea

³⁷ *Dumnezeu Preaînaltul Unul sau trei*, Mohammad Majdy Morjan p. 125

³⁸ *Creștini monoteiști în istorie*, Ahmad ‘Abd al-Wahab, pp. 38-39, 45

lor. Mulți dintre ei nu găsesc nicio alternativă în afară de a nu mai crede în Biserica ce l-a biciuit și răstignit pe Dumnezeu și care răspândește ateismul. Dumnezeu este mai presus de ceea ce spun ei!

Unul dintre dezavantajele credinței în întrupare este faptul că știrbește principiile morale pe care le-a predicat Isus (Pacea fie asupra sa!) și care au făcut din el un exemplu de urmat. Susținerea divinității lui Isus (Pacea fie asupra sa!) afectează toate acestea, deoarece oamenii nu pot urma și nu pot face ceea ce a făcut Dumnezeu.

Scriitorii *Enciclopediei Americane* au spus:

„Dacă Isus a fost Dumnezeu, atunci principiile morale care l-au caracterizat și pe care ni le-a transmis în timpul vieții sale umile, ar fi de neprețuit, deoarece el are o putere pe care noi nu o avem, iar oamenii nu Îl pot imita pe Dumnezeu.”

În cartea sa *„Pe urmele lui Isus”*, Tomas Ecmesphy a spus:

„Dacă Isus a fost Dumnezeu, atunci el nu poate fi urmat și nici tradiția sa.”

Divinitatea Duhului Sfânt

Duhul Sfânt este pentru musulmani un nume al îngerului Jibrîl (Pacea fie asupra sa!) și un nume pentru inspirația și sprijinul lui Allah Preaînaltul pentru Profeții Săi.

Coranul îl numește pe îngerul Jibrîl (Pacea fie asupra sa!) Duhul Sfânt. Allah Preaînaltul spune:

„Spune (o, Mohammed!): «L-a pogorât (pe Coran) Duhul Sfânt de la Domnul tău într-un adevăr (...).»”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 16:102]

De asemenea, Allah Preaînaltul spune:

„Și când Allah va zice: «Isus, fiu al Mariei, adu-ți aminte de Harul Meu asupra ta și asupra mamei tale, când Eu te-am întărit cu Duhul Sfânt (...).»” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:110]

Mai mult, Nobilul Coran numește inspirația lui Allah pentru Profeți drept Duh. Allah Preaînaltul spune:

„Astfel, ți-am revelat Noi un Duh la Porunca Noastră.”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 42:52]

El mai spune: **„El este Cel cu însușiri fără egal, Stăpânul Tronului; El trimite Duhul (Revelația și Știința Sa, care sunt pentru oameni asemenea duhului pentru trup), prin Porunca Sa, asupra aceluia care voiește El dintre robii Săi (...).”** [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 40:15]

Ceea ce spune Coranul despre Duhul Sfânt nu este diferit de ceea ce spune Biblia, dar nu împărtășește înțelesul său formulat în Conciliul de la Constantinopol.

Biblia menționează că mai multe creaturi poartă numele de „Duhul Sfânt”:

1. Duhul uman, pe care Dumnezeu îl creează în creațiile sale: **„(...) de duhurile celor neprihăniți, făcuți desăvârșiți,”** [Evrei 12:23], **„Îți ascunzi Tu fața, ele tremură; le iei Tu suflarea, ele mor și se întorc în țărâna lor. ~ Îți trimiți Tu suflarea, ele sunt zidite, și înnoiești astfel fața Pământului.”** [Psalmi 104:29-30] Dumnezeu i-a dat viață lui Adam (Pacea fie asupra fie sa!) prin același duh: **„(...) i-a suflat în nări suflare de viață, și omul s-a făcut astfel un suflet viu.”** [Geneza 2:7] Acest duh se numește „duhul lui Dumnezeu” pentru că a venit de la El și la El se va întoarce: **„și până nu se întoarce duhul la Dumnezeu, care l-a dat.”** [Eclesiastul 12:7]
2. Inspirația pe care îngerii le-a transmis-o Profeților (Pacea fie asupra lor!): **„Însuși David, fiind insuflat de Duhul Sfânt, a zis (...).”** [Marcu 12:36] De asemenea: **„Zaharia, tatăl lui, s-a umplut de Duhul Sfânt (...).”** [Luca 1:67] Petru a spus: **„Fraților, trebuia să se împlinească Scriptura spusă de Duhul Sfânt mai înainte, prin gura lui David (...).”** [Faptele Apostolilor 1:16] Dumnezeu i-a numit pe Profeți (Pacea fie asupra lor!) și ceea ce aduc ei din această inspirație drept Duhul Sfânt, așa cum a spus, certându-i pe fiii lui Israel: **„(...) Oameni tari la cerbice, netăiați împrejur cu inima și cu urechile! Voi totdeauna vă împotriviți Duhului Sfânt. Cum au făcut părinții voștri, așa faceți și voi. ~ Pe care din proroci nu i-au prigonit părinții voștri?”** [Faptele Apostolilor 7:51-52]
3. Duhul Sfânt este, de asemenea, un nume pentru ajutorul și înțelepciunea pe care Dumnezeu li le dă Profeților Săi (Pacea fie asupra lor!) și altora, iar îngerii sau alții le-o pot transmite. Isus (Pacea fie asupra sa!) a spus: **„Dar, dacă Eu scot afară dracii cu Duhul lui Dumnezeu (...).”**

[**Matei 12:28**] și ceea ce le-a spus Faraon servitorilor săi, atunci când căuta un om înțelept: „**Am putea noi oare să găsim un om ca acesta, care să aibă în el Duhul lui Dumnezeu?**” [**Geneza 41:38**], „**Și iată că în Ierusalim era un om numit Simeon. Omul acesta ducea o viață sfântă și era cu frica lui Dumnezeu. El aștepta mângâierea lui Israel, și Duhul Sfânt era peste el.**” [**Luca 2:25**] De asemenea, Duhul Sfânt i-a sprijinit pe discipoli în ziua a 15-a: „**Și toți s-au umplut de Duh Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, după cum le dădea Duhul să vorbească.**” [**Faptele Apostolilor 2:4**] Acesta este la fel cu ceea ce a zis Profetul Hagai: „**(...) Duhul Meu este în mijlocul vostru; nu vă temeți!**” [**Hagai 2:5**]

4. Vântul puternic a fost numit, de asemenea, Duhul Sfânt. Descriind vântul distrugător, Biblia spune: „**Iarba se usucă, floarea cade, când suflă vântul Domnului peste ea. - În adevăr, poporul este ca iarba.**” [**Isaia 40:7**] Același lucru găsim și în Geneza: „**(...) și Duhul lui Dumnezeu se mișca pe deasupra apelor.**” [**Geneza 1:2**], aceasta fiind o traducere greșită a acestui verset, ducând la această confuzie. Acest verset, așa cum a spus marele critic Espinoza, „*înseamnă că un vânt puternic a venit de la Dumnezeu, înlăturând întunericul.*”

Mai mult, conectarea Duhului cu Dumnezeu, în ultimele două versete, înseamnă glorie și nu divinizare, așa cum spune: „**(...) munții lui Dumnezeu (...)**” [**Psalmi 36:6**]

Cei care îl adoră pe Duhul Sfânt nu acceptă semnificațiile pe care le-am menționat. Ei nu acceptă ideea că Duhul Sfânt este doar o putere sau un înger de la Dumnezeu. În conformitate cu conceptul creștin, Duhul Sfânt este Dumnezeu, fiind a treia ipostază a Trinității. Ce este Duhul Sfânt conform conceptului lor? Ce dovezi au pentru a-l considera asemeni unui Dumnezeu? Când s-a întâmplat aceasta?

Din ordinul Împăratului Teodosiu, în 381 e.n. s-a format Conciliul de la Constantinopol, pentru a discuta credința episcopului Macedonie. Acesta a negat divinitatea Duhului Sfânt și a crezut în ceea ce Cărțile Sfinte spun despre el. El a crezut în faptul că: *„Duhul Sfânt este o lucrare divină răspândită în lume, și nu o persoană divină care este diferită de Tatăl și de Fiul”* și *„El este precum toate creațiile”*, și l-a văzut ca pe un slujitor al Fiului, ca pe unul dintre îngeri.

O sută cincizeci de preoți au participat la acest conciliu. Acești preoți au decis să-l înlăture pe Macedonie din funcția sa și au luat o decizie importantă, care nu mai fusese luată înainte de conciliile bisericii, și anume aceea de a-l considera pe Duhul Sfânt a fi de natură divină. Aceștia l-au considerat un complement al Trinității. Ei au spus:

*„Nu avem nicio altă semnificație pentru Duhul Sfânt în afară de Duhul lui Dumnezeu, Dumnezeu nu este nimic altceva decât viața lui și, spunând că Duhul Sfânt este o creație, este la fel precum a spune că Dumnezeu este o creație.”*³⁹

Preotul Yasin Mansur a spus:

„Duhul Sfânt este Dumnezeu veșnic, el a existat înainte de creație, el este creatorul tuturor, capabil să facă orice. El este prezent pretutindeni, este veșnic și nelimitat.”

El a mai spus:

„Duhul Sfânt este a treia ipostază a Trinității. El nu este doar o putere sau o caracteristică, ci un sine adevărat, o persoană vie și o ființă divină distinctă. El nu este separat; el este

³⁹ *Oameni ai Cărții, să ajungem la un numitor comun*, Rauf Shalaby, pp. 218-221

o unitate divină diferită de Tatăl și de Fiul, dar egal cu ei în putere și poziție, împărțând cu ei aceeași divinitate."⁴⁰

Creștinii se referă la Evanghelia după Ioan atunci când vorbesc despre divinitatea Duhului Sfânt: „**Dumnezeu este duh**” [Ioan 4:24] De asemenea, ei cred că el este spiritul care a existat de la începutul creației: „**La început, Dumnezeu a făcut Cerurile și Pământul. ~ Pământul era pustiu și gol; peste fața adâncului de ape era întuneric, și Duhul lui Dumnezeu Se mișca pe deasupra apelor.**” [Geneza 1:1-2] Multe alte versete menționează, de asemenea, cuvintele duh, duhul lui Dumnezeu sau Duhul Sfânt.

Respingerea dovezilor creștine cu privire la divinitatea Duhului Sfânt

Consider suficient ceea ce am citat din Biblie cu privire la semnificația Duhului Sfânt pentru a respinge această credință ciudată. Mai mult, sensul expresiei „Duhul Sfânt” în care cred creștinii nu există în Sfânta Scriptură. Dacă studiem cu atenție versetele care menționează Duhul Sfânt, vom fi siguri cu privire la ciudățenia acestei convingeri.

Duhul Sfânt s-a întrupat în diferite imagini, una de porumbel, care a coborât pe Isus (Pacea fie asupra sa!) în timp ce se ruga: „**și Duhul Sfânt S-a coborât peste El în chip trupesc, ca un porumbel (...).**” [Luca 3:22] Era acel porumbel Dumnezeu?

Altă dată, el a venit sub formă de limbi de foc, atunci când i-a înconjurat pe discipoli:

⁴⁰ *Ipoteza creștină*, Ahmad Hejazy Assaqa, pp. 42-44; *Allah Unul sau Trei*, Mohammed Magdy Morjan, pp. 116-125

„Deodată, a venit din Cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic și a umplut toată casa unde ședeau ei. ~ Niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei și s-au așezat câte una pe fiecare din ei. ~ Și toți s-au umplut de Duh Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, după cum le dădea Duhul să vorbească.” [Faptele Apostolilor 2:2-4]

De ce nu pot accepta creștinii că Duhul Sfânt ar putea fi Jibrîl (Pacea fie asupra sa!) sau îngerul lui Dumnezeu, așa cum este menționat în Cartea lor? Duhul Sfânt a venit la Corneliu și Petru și a fost unul dintre îngerii lui Dumnezeu:

„Duhul i-a zis: «Iată că te caută trei oameni; ~ scoală-te, coboară-te și du-te cu ei fără șovăire, căci Eu i-am trimis.» ~ Petru deci s-a coborât (...) ~ Ei au răspuns: «Sutașul Corneliu (...) a fost înștiințat de Dumnezeu, printr-un înger sfânt, să te cheme în casa lui și să audă cuvintele pe care i le vei spune.»” [Faptele Apostolilor 10:19-22] Îngerul a fost Duhul care i-a vorbit lui Petru și el a fost cel care i-a spus lui Corneliu să își trimită oamenii la Petru.

Dușmanul israeliților dintre îngerii este Jibrîl (Pacea fie asupra sa!). El este Duhul Sfânt care i-a salvat de multe ori, iar când aceștia au insistat în necredința lor, el s-a înfuriat pe ei, i-a muștrat și a devenit dușmanul lor:

„În toate necazurile lor n-au fost fără ajutor, și Îngerul care este înaintea feței Lui i-a mântuit; El însuși i-a răscumpărat, în dragostea și îndurarea Lui, și necurmat i-a sprijinit și i-a purtat în zilele din vechime. ~ Dar ei au fost neascultători și au întristat pe Duhul Lui cel Sfânt; iar El li S-a făcut vrăjmaș și a luptat împotriva lor.” [Isaia, 63:9-10] Aceștia l-au supărat pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, îngerul, transformând așadar dragostea sa în vrăjmășie.

Duhul Sfânt era cu fiii lui Israel atunci când aceștia au plecat din Egipt:

„Atunci poporul Său și-a adus aminte de zilele străvechi ale lui Moise și a zis: «Unde este Acela care i-a scos din mare cu păstorul turmei Sale? Unde este Acela care punea în mijlocul lor Duhul Lui cel Sfânt.» [Isaia, 63:11] însă el a fost un înger, nu o persoană divină: „Iată, Eu trimit un Înger înaintea ta, ca să te ocrotească pe drum și să te ducă în locul pe care l-am pregătit.” [Exodul 23:20] Duhul Sfânt face referire la îngerul care era cu ei.

Duhul lui Dumnezeu nu este un nume doar pentru Jibrîl, ci este folosit și pentru mulți alți îngeri (Pacea fie asupra lor!):

„Și la mijloc, între scaunul de domnie și cele patru făpturi vii și între bătrâni, am văzut stând în picioare un Miel. Părea junghiat și avea șapte coarne și șapte ochi, care sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu trimise în tot Pământul.” [Apocalipsa 5:6] Aceste Duhuri pe care le-a văzut Ioan nu au fost dumnezei, altfel Trinitatea creștinilor ar fi alcătuită din mai mulți.

Revelația menționează aceste șapte Duhuri ale lui Dumnezeu în alte două locuri:

„Din scaunul de domnie ieșeau fulgere, glasuri și tunete. Înaintea scaunului de domnie ardeau șapte lămpi de foc, care sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu.” [Apocalipsa 4:5] și „Îngerului Bisericii din Sardes scrie-i: «Iată ce zice Cel ce are cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu și cele șapte stele (...)»” [Apocalipsa 3:1]

Oricine ar fi Duhul Sfânt, el nu este Dumnezeu. Dacă el ar fi Dumnezeu, ar trebui să facă totul de unul singur, dar nu poate. Petru a spus:

„Căci nicio prorocie n-a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt.”
[2 Petru 1:21] Dacă Duhul Sfânt ar fi un Dumnezeu veșnic și egal cu Tatăl în toate lucrurile, el i-ar face pe oameni să vorbească propriile lui cuvinte.

Ceea ce infirmă divinitatea Duhului Sfânt este necunoașterea lui, la fel ca a altora, în ceea ce privește momentul Zilei Judecării, deoarece nimeni nu îl știe cu excepția Tatălui:

„Cât despre Ziua aceea sau Ceasul acela, nu știe nimeni, nici îngerii din Ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl.”
[Marcu 13:32]

Un alt fapt care neagă divinitatea Duhului Sfânt este faptul că versetele vorbesc despre el ca fiind un dar de la Dumnezeu pentru oameni, după cum a spus Isus (Pacea fie asupra sa!):

„Deci, dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru cel din Ceruri va da Duhul Sfânt celor ce I-L cer!” [Luca 11:13] Nu are sens ca Dumnezeu, ca parte a Trinității, să fie un cadou care este oferit oamenilor și deținut de ei.

Mai mult, dacă Duhul Sfânt este Dumnezeu, ar trebui să-i considerăm pe oamenii asupra cărora acesta a coborât, drept dumnezei. El a coborât asupra multor oameni, precum David (Pacea fie asupra sa!):

„Voi locui în mijlocul copiilor lui Israel și nu voi părăsi pe poporul Meu, Israel.” [1 Regi 6:13], Simon: **„Și iată că în Ierusalim era un om numit Simeon. Omul acesta ducea o viață sfântă și era cu frica lui Dumnezeu. El aștepta mângâierea lui Israel, și Duhul Sfânt era peste el.”** [Luca 2:25], și asupra discipolilor: **„Ci voi veți primi o putere, când Se va coborî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori (...).”** [Faptele

Apostolilor 1:8] În final, el s-a coborât asupra oamenilor din Corint, care au crezut în Pavel, care a spus: **„Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt care locuiește în voi (...)?”** [1 Corinteni 6:19] Toți acești oameni merită să fie adorați dacă Dumnezeu - Duhul Sfânt - locuiește în ei.

Biblia nu îi consideră credincioși numai pe cei care cred în Duhul Sfânt, ci și pe cei care nu au auzit de el. Mai mult, îi consideră drept discipoli, chiar dacă aceștia nu Îl cunosc pe acest presupus Dumnezeu:

„Pe când era Apolo în Corint, Pavel, după ce a trecut prin ținuturile de sus ale Asiei, a ajuns la Efes. Aici a întâlnit pe câțiva ucenici ~ și le-a zis: «Ați primit voi Duhul Sfânt când ați crezut?» Ei i-au răspuns: «Nici n-am auzit măcar că a fost dat un Duh Sfânt.»» [Faptele Apostolilor 19:1-2] Aceasta infirmă, fără îndoială, divinitatea Duhului Sfânt.

Susținerea creștinilor că divinitatea Duhului Sfânt ar rezulta din **„Dumnezeu este Duh (...)”** [Ioan 4:24] este greșită. Versetul nu vorbește despre natura lui Dumnezeu, ci despre una dintre Caracteristicile Sale, așa cum sunt: **„(...) Dumnezeu este dragoste (...)”** [1 Ioan 4:16] sau **„(...) Dumnezeu e lumină (...)”** [1 Ioan 1:15]

Ioan s-a referit la faptul că nimeni nu Îl poate vedea pe Dumnezeu, pentru că El nu este un corp material format din carne și sânge, iar Luca a confirmat acest lucru atunci când a spus: **„(...) un duh n-are nici carne, nici oase.”** [Luca 24:39] La întrebarea: *„De ce spun oamenii că Dumnezeu este un Duh?”* aceștia răspund: *„Se spune că El este un Duh pentru că este deasupra materialității și nu poate fi degradat.”*⁴¹

⁴¹ *Explicarea principiului credinței*, dr. preot Andrew Watson și dr. preot Ibraheem Said, p. 28

Prin urmare, învățații cred că Duhul Sfânt nu este Dumnezeu, iar conceptul de Trinitate este unul fabricat, formulat de Conciliile Bisericii după dorințele papilor și ale Împăraților, fără a se face referire la vreo dovadă care să ateste această credință. O credință despre care nu au auzit Profetii (Pacea fie asupra lor!), nu a fost niciodată menționată de Isus (Pacea fie asupra sa!) și a fost necunoscută discipolilor.

Enciclopedia catolică modernă a avut dreptate atunci când a spus că „transformarea Unicului Dumnezeu în trei persoane nu a fost stabilită în viața creștină sau în credința lor înainte de sfârșitul secolului al patrulea.”⁴²

⁴² *Iertarea între islam și creștinism*, Ibrahim Khalil Ahmad, p. 95

Dovada creștină a Trinității

Ar trebui ca, atunci când vorbim despre cel mai important crez al creștinismului, Trinitatea, să găsim dovezi privind acesta în mai multe versete rostite de Profeți (Pacea fie asupra lor!), după aceea de către Isus (Pacea fie asupra sa!) și, mai apoi, de către discipoli.

Cu toate acestea, cercetând cu atenție Biblia, nu putem găsi dovezile clare pe care le căutăm, nici în Vechiul, dar nici în Noul Testament. Este incorect să judecăm în grabă. Să citim ceea ce menționează Biblia cu privire la această credință importantă.

1. Versetele din Vechiul Testament și Trinitatea

Creștinii fac referire la câteva versete ale Vechiului Testament și susțin că ele sunt semnele divine ale Trinității. Unul dintre aceste versete folosește pluralul cuvântului eвреiesc „Elohim”, atunci când vorbește despre Dumnezeu:

„La început, Dumnezeu a făcut Cerurile și Pământul.”
[Geneza 1:1]

De asemenea, folosește pluralul în cazul faptelor efectuate de către Dumnezeu:

„Haidem! Să Ne coborâm și să le încurcăm acolo limba.” [Geneza 11:7]

Există și alte versete la care creștinii fac referire ca fiind semnele Trinității în Vechiul Testament. Vorbele îngerilor:

„(...) Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor (...).”
[Isaia 6:3] menționează cuvântul „Sfânt” de trei ori. De

asemenea, animalele, pe care le-a văzut Ioan în Apocalipsa sa, au spus: „(...) **Sfânt, sfânt, sfânt, este Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic.**” [Apocalipsa 4:8]

O critică la adresa versetelor din Vechiul Testament

Creștinii recunosc că nu există nicio dovadă clară a Trinității în acele versete, care sunt respinse de versetele monoteiste clare. Pe de altă parte, cititorii Vechiului Testament, pornind de la primii Profeți (Pacea fie asupra lor!) și până la fiii lui Israel, nu au înțeles că aceste versete ar fi indicii ale Trinității, așa cum susțin creștinii.

Preotul Potter admite aceasta, spunând:

„După ce Dumnezeu a creat lumea și a completat-o prin crearea de ființe umane, pentru un timp El nu a declarat nimic despre Sine, cu excepția monoteismului, după cum menționează Vechiul Testament. Cu toate acestea, există încă multe semne în spatele acestui monoteism, pentru că, dacă l-ați citi cu atenție, ați găsi expresii precum: «Cuvintele lui Dumnezeu», «Înțelepciunea lui Dumnezeu», «Duhul lui Dumnezeu». Cei la care a fost trimis Vechiul Testament au aflat despre sensul intenționat doar din Evanghelie... ceea ce Vechiul Testament a sugerat, Noul Testament a declarat și a explicat.”⁴³

Cineva se poate întreba: „De ce le-a ascuns Dumnezeu Trinitatea lui Moise (Pacea fie asupra sa!) și israeliților? De ce i-a înșelat cu multe versete monoteiste, care i-au făcut să se

⁴³ *Discursuri despre creștinism*, Mohammed Abu Zahra, p 121; *Credințele creștine între Coran și argument*, Hashim Jodah, pp. 129-130

revolte împotriva Trinității și să o nege? Îi va ierta pe ei și pe alții pentru că nu au găsit înțelesul real în aceste puzzle-uri?”

Învățații s-au gândit la afirmația creștinilor și au constatat că ea este înșelătoare, inacceptabilă de către mințile inteligente și nu se potrivește cu înțelesul adevărat al contextului. Aceste versete indică existența mai multor dumnezei, fără a specifica dacă sunt trei sau patru.

Pluralul menționat în Vechiul Testament (Elohim, Să ne, Noi coborâm, etc.) este pentru glorie, deoarece națiunile sunt obișnuite să vorbească despre oamenii importanți folosind verbe la plural. O persoană poate spune „noi, noi credem, noi am poruncit”, referindu-se la ea însăși. Ascultătorul înțelege că ea vorbește despre ea însăși, și nu despre ea și alții.

Este obișnuită folosirea pluralului pentru glorie, chiar și în Biblie. Există multe exemple, cum ar fi ghicitoarea care a văzut sufletul lui Samuel după ce acesta murise; ea a vorbit despre el folosind forma de plural. Vechiul Testament spune:

„Când a văzut femeia pe Samuel, a scos un țipăt mare și a zis lui Saul: «Văd ființe dumnezeiești sculându-se din pământ.» ~ El i-a zis: «Cum e la chip?» Și ea a răspuns: «Este un bătrân care se scoală și este învelit cu o mantie.» Saul a înțeles că era Samuel (...).” [1 Samuel 28:12-14] Ea a vorbit despre Samuel și, deși l-a văzut ca pe un om în vârstă, a vorbit despre el la plural (dumnezei). Acest plural nu indică neapărat multitudine, ci glorie.

Atunci când fiii lui Israel au venerat vițelul, el era unul, iar Vechiul Testament îl menționează la plural de 3 ori:

„El i-a luat din mâinile lor, a bătut aurul cu dalta și a făcut un vițel turnat. Și ei au zis: «Israele! iată dumnezeii tăi care te-au scos din țara Egiptului.»” ~ (...) și-au făcut un vițel

turnat, s-au închinat până la pământ înaintea lui, i-au adus jertfe și au zis: «Israele, iată dumnezeii tăi care te-au scos din țara Egiptului!» [Exodul 32:4-8]

Acest capitol continuă să ne asigure că s-a folosit pluralul, chiar dacă era singular:

„Moise s-a întors la Domnul și a zis: «Ah! poporul acesta a făcut un păcat foarte mare! Și-au făcut dumnezei de aur.» [Exodul 32:31]

În același mod, găsim acest plural în Coran. Allah Preaînaltul spune:

„Într-adevăr, Noi am pogorât Coranul și Noi îi vom fi păzitori!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 15:9], unde „Noi” se referă la Sigurul și Unicul Allah.

Repetarea cuvintelor de 3 ori, ca în cazul îngerilor și al animalelor pe care le-a văzut Ioan, nu poate fi o dovadă în niciun fel. Dacă vom continua să le folosim ca dovadă, vom găsi mulți dumnezei.

Biblia menționează cuvântul „sfânt” repetat de 3 ori în două locuri; de asemenea, îl menționează de 40 de ori ca un singur cuvânt. Această repetiție este doar pentru asigurare, la fel ca în multe alte versete din Evangheliile și din Vechiul Testament.⁴⁴

Într-unul dintre aceste versete, evreii spun:

„Dar ei au strigat: «Răstignește-L, răstignește-L!» [Luca 23:21] Același lucru s-a întâmplat și atunci când Isus (Pacea fie asupra sa!) l-a întrebat pe Petru, iar acesta a repetat de trei ori: **„După ce au prânzit, Isus a zis lui Simon Petru: «Simone, fiul lui Iona, Mă iubești tu mai mult decât aceștia?»**

⁴⁴ Vezi: Ieremia 7:4, 22:29 și Ezechiel 21:27

«Da, Doamne», I-a răspuns Petru, «știi că Te iubesc.» (...) ~ I-a zis a doua oară: «Simone, fiul lui Iona, Mă iubești?» «Da, Doamne», I-a răspuns Petru, «știi că Te iubesc.» (...) ~ A treia oară i-a zis Isus: «Simone, fiul lui Iona, Mă iubești?» Petru s-a întristat că-i zisese a treia oară: «Mă iubești?» (...).” [Ioan 21:15-17]

Versetele Evangheliilor și Trinitatea

Creștinii cred că în Noul Testament există mai multe dovezi clare privind Trinitatea decât în Vechiul Testament. Ei prezintă versete precum:

„De îndată ce a fost botezat, Isus a ieșit afară din apă. Și în clipa aceea, Cerurile s-au deschis, și a văzut pe Duhul lui Dumnezeu coborându-Se în chip de porumbel și venind peste El. ~ Și din Ceruri s-a auzit un glas care zicea: «Acesta este Fiul Meu preaiubit în care Îmi găsesc plăcerea.»” [Matei 3:16-17]

Acest verset conține Tatăl, Fiul preaiubit și Duhul care se coboară în formă de porumbel. Într-un alt verset, Pavel a spus:

„Harul Domnului Isus Hristos și dragostea lui Dumnezeu, și împărtășirea Sfântului Duh să fie cu voi cu toți! Amin.” [2 Corinteni 13:14]

Cine va citi mai atent versetul lui Matei, va găsi trei euri diferite în nume și fapte. Fiecare dintre ele are un sine diferit; unul a ieșit din apă după botez, al doilea a coborât sub formă de porumbel, iar al treilea este în Cer spunând: «**acesta este Fiul Meu preaiubit**». Cum se poate spune, după toate acestea, că ele sunt o singură ființă?

Mai mult decât atât, creștinii cred că Isus (Pacea fie asupra sa!) este Fiul. Aici versetul indică faptul că Duhul este întrupat în Isus (Pacea fie asupra sa!) și asigură acest lucru în multe locuri (Luca 3:22, Matei 12:18), în timp ce alte pasaje indică faptul că Tatăl este întrupat în el (Ioan 17:21, 14:9-10). Atunci care este ipostaza divină întrupată în Isus (Pacea fie asupra sa!)?

Biblia nu menționează cele trei ipostaze ale Trinității împreună, decât în două versete: versetul celor trei martori din Prima Epistolă a lui Ioan și cel de la sfârșitul Evangheliei după Matei.

A. Versetul celor trei martori

Următorul verset este cel mai important dintre cele două menționate anterior. Prima Epistolă a lui Ioan spune:

„Căci trei sunt care mărturisesc în Cer: Tatăl, Cuvântul și Duhul Sfânt, și aceștia trei una sunt.” [1 Ioan 5:7-8]

Acest verset arată clar că toți trei sunt un Singur Dumnezeu. Cu toate acestea, conceptul de Trinitate nu există în niciun manuscris vechi al Bibliei și nici în prima carte tipărită. A fost adăugat mai târziu.

Învățații creștini recunosc adăugarea. Printre aceștia se află Heron, colecționarii Comentariului Henry Weskit, Adam Clarke și Fender. În plus, sfântul Eckstein, atunci când a dezbătut cu cei care au fost împotriva Trinității, în secolul al patrulea, nu a menționat acest verset. Mai mult, el a scris zece teze comentând Epistola lui Ioan, fără să menționeze acest verset. *Versiunea standard revizuită* și unele traduceri universale l-au eliminat din versiunea engleză. Acesta încă mai există în majoritatea traducerilor, precum *Biblia Douay-Rheims*, *Versiunea standard*

internațională, *Noul Testament James Murdock*, și *Versiunea modernă a regelui James*.

Versetele din *Versiunea standard* și din alte câteva traduceri sunt:

„(...) fiindcă Duhul este adevărul. ~ (Căci trei sunt care mărturisesc în Cer: Tatăl, Cuvântul și Duhul Sfânt, și aceștia trei una sunt.) ~ Și trei sunt care mărturisesc (pe Pământ): Duhul, apa și sângele, și aceștia trei sunt una în mărturisirea lor.” [1 Ioan 5:6-8] *Traducerea monastică iezuită* a menționat, în introducerea sa, motivul ștergerii, scriind:

„Aceste versete nu au fost niciodată menționate în manuscrisele de dinainte de secolul al cincisprezecelea și nici în cele vechi, nici în cele mai bune traduceri latine. Cel mai probabil, au fost scrise ca un comentariu într-o adnotare și au fost introduse apoi în text, atunci când au fost folosite în Occident.”

Benjamin Wilson, traducătorul manuscriselor grecești, a declarat același lucru. El a spus:

„Această frază, care este o dovadă a divinității, nu se regăsește în niciunul dintre manuscrisele grecești de dinaintea secolului al cincisprezecelea. Niciunul dintre scriitorii greci și niciunul dintre papii latini din Antichitate nu au menționat-o vreodată, nici măcar atunci când a fost necesară pentru tematică; prin urmare, sincer, este o născocire.”⁴⁵

B. Ultimele versete din Evanghelia după Matei

⁴⁵ *Adevăratul revelat*, Rahmatu Allah al Hindi, Vol.2, pp. 497-504; *Isus Hristos între fapte și imaginație*, Mohammad Wasfi, pp. 106-107; *Cincizeci de mii de greșeli în Biblie*, Ahmad Deedat, p. 12

Al doilea pasaj pe care creștinii îl consideră o dovadă pentru Trinitate se află în ultimul capitol al lui Matei. Acesta vorbește despre Isus (Pacea fie asupra sa!) înainte de înălțarea sa la Ceruri, atunci când le-a dat porunca discipolilor săi:

„Isus S-a apropiat de ei, a vorbit cu ei și le-a zis: «Toată puterea Mi-a fost dată în Cer și pe Pământ. ~ Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. ~ Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.»” [Matei 28:18-20]

Primul aspect critic al acestui pasaj este că, deși este unul foarte important, celelalte trei Evanghelii nu îl menționează. Evangheliile sunt de acord că Isus (Pacea fie asupra sa!) a intrat în Ierusalim călare pe un măgar. Este intrarea sa pe un măgar mai importantă decât Trinitatea, pe care nu o mai menționează nimeni în afară de Matei?

În plus, la sfârșitul Evangheliei după Marcu, atunci când Isus (Pacea fie asupra sa!) a dat porunca discipolilor săi, el nu a menționat Trinitatea. Marcu a spus:

„Apoi le-a zis: «Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură. ~ Cine va crede și se va boteza va fi mântuit; dar cine nu va crede va fi osândit.»” [Marcu 16:15-16] Aceasta indică fabricarea versetelor despre Trinitate din Evanghelia după Matei și arată că nu sunt autentice.

Mai mult, savanții occidentali confirmă faptul că acest pasaj este unul fabricat. Wills a spus:

„Nu există vreo dovadă că discipolii ar fi crezut în Trinitate.”

Adolf Harnack a spus:

„Pasajul despre Trinitate, cel care vorbește despre Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, este un subiect ciudat pentru Isus, pe care el nu l-a menționat și nu a existat niciodată în timpul discipolilor. Abia în învățăturile ulterioare ale creștinismului găsim că Isus a dat instrucțiuni după învierea Sa, pentru că Pavel nu știa nimic despre aceasta.”⁴⁶ (Pavel nu a citat vorbele lui Isus (Pacea fie asupra sa!), care a solicitat răspândirea creștinismului printre națiuni)

Atunci când istoricul Eusebiu a citat acest pasaj, el nu a menționat Tatăl sau Duhul Sfânt, ci a spus:

„S-au dus la toate națiunile pentru a predica Evanghelia, bazându-se pe puterea lui Isus, care le-a spus: «Duceți-vă, și învățați toate neamurile în numele meu».”⁴⁷

Mai mult, ceea ce ne confirmă această idee este că manuscrisele în limba ebraică ale Evangheliei după Matei recent descoperite și care au fost scrise inițial în ebraică, nu conțin acest pasaj. Conform Dr. G. Reckart, profesor de teologie la Colegiul misionar anglican, acest lucru este o dovadă puternică a faptului că pasajul este o invenție. El a spus:

„Într-adevăr, Biserica Catolică și Biserica Ortodoxă au mințit lumea cu privire la ultimele versete din Matei, iar oricine a fost botezat în acest fel, a avut un botez greșit și a murit fără mântuire.”⁴⁸

Dr. Reckart ne amintește, de asemenea, de multe alte versete care vorbesc despre botezul numai prin Isus Hristos

⁴⁶ *Creștinismul fără Hristos*, Kamel Saafan, p. 66; *Hristos în credințele creștine*, Ahmad ‘Abd al-Wahab, p. 61; *Credința creștinilor monoteiști între islam și creștinism*, Husni Al Atir, p. 92.

⁴⁷ *Istoria Bisericii*, Eusebiu, p. 100

⁴⁸ www.jesus-messiah.com/apologetics/catholic/matthew-proof.html

(Pacea fie asupra sa!). Un exemplu este ceea ce se regăsește în discursul faimos al lui Petru:

„«Pocăiți-vă», le-a zis Petru, «și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh.» [Faptele Apostolilor 2:38]

Samaritenii au fost botezați cu botezul lui Ioan Botezătorul (Pacea fie asupra sa!), atunci când l-au auzit pe Petru:

„Când au auzit ei aceste vorbe, au fost botezați în Numele Domnului Isus.” [Faptele Apostolilor 19:5] Petru nu le-a spus să se boteze în numele Tatălui și al Duhului Sfânt.⁴⁹

Istoria discipolilor ne asigură că ei nu știau despre acest pasaj. Aceștia nu s-au dus să le predice oamenilor, așa cum le-a spus Isus (Pacea fie asupra sa!) în pasajul presupus. Dimpotrivă, el le-a spus să evite predicarea altora, în afară de evrei:

„Aceștia sunt cei doispzece pe care i-a trimis Isus, după ce le-a dat învățăturile următoare: «Să nu mergeți pe calea păgânilor și să nu intrați în vreo cetate a samaritenilor; ~ ci să mergeți mai degrabă la oile pierdute ale casei lui Israel.» [Matei 10:5-6]

Aceasta corespunde cu o mărturie istorică din secolul al doilea, care contrazice porunca de a predica neamurilor și contrazice botezul cu Sfânta Treime. Apollonius, istoricul, a spus:

⁴⁹ A se vedea, de asemenea, Faptele Apostolilor 10:48, 8:16

„Am primit de la bătrâni că Isus, înainte de a urca la Cer, le-a poruncit discipolilor să nu se ducă departe de Ierusalim timp de 12 ani.”⁵⁰

Discipolii au urmat ceea ce a spus Isus (Pacea fie asupra sa!) și nu au plecat din Ierusalim decât atunci când au fost forțați să plece:

„Cei ce se împrăștiaseră, din pricina prigonirii întâmplate cu prilejul lui Ștefan, au ajuns până în Fenicia, în Cipru și în Antiohia și propovăduiau Cuvântul numai iudeilor.” [Faptele Apostolilor 11:19]

Dacă discipolii l-ar fi auzit pe Isus (Pacea fie asupra sa!) poruncindu-le să le predice tuturor neamurilor în numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt, aceștia ar fi urmat de bună voie ceea ce a zis el și ar fi predicat mesajul lui neamurilor.

Atunci când Corneliu politeistul, după convertirea sa la creștinism prin Petru, i-a spus acestuia că vrea să învețe despre creștinism, discipolii l-au blamat pe Petru. Atunci Petru le-a spus:

„«Știți», le-a zis el, «că nu este îngăduit de Lege unui iudeu să se însoțească împreună cu unul de alt neam sau să vină la el; dar Dumnezeu mi-a arătat să nu numesc pe niciun om spurcat sau necurat.»” [Faptele Apostolilor 10:28]

Observăm aici că Petru nu a menționat că Isus (Pacea fie asupra sa!) le-a spus să facă așa, ci a spus:

„(...) nouă, martorilor aleși mai dinainte de Dumnezeu, nouă, care am mâncat și am băut împreună cu El după ce a înviat din morți. ~ Isus ne-a poruncit să

⁵⁰ *Credințele creștinilor monoteiști între islam și creștinism*, Husni Al Atir, p. 230; *Creștini monoteiști în istorie*, Ahmad ‘Abd al-Wahab, pp. 91-94

propovăduim norodului (...).” [Faptele Apostolilor 10:41-42], însemnând doar evreilor.

Atunci când s-a întors la Ierusalim, el s-a confruntat cu mai multe acuzații:

„Și, când s-a suit Petru la Ierusalim, îl muștrău cei tăiați împrejur ~ și ziceau: «Ai intrat în casă la niște oameni netăiați împrejur și ai mâncat cu ei.»” [Faptele Apostolilor 11:2-3] Apoi, el le-a spus despre visul său, de a mânca cu aceia care nu erau evrei:

„Petru a început să le spună pe rând cele întâmplate. El a zis: «Eram în cetatea Iope; și, pe când mă rugam, am căzut într-o răpire sufletească și am avut o vedenie: un vas ca o față de masă mare, legată cu cele patru colțuri, se cobora din Cer și a venit până la mine. ~ Când m-am uitat în ea, am văzut dobitoacele cu patru picioare de pe Pământ, fiarele, târâtoarele și păsările Cerului. ~ Și am auzit un glas care mi-a zis: «Petre, scoală-te, taie și mănâncă.» ~ Dar eu am răspuns: «Nicidecum, Doamne, căci nimic spurcat sau necurat n-a intrat vreodată în gura mea.» ~ Și glasul mi-a zis a doua oară din Cer: «Ce a curățat Dumnezeu, să nu numești spurcat.» ~ Lucrul acesta s-a făcut de trei ori; apoi toate au fost ridicate iarăși în Cer.” [Faptele Apostolilor 11:2-3] și cum Duhul Sfânt a venit și i-a spus să plece:

„Duhul mi-a spus să plec cu ei, fără să fac vreo deosebire. Acești șase frați m-au însoțit și ei și am intrat în casa omului.” [Faptele Apostolilor 11:12]

După explicația convingătoare a lui Petru, discipolii au fost de acord să îl lase să le predice neamurilor:

„După ce au auzit aceste lucruri, s-au potolit, au slăvit pe Dumnezeu și au zis: «Dumnezeu a dat deci și neamurilor pocăință, ca să aibă viață.»” [Faptele Apostolilor 11:18]

Astfel, toate aceste persoane, printre care și Petru, nu știau nimic despre pasajul lui Matei, care cheamă la botezul oamenilor în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh. De ce? Deoarece Isus (Pacea fie asupra sa!) nu a menționat acest lucru și ei nu au auzit acest lucru de la el, iar dacă Isus (Pacea fie asupra sa!) ar fi spus așa ceva, nu ar fi avut nicio vină pentru aceasta.

În plus, discipolii au fost de acord ca Pavel să le predice neamurilor și ei să predice evreilor. Pavel a spus:

„Ba dimpotrivă, când au văzut că mie îmi fusese încredințată Evanghelia pentru cei netăiați împrejur, după cum lui Petru îi fusese încredințată Evanghelia pentru cei tăiați împrejur ~ (...) mi-au dat mie și lui Barnaba mâna dreaptă de însoțire, ca să mergem să propovăduim: noi la Neamuri, iar ei la cei tăiați împrejur.” [Galateni 2:7-9] Cum ar fi putut ei să nu asculte porunca lui Isus (Pacea fie asupra sa!) - dacă pasajul lui Matei ar fi fost adevărat - și să neglijeze predicarea neamurilor, lăsându-i doar pe Pavel și pe Barnaba?

Toate aceste dovezi contrazic pasajul lui Matei și dovedesc că este o invenție. Isus (Pacea fie asupra sa!) nu a spus acele cuvinte.

Chiar dacă am trece cu vederea tot ceea ce am menționat până acum, nu este nimic în pasaj care să spună că Sfânta Treime este una singură. Acesta vorbește despre trei euri diferite, iar folosirea cuvântului „și” indică faptul că vorbește despre trei lucruri diferite. Înțelesul corect al pasajului lui Matei este: *„Duceți-vă cu numele lui Dumnezeu și al lui Isus, Mesagerul Lui, și cu inspirația pe care i-a trimis-o Dumnezeu, cu poruncile lui Dumnezeu.”*

Versetul lui Matei este similar cu ceea ce a spus Pavel în Epistola sa către Timotei. Totuși, creștinii nu se referă la el ca la o dovadă pentru Trinitate. Pavel a spus:

„Te rog fierbinte, înaintea lui Dumnezeu, înaintea lui Hristos Isus și înaintea îngerilor aleși, să păzești aceste lucruri, fără vreun gând mai dinainte, și să nu faci nimic cu părtinire.” [1 Timotei 5:21] Nimeni nu înțelege din acest verset divinitatea îngerilor sau că aceștia sunt cea de-a treia ipostază a Sfintei Treimi. Judecarea pasajului lui Pavel este precum cea a pasajului lui Matei.

Exodul menționează același lucru atunci când vorbește despre chemarea fiilor lui Israel să creadă în Dumnezeu și Moise (Pacea fie asupra sa!) și totuși nimeni nu crede că Dumnezeu și Moise (Pacea fie asupra sa!) sunt unul și egali:

„(...) Și poporul s-a temut de Domnul și a crezut în Domnul și în robul Său Moise.” [Exodul 14:31]

Acest mod de exprimare este obișnuit în vorbire și în cărți, așa cum găsim și în multe versete din Coran:

„O, voi cei care credeți! Fiți cu credință neclintită în Allah și în Trimisul Său, în Cartea pe care a pogorât-o asupra Trimisului Său și în Cartea pe care a pogorât-o mai înainte! (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:136]

O examinare critică a Trinității

Dacă nu putem găsi nicio dovadă care să susțină Trinitatea, există atunci vreo dovadă în Biblie care să susțină contrariul, adică monoteismul?

Cel care studiază Biblia va vedea că Trinitatea este un concept ciudat și că Biblia este plină de fapte evidente care declară monoteismul în creștinism. Există multe versete în Biblie care declară în mod clar că monoteismul a fost credința lui Isus (Pacea fie asupra sa!), a discipolilor săi și a tuturor Profetilor (Pacea fie asupra lor!) de dinaintea sa.

1. Pasaje monoteiste din Vechiul Testament

Monoteismul este evident în Vechiul Testament. Profetii (Pacea fie asupra lor!) au vorbit despre această credință și ne reamintesc de multe ori de ea, iar versetele o susțin puternic. Unele dintre aceste versete sunt următoarele:

- ceea ce găsim în Deuteronom despre poruncile lui Moise (Pacea fie asupra sa!), pe care Dumnezeu le-a scris pe două pietre și le-a poruncit fiilor lui Israel să le urmeze, iar după el, Isus (Pacea fie asupra sa!) le-a confirmat: **„Ascultă, Israele! Domnul Dumnezeu nostru este Singurul Domn. ~ Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta. ~ Și poruncile acestea, pe care ți le dau astăzi, să le ai în inima ta. ~ Să le întipărești în mintea copiilor tăi și să vorbești de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula. ~ Să le legi ca un semn de aducere aminte la mâini și să-ți fie ca niște fruntare între ochi. ~ Să le**

scrii pe ușorii casei tale și pe porțile tale.”
[Deuteronom 6:4-9]

- „Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău care te-am scos din țara Egiptului, din casa robiei. ~ Să n-ai alți dumnezei afară de Mine.” [Deuteronom 5:6-7]
- poruncile lui Dumnezeu către Moise (Pacea fie asupra sa!) pentru fiii lui Israel: „Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei. ~ Să nu ai alți dumnezei afară de Mine. ~ Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo înfățișare a lucrurilor care sunt sus în Ceruri, sau jos pe Pământ, sau în apele mai de jos decât pământul.” [Exodul 20:2-4]
- în prima carte a Împăraților: „pentru ca toate popoarele Pământului să poată cunoaște că Domnul este Dumnezeu și că nu este alt Dumnezeu afară de El!” [1 Împărați 8:60]
- în Psalmi: „Toate neamurile pe care le-ai făcut vor veni să se închine înaintea Ta, Doamne, și să dea slavă Numelui Tău. ~ Căci Tu ești mare și faci minuni, numai Tu ești Dumnezeu.” [Psalmi, 86:9-10] Aceasta înseamnă că El este Unicul Dumnezeu și nimeni, inclusiv Isus (Pacea fie asupra sa!), nu împărtășește aceasta cu El.
- în Isaia: „Înainte de Mine n-a fost niciun dumnezeu, și după Mine nu va fi. ~ Eu, Eu sunt Domnul, și afară de Mine nu este niciun mântuitor! ~ Eu am vestit, am mântuit, am prorocit, nu sunt străin între voi: voi Îmi sunteți martori - zice Domnul - că Eu sunt Dumnezeu.” [Isaia 43:10-12]
- „Acum, Doamne Dumnezeuul nostru, izbăvește-ne din mâna lui Sanherib, ca toate împărățiile Pământului să știe că nu mai Tu, Doamne, ești Dumnezeu!” [Isaia 37:20]

- „(...) Eu, Domnul, am făcut toate aceste lucruri, Eu singur am desfășurat Cerurile, Eu am întins Pământul. Cine era cu Mine?” [Isaia 44:24], acesta este complet contrar conceptului de Trinitate.
- „Eu sunt Domnul, și nu mai este altul, afară de Mine nu este Dumnezeu (...).” [Isaia 45:5]
- în profeția lui Isaia, citim: „Așa vorbește Domnul, Împăratul lui Israel și Răscumpărătorul lui, Domnul oștirilor: «Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe Urmă, și afară de Mine, nu este alt Dumnezeu ~ Cine a făcut prorocii ca Mine (să spună și să-Mi dovedească!), de când am făcut pe oameni din vremurile străvechi? Să vestească viitorul și ce are să se întâmple! ~ (...) Este oare un alt Dumnezeu afară de Mine? Nu este altă Stâncă, nu cunosc alta!»” [Isaia 44:6-8]
- sunt multe alte versete în Vechiul Testament (Maleahi 2:10, 1 Regi 8:27, etc.)

2. Versete monoteiste din Noul Testament

Cărțile Noului Testament declară în mod clar că Dumnezeu este Singurul și Unicul Dumnezeu, Domnul și Creatorul. Scriitorii Evangheliilor indică faptul că Isus (Pacea fie asupra sa!) și discipolii săi au fost cei care au rostit aceste cuvinte:

- vorbele lui Isus (Pacea fie asupra sa!): „**Duceți-vă, dar, la răspântiile drumurilor și chemați la nuntă pe toți aceia pe care-i veți găsi.**» ~ Robii au ieșit la răspântii, au strâns pe toți pe care i-au găsit, și buni și răi, și odaia ospățului de nuntă s-a umplut de oaspeți.” [Matei 22:9-10]
- „Atunci s-a apropiat de Isus un om și I-a zis: «Învățătorule, ce bine să fac, ca să am viața veșnică?» ~ El i-a răspuns: «De ce mă întrebi: „Ce bine?” Binele

este Unul singur. Dar dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile.» [Matei 19:16-17]

- în Evanghelia după Ioan: „După ce a vorbit astfel, Isus a ridicat ochii spre Cer și a zis: «Tată, a sosit ceasul! Proslăvește pe Fiul Tău, ca și Fiul Tău să Te proslăvească pe Tine, ~ după cum I-ai dat putere peste orice făptură, ca să dea viața veșnică tuturor acelorora pe care I i-ai dat Tu. ~ Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu.» [Ioan 17:1-3] Așadar, nu există alt Dumnezeu adevărat, iar El este Allah Preaînaltul.
- atunci când încerca să îl tenteze pe Isus (Pacea fie asupra sa!), diavolul i-a spus: „«Toate aceste lucruri Ți le voi da Ție, dacă Te vei arunca cu fața la pământ și Te vei închina mie.» ~ «Pleacă, Satano», i-a răspuns Isus. «Căci este scris: „Domnului Dumnezeului tău să te închini și numai Lui să-I slujești”».” [Matei 4:9-10] La fel găsim și în Evanghelia după Luca (4:8).
- Isus (Pacea fie asupra sa!) le-a spus evreilor: „Voi faceți faptele tatălui vostru. Ei I-au zis: «Noi nu suntem copii născuți din curvie; avem un singur Tată: pe Dumnezeu.» ~ Isus le-a zis: «Dacă ar fi Dumnezeu Tatăl vostru, M-ați iubi și pe Mine, căci Eu am ieșit și vin de la Dumnezeu: n-am venit de la Mine însumi, ci El M-a trimis.»” [Ioan 8:41-42]

Aceste versete și multe altele vorbesc despre Un Singur Dumnezeu și nu este nimic în ele care să vorbească despre trei ipostaze într-o singură ființă, așa cum susțin creștinii.

Trinitatea este un mister neacceptat de rațiune

Din cauza acestei contradicții clare dintre deciziile Conciliilor Bisericii și versetele monoteiste ale Bibliei, creștinii au fost nevoiți să își folosească rațiunea pentru a rezolva această problemă. Aceștia au trebuit să soluționeze aceste contradicții, care este imposibil să fie îmbinate, și să le explice oamenilor chestiunea cu cei trei care sunt unul, și unul care este trei.

În plus, despre deficiențele acestei dogme și imposibilitatea de a o înțelege de către mintea umană, creștinii nu au putut să spună decât că Trinitatea este un mister imposibil de înțeles. Mai mult decât atât, unii creștini mărturisesc că religia creștină este în conflict cu rațiunea.

Sfântul Augustin a spus:

„Eu cred în ea pentru că este inacceptabilă de mintea noastră.”

Kier Cougars a spus:

„Fiecare încercare de a face creștinismul o religie credibilă ar avea drept rezultat distrugerea sa.”

În „Învățăturile creștine”, citim:

„Nu este permis să întrebăm despre secretele lui Dumnezeu, pentru că noi nu putem înțelege secretele credinței.”

În cartea sa, „Învățăturile Catolice”, preotul De Grout a spus:

„Sfânta Treime este un puzzle în adevăratul sens al cuvântului, iar mintea noastră nu poate concepe un Tri-Dumnezeu, dar aceasta este ceea ce ne-a învățat inspirația.”

Descriind Sfânta Treime, Zaki Shenouda a spus:

„Este unul dintre misterele divine, imposibil de înțeles de către mintea noastră.”

Părintele James Ted a spus:

„Creștinismul este dincolo de înțelegerea minții.”

Preotul Anis Shorrosh a spus:

„Unul în trei și trei în unul sunt mistere pe care nu trebuie să le înțelegeți, ci trebuie să le acceptați.”

În cartea sa *„Secretul Eternității”*, preotul Tawfiq Jayed a spus că înțelegerea Trinității este imposibilă și că nu are niciun rost încercarea de a o înțelege, pentru că, așa cum a spus el:

„Oricine încearcă să o înțeleagă complet, este asemeni celui care vrea să pună apa oceanului în palmele sale.”⁵¹

Din cauza acestei induceri în eroare, adevărul va dispărea. Trinitatea este o credință imposibil de a fi înțeleasă, nu din cauza slăbiciunii rațiunii noastre, ci pentru că este în contradicție cu simțul realității și cu natura umană.

⁵¹ *Hristos între fapte și imaginație*, Mohammed Wasfi, p. 139; *Dezbaterea timpului*, Ahmad Deedat, p. 105; *Credințele creștine între Coran și raționament*, Hashim Jodah, p. 153; *Un studiu asupra Torei și a Evangheliilor*, Kamel Saafan, p. 235; *Creștinismul fără Hristos*, Kamel Saafan, p. 127

Istoria monoteismului și a Trinității în creștinism

„Și când va zice Allah (în Ziua de Apoi): «O, Isus, fiu al Mariei! Le-ai spus tu oamenilor: „Luați-mă pe mine și pe mama mea drept dumnezei în locul lui Allah? ”», el îi va răspunde: «Mărire Ție! Eu nu aș fi putut să spun ceea ce nu aveam dreptul să spun! Dacă aș fi spus, ai ști, căci Tu doară știi ce este în sufletul meu, pe când eu nu știu ce este în Sufletul Tău! Doară Tu ești Marele Știutor al celor neștiute!» ~ Eu nu le-am spus decât ceea ce mi-ai poruncit: «Adorați-L pe Allah, Domnul meu și Domnul vostru!» Și am fost martor asupra lor atâta vreme cât m-am aflat printre ei. Și după ce m-ai luat la Tine (prin ridicarea la Cer), ai fost doar Tu Priveghetor peste ei, căci Tu ești Martor tuturor lucrurilor!» [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:116-117]

Dacă Isus (Pacea fie asupra sa!) și contemporanii săi nu au susținut că el este divin, atunci cum au fost introduse aceste credințe în creștinism?

Răspunzând la întrebare, eu aș spune: „*Pavel a fost cel care le-a introdus în creștinism.*” Inamicul creștinismului, Pavel evreul, a fost cel care a susținut că l-a văzut pe Isus (Pacea fie asupra sa!) după ce Dumnezeu l-a ridicat la Ceruri. El a preluat aceste credințe de la păgâni, care i-au făcut pe unii oameni sfinți, considerându-i fiii lui Dumnezeu:

„Iudeii zic: «Uzayr (numele arabizat al lui Ezra, așa cum apare în Coran) este fiul lui Dumnezeu!», iar creștinii zic: «Mesia este fiul lui Dumnezeu!» Acestea sunt cuvintele lor, (rostite) cu gurile lor. Ei spun vorbe asemănătoare cu ale aceluia care nu au crezut de dinaintea lor - Allah să-i

nimicească (să-i blesteme sau să-iucidă)! Cum (se înșală ei), îndepărtându-se (de Adevăr)!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 9:30]

Importanța lui Pavel în creștinism

Pavel este cel mai faimos dintre scriitorii Noului Testament și este cel mai important evanghelist. A scris paisprezece Epistole, aproape jumătate din Noul Testament, și doar în aceste Epistole găsim multe dintre crezurile creștine. Pavel este fondatorul creștinismului și al credințelor sale, el fiind singurul evanghelist care a pretins profeția.

Epistolele lui Pavel sunt stâlpul de susținere al acestui creștinism modificat. Epistolele lui au fost primele documente scrise în Noul Testament, iar ele sunt ușor similare cu celelalte, în special cu Evanghelia după Ioan.

Biserica a respins multe Epistole care erau în conflict cu creștinismul lui Pavel, care a suprimat creștinismul lui Isus (Pacea fie asupra sa!) și al discipolilor săi.

Influența lui Pavel în creștinism este de necontestat. Acest lucru l-a determinat pe Michael Hart să îl plaseze pe Pavel pe lista celor mai influente persoane din istorie în lucrarea sa celebră, „*Top 100 cele mai influente persoane din istoria omenirii*”. El l-a situat pe Isus (Pacea fie asupra sa!) pe locul al treilea, iar pe Pavel pe al șaselea.

În ceea ce privește motivul plasării Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) pe primul loc în lista lui, Michael Hart a spus:

„*Creștinismul nu a fost stabilit de o singură persoană, ci de două: Isus și Pavel. Prin urmare, onoarea de a-l fi stabilit*

trebuie să fie împărțită între cei doi. Isus a stabilit principiile morale și spirituale ale creștinismului și totul despre comportamentul uman; iar Pavel a fost cel care a dezvoltat teologia sa.”

El a adăugat: „*Isus nu a predicat niciunul dintre cuvintele lui Pavel și Pavel este considerat responsabil pentru divinitatea lui Isus.*” De asemenea, Hart a adus în atenția noastră faptul că Pavel nu a folosit termenul „Fiul Omului”, cu care Isus (Pacea fie asupra sa!) obișnuia să se numească.

În cartea sa, „*Universul extins*”, sir Arthur Findlay a spus:

„Pavel a fost cel care a stabilit religia numită creștinism.”

Divinitatea lui Pavel și a lui Isus (Pacea fie asupra sa!)

Dacă Evangheliile, cu excepția Evangheliei după Ioan, nu conțin nimic care să dovedească divinitatea lui Isus (Pacea fie asupra sa!), Epistolele lui Pavel sunt pline de versete care exagerează cu privire la el (Pacea fie asupra sa!). Atunci, ce a spus Pavel despre Isus (Pacea fie asupra sa!): l-a considerat profet, Dumnezeu întrupat sau...?

Citând atent Epistolele lui Pavel, vom găsi răspunsuri contradictorii de la o Epistolă la alta, pentru că unele versete îi declară natura umană, iar altele îi declară divinitatea. Se datorează această contradicție modificărilor nestatornice ale lui Pavel, modului în care gândea despre Isus (Pacea fie asupra sa!), sau modificărilor și născocirilor din aceste Epistole? Toate acestea sunt doar posibilități. Nu există nicio certitudine.

Printre aceste versete sunt unele care vorbesc despre Isus (Pacea fie asupra sa!) drept rob al lui Dumnezeu, însă diferit de oameni, pentru că a fost iubit și ales de El. Pavel a spus:

„Căci este Un Singur Dumnezeu și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos.” [1 Timotei 2:5]

Mărturisind Unicitatea lui Dumnezeu, Pavel a spus:

„Să păzești Porunca, fără prihană și fără vină, până la arătarea Domnului nostru Isus Hristos, ~ care va fi făcută la vremea ei de fericitul și Singurul Stăpânitor, Împăratul împăraților și Domnul domnilor, ~ singurul care are nemurirea, care locuiește într-o lumină de care nu poți să te apropii, pe care niciun om nu L-a văzut, nici nu-L poate vedea și care are cinstea și puterea veșnică!” [1 Timotei, 6:14-16]

Așadar, Isus (Pacea fie asupra sa!) este domn, dar numai Dumnezeu este Domnul domnilor. Aceste versete și multe altele vorbesc despre Isus (Pacea fie asupra sa!) ca fiind de natură umană, dar diferit de alții, pentru că Dumnezeu îl iubește și l-a ales să transmită mesajul Său.

Alte versete sunt pline de exagerări la adresa lui Isus (Pacea fie asupra sa!), făcându-l aproape un adevărat fiu al lui Dumnezeu, ceea ce poate sugera că există o diferență între calitatea de fiu a lui Isus (Pacea fie asupra sa!) și calitatea de fiu a altora din Biblie. Acest lucru se evidențiază în alte versete, care îl consideră pe Isus (Pacea fie asupra sa!) ca fiind chipul lui Dumnezeu sau Dumnezeu întrupat.

Pavel a spus:

„(...) trimitând, din pricina păcatului, pe însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului.” [Romani 8:3]

„El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat (...).” [Romani 8:32]

El a adăugat:

„Dar, când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege.” [Galateni 4:4], ceea ce indică adevărata filiație a lui Isus (Pacea fie asupra sa!), pentru că toți credincioșii sunt fiii lui Dumnezeu, în sens metaforic, și sunt născuți din femei.

„El este chipul Dumnezeului Cel Nevăzut, Cel întâi născut din toată zidirea.” [Coloseni 1:15]

„El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ~ ci S-a dezbrăcat pe Sine însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor.” [Filipeni 2:6-7]

„Și, fără îndoială, mare este taina evlaviei (...) Cel ce a fost arătat în trup (...).” [1 Timotei 3:16]

„Ci Și-a descoperit Cuvântul la vremea Lui, prin propovăduirea care mi-a fost încredințată, după Porunca lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru.” [Titus 1:3]

Așadar, Pavel este singurul dintre autorii Noului Testament care a vorbit despre divinitatea lui Isus (Pacea fie asupra sa!).

Învățații au vorbit despre condițiile care l-au determinat pe Pavel să spună ceea ce a spus despre divinitatea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) și resursele de la care el a derivat această credință.

Ținuturile în care Pavel a predicat erau pline de mituri răspândite și acceptate de naivi, care constituiau majoritatea în acel moment. În plus, acele comunități au fost idolatre, credeau

în mai mulți zei, în întruparea și moartea lor. În călătoria lor la Listra, Pavel și Barnaba au înfăptuit câteva miracole:

„La vederea celor făcute de Pavel, noroadele și-au ridicat glasul și au zis în limba licaoneană: «Zei s-au coborât la noi în chip omenesc.» ~ Pe Barnaba îl numeau Jupiter, iar pe Pavel, Mercur, pentru că mânuia Cuvântul.” [Faptele Apostolilor 14:11-12] Jupiter și Mercur sunt numele a doi zei romani.

Astfel, acei oameni simpli au crezut că Pavel și Barnaba erau zei, doar pentru că au înfăptuit câteva miracole. Mai mult decât atât, Faptele Apostolilor menționează că preoții voiau să le aducă jertfă, însă Pavel și Barnaba au respins aceasta. (Fapte 14:13-18)

Ce ar spune acei oameni despre Isus (Pacea fie asupra sa!), care a adus mortul la viață, el însuși înviind din morți și înfăptuind multe miracole?

Ideea zeilor întrupați a fost acceptabilă pentru păgâni, care sărbătoreau nașterea, moartea și învierea zeilor incarnați. Prin urmare, Pavel a răspândit povestea coborârii lui Dumnezeu pe Pământ pentru a-i atrage pe romani.

Bisericile în care a predicat Pavel au adoptat și acceptat ideea unui Dumnezeu uman mai mult decât alte biserici, deoarece acestea se închinau idolilor dinainte.

Divinitatea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) a devenit o credință oficială în creștinism după Primul Conciliu de la Niceea, care a decis divinitatea sa, iar primul Conciliu de la Constantinopol a completat Trinitatea, atunci când a divinizat Duhul Sfânt.

1. Primul Conciliu de la Niceea

Primul Conciliu de la Niceea s-a format în anul 325 e.n., din ordinul împăratului păgân Constantin, cel care declarase cu câțiva ani înainte legea indulgenței religioase în imperiu.

Constantin a realizat că oamenii erau afectați de conflictul dintre Bisericile creștine și că era amenințată existența imperiului. Astfel, el a decis să înființeze un conciliu general, adunând toate părțile creștine. El însuși a înființat conciliul la care au participat preoți din diferite biserici. Negocierile au durat trei luni fără a se ajunge la un acord.

Împăratul a împăcat părțile aflate în conflict și a prezentat Crezul de la Niceea, care a făcut oficială pentru creștini și mai apoi pentru Imperiul Roman credința în divinitatea lui Isus (Pacea fie asupra sa!).

Conciliul de la Niceea nu a discutat despre Duhul Sfânt sau divinitatea sa. Negocierile despre acesta au continuat între Biserici, până când acestea au rezolvat problema la primul conciliu de la Constantinopol.

2. Primul conciliu de la Constantinopol

Primul Conciliu de la Constantinopol a fost format în anul 381 e.n., pentru a-l contrazice pe arianul Macedonie, episcopul Constantinopolului, care a negat divinitatea Duhului Sfânt. El a spus:

„Duhul Sfânt este o lucrare divină răspândită în lume, el nu este o persoană divină, fiind diferit de Tată și de Fiu.”

Conciliul a fost format din ordinul împăratului Teodosie I (395 e.n.). O sută cincizeci de episcopi au fost prezenți și au decis să anuleze credința ariană. Mai mult, aceștia au stabilit că Duhul

Sfânt este spiritul lui Dumnezeu și viața Sa și că acesta reprezintă a treia ipostază a Trinității. Apoi au adăugat un pasaj la Crezul de la Niceea, Trinitatea devenind astfel crezul oficial al creștinismului.

Au existat mulți monoteiști care, în ciuda contribuției și prezenței lor minore, au respins Trinitatea și divinitatea lui Isus (Pacea fie asupra sa!), chiar și după Conciliul de la Niceea pentru mai multe secole, în ciuda puterii și autorității Bisericii.

Cauza acestei contribuții și prezențe minore a fost existența Inchiziției și puterii Bisericii. Este suficient să îi menționăm pe unii dintre aceștia, pe care Biserica i-a considerat eretici, deoarece au negat divinitatea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) și Trinitatea. Aceștia au fost nazarinenii, arienii, eboniții, apollinarii, și nestorienii.⁵²

Monoteismul după reformare

Odată cu scăderea autorității și a puterii Bisericii, au reapărut fracțiunile unitariene, iar Trinitatea a devenit instabilă. Martin Luther a spus:

„Trinitatea este o expresie slabă, nu are putere de convingere și nu a fost niciodată menționată în Cărțile Sfinte.”

În cartea sa, *„Istoria unitarienilor”*, Filbert a spus:

„Calvin a anunțat că: «Este mai potrivit pentru Crezul de la Niceea, formulat de Conciliul de la Niceea, să fie un cântec decât o declarație de credință.»

⁵² *Istoria Bisericii*, Eusebiu, pp. 130, 343

Atunci când Calvin și-a scris cartea - „*Institutes of the Christian Religion*”, a menționat rareori Trinitatea.

La începutul secolului XX, a crescut numărul unitarienilor și contribuția lor a devenit mai importantă, construindu-se aproximativ patru sute de Biserici în Marea Britanie și în coloniile sale; același lucru întâmplându-se și în Statele Unite. În afara celor două colegii teologice din Marea Britanie care predau Unitarianismul - Manchester și Oxford - există alte două în America - unul în Chicago și celălalt în Prickly, California. Există în jur de o sută șazeci de biserici sau colegii în Ungaria și multe altele în țările creștine europene.⁵³

În 1921 s-a organizat o conferință la Oxford, la care au participat mulți învățați religioși, președintele fiind episcopul de Carlyle, dr. Rachel. El a spus în discursul său:

„Lecturarea Bibliei nu mă face să cred în Isus ca Dumnezeu, iar ceea ce este menționat în Evanghelia după Ioan, care nu se află printre cele sinoptice, nu poate fi considerat istoric.” De asemenea, el a avut credința că tot ceea ce s-a spus despre Isus (Pacea fie asupra sa!), nașterea lui dintr-o fecioară, vindecarea bolnavilor sau vorbele sale despre spiritul său care a precedat existența umană, nu înseamnă divinitatea sa. Mulți dintre cei prezenți i-au împărtășit opinia.

Emil Lord a spus:

„Isus nu s-a considerat a fi mai mult decât un Profet, din contră, câteodată a considerat că era mai puțin decât atât. Nu a menționat niciodată ceva ce ar putea face o persoană să creadă că avea păreri și gânduri diferite de ale oamenilor. Isus (Pacea fie asupra sa!) a folosit o expresie nouă pentru a-și exprima modestia, spunând că este Fiul Omului. În trecut, Profeții se

⁵³ *Creștini monoteiști în istorie*, Ahmad ‘Abd al-Wahab, pp. 45-53

numeau pe ei înșiși fiii omului, pentru a arăta diferența dintre ei și Dumnezeu.”

În 1977, șapte teologi au scris o carte faimoasă intitulată „Mitul întrupării lui Dumnezeu”. În această carte, găsim că:

„Acest grup a fost de acord că Biblia a fost scrisă de un grup de oameni în diferite circumstanțe, iar cuvintele lor nu pot fi considerate divine. Cei care au contribuit la scrierea acestei cărți consideră că se va petrece un progres în teologie până la sfârșitul secolului XX.”

Opt teologi din Marea Britanie au scris o carte numită „Isus nu este Fiul lui Dumnezeu”. Ei au confirmat cele menționate în prima carte, spunând:

„Posibilitatea ca un om să devină Dumnezeu este puțin probabilă și de necrezut în zilele noastre.”⁵⁴

În aprilie 1984, televiziunea *London's Week* a organizat un interviu cu episcopul David Jenkins, care deține a patra poziție în rândul a treizeci și nouă de episcopi, din vârful Bisericii Anglicane. El a spus:

„Divinitatea lui Isus nu este un fapt definit și nu cred că nașterea dintr-o fecioară și învierea lui sunt evenimente istorice.” (însemnând că sunt false)

Cuvintele sale au avut un efect uriaș asupra celor care urmează Biserica Protestantă. Ziarul *The Daily News* a chestionat 31 de episcopi din 39 în legătură cu ceea ce a spus Jenkins. Aceștia au publicat rezultatul chestionarului la data de 25.06.1984:

⁵⁴ *Diferențe în traducerea Bibliei*, Ahmad ‘Abd al-Wahab, pp. 133

„11 episcopi au insistat că Isus trebuie să fie considerat atât Dumnezeu, cât și om de către creștini, în timp ce 19 au spus că «este suficient a-l considera pe Isus înaltul reprezentat al lui Dumnezeu», 9 episcopi s-au îndoit de ideea învierii lui Isus și au spus că a fost o serie de experiențe sau sentimente care i-a convins pe adepții săi că el era viu printre ei. 15 episcopi au spus: «Miracolele menționate în Noul Testament au fost adăugate mai târziu la istoria lui Isus.»” Aceasta înseamnă că nu pot fi considerate dovezi pentru divinitatea sa.⁵⁵

Așadar, Biserica și episcopii se îndoiesc de ideea divinității lui Isus (Pacea fie asupra sa!) și o resping. Aceștia mărturisesc că este o credință adițională a creștinismului. De asemenea, ei afirmă că nici Isus (Pacea fie asupra sa!) și nici discipolii săi nu au susținut această idee și că ea provine de la Pavel și de la cei care l-au urmat și au scris Evangheliile și Epistolele, precum și de la consiliile bisericești.

Din cele menționate anterior, observăm că monoteismul este o mișcare originală în comunitatea creștină. Această mișcare se reînnoiește de fiecare dată când cei care sunt credincioși citesc Cărțile lor sfinte. Le reîmprospătează viziunea și anunță adevărul clar că nu există altă divinitate în afară de Dumnezeu.

⁵⁵ *Biserica episcopilor englezi și divinitatea lui Isus*, Ahmad Deedat, pp. 29-31; *Diferențe în traducerea Bibliei*, Ahmad ‘Abd al-Wahab, pp. 114-115

Originea conceptului de divinitate a lui Isus (Pacea fie asupra sa!)

Credințele creștine au fost completate în secolul al IV-lea, după divinizarea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) și a Duhului Sfânt și confirmarea Bibliei. Pavel a stabilit un creștinism nou după Isus (Pacea fie asupra sa!). Așadar, de unde au derivat Pavel și mai târziu conciliile bisericii aceste credințe noi?

Pentru a răspunde la această întrebare, cităm ceea ce a spus Charles Gene Pier în cartea sa, „*Creștinismul, începuturile și dezvoltarea sa*”:

„Studiul detaliat al Epistolelor mai lungi ale lui Pavel a dus la găsirea unui amestec de idei ciudate, cu concepte idolatrice atât iudaice, cât și grecești.”

Pentru a explica și ilustra, vom analiza în continuare unele dintre religiile mai vechi, anterioare creștinismului, arătând similitudinea dintre păgânismul antic și păgânismul creștin. Această similitudine a atins baza și ramurile crezurilor creștine, astfel ca noi să putem cunoaște originea și sursa de la care își ia creștinismul credințele sale.

1. Întruparea lui Dumnezeu în religiile păgâne antice

Credința într-un Dumnezeu întrupat, a doua ipostază divină a lui Dumnezeu, întrupat pentru a ierta păcatele oamenilor, este o credință veche și cunoscută în religiile antice, precum hinduismul. În cartea sa, „*India*”, istoricul Allen a spus:

„Krișna este cel mai mare dintre zeii încarnați și este mult superior lor, deoarece aceștia erau doar parțial divini, însă el (Krișna) a apărut ca Dumnezeu în figură umană.”

Menționat în cartea indiană, „*Baha Kavat Boron*”, Krișna a spus:

„Mă voi încarna în casa Yedwa și voi ieși din uterul lui Devaki, mă voi naște și voi muri. A venit timpul pentru a-mi arăta puterea și a ușura Pământul de povara sa.” Așadar, hindușii l-au considerat o întrupare divină, care l-a făcut demn de adorare.

Istoricul proeminent, Dwain, a vorbit despre Buddha în cartea sa, „*Miturile Torei, Evangheliilor și regăsirea lor în alte religii.*” El a spus:

„Buddha s-a născut din fecioara Maya, pe care budiștii din India și din alte părți ale lumii o venerază. Aceștia spun despre el că «a părăsit Cerurile și a coborât, apărând într-o figură umană, ca o îndurare pentru oameni, pentru a-i mântui de păcate și pentru a-i ghida.»”

Istoricul Dwain a menționat, de asemenea, că europenii au fost uimiți atunci când s-au dus la Comorine, în vestul Indiei, și i-au văzut pe oameni venerând o divinitate numită Silvahana, născută din fecioară.

Printre oamenii despre care se spune că sunt întrupați se află zeii Fuhi în China, Wisten Nonick, Hwanky, și alții. Oamenii spuneau despre zeul Bromesus:

„El a fost un om adevărat și un zeu adevărat.”⁵⁶

Așadar, putem spune că ideea întrupării lui Dumnezeu a existat deja în religiile păgâne anterioare creștinismului, din care

⁵⁶ *Păgânismul în creștinism*, Mohammad Taher Attennir, pp. 47-56

Pavel și conciliile au preluat credința divinității lui Isus (Pacea fie asupra sa!).

2. Întruparea pentru iertare și mântuire

Ceea ce cred creștinii despre motivul întrupării, și anume că aceasta a avut ca scop moartea lui Isus și mântuirea omenirii de păcatele ei, corespunde cu credința unor religii păgâne antice.

Proeminentul savant Hawk a citat același lucru despre zeii indieni întrupați. El a spus:

„Indienii cred că unul dintre zei s-a întrupat și s-a sacrificat pentru a salva oamenii de păcatele lor.”

Același lucru a fost citat despre Buddha, despre care istoricul Morris William a menționat în cartea sa, *„Religii indiene”*:

„Din mila sa (înțelegându-se Buddha), el a părăsit Cerurile și a venit pe Pământ, pentru a salva omenirea de păcatele și durerile ei și de pedeapsa pe care aceasta o merită.”

Dwain menționează în cartea sa, *„Miturile Torei, Evangheliilor și regăsirea lor în alte religii”*:

„Indienii îl numesc pe Bokhas, fiul lui Jupiter, salvatorul națiunii.”

Același lucru a fost spus despre Hercules, despre Mithra, salvatorul persanilor, despre Bacob, divinitatea mexicană crucificată, și alții pe care adepții lor îi consideră a fi divinități întrupate pentru a le ierta păcatele.⁵⁷

⁵⁷ *Păgânismul în creștinism*, Mohammad Taher Attennir, pp. 29-38; *Creștinism*, Ahmad Shalaby, pp. 151-158

3. Dumnezeuul întrupat și creația

Similară cu credința creștină că Isus Fiul (Pacea fie asupra sa!) este creatorul este și credința religiilor păgâne în zeii lor întrupați. Cărțile indiene sacre menționează că:

„Krișna, fiul zeului din fecioara Divacki, este a doua ipostază a Trinității, a creat Cerurile și Pământul și pentru ei (credincioșii) el este primul și ultimul.”

În cartea sfântă - „*Bhagwad Gita*”, Krișna i-a spus studentului său, Argon:

„Eu sunt Dumnezeuul tuturor creațiilor, eu le-am creat pe ele și pe oameni... cunoaște-mă, eu sunt creatorul oamenilor.”

Chinezii cred că Tatăl nu a creat nimic și fiul Latotho, care s-a născut dintr-o fecioară, a creat totul.

În rugăciunile lor adresate lui Adermizd, persanii spun:

„Mă rog lui Adermizd, pentru că el a creat tot ce a fost sau va fi creat. El este cel înțelept, cel puternic, cel care a creat Cerul, Soarele, Luna și stelele.”

Asirienii cred același lucru despre primul fiu, Nerdock, și, de asemenea, cei care îi divinizează pe Adonis, Laokion și alții.

În același fel, în vechea tradiție egipteană, zeul Atom a creat fiecare ființă vie prin cuvânt, care a creat viața, tot ce este comestibil și tot ceea ce oamenii iubesc sau urăsc.⁵⁸

⁵⁸ *Păgânismul în creștinism*, Mohammed Taher Attennir, pp. 119-120

4. Eternitatea și nemurirea divinităților întrupate

Ioan îl descrie pe Isus (Pacea fie asupra sa!) în Apocalipsa sa, drept primul și ultimul, Alpha și Omega. Această descriere corespunde exact cu aceea a idolatriilor și a divinităților lor întrupate, cu credința în eternitatea și nemurirea lor.

În cartea indiană - „*Gita*”, Krișna a spus:

„Nu s-a întâmplat că eu să fiu inexistent, eu am creat totul și eu sunt veșnic și etern, creatorul care a existat înainte de toate lucrurile. Eu sunt conducătorul puternic, care are putere peste univers; eu sunt primul, cel din mijloc și ultimul dintre toate lucrurile.”

Din rugăciunile lui Argon către Krișna:

„Tu ești cel etern, cel măreț, despre care trebuie să știm, care controlează ființele; tu ești dumnezeul care a existat înaintea tuturor dumnezeilor.”

Cartea „*Fishno Borani*” îl descrie:

„El nu are început, mijloc și nici sfârșit.”

În scripturile indiene, găsim menționat despre Budhha:

„El este Alfa și Omega, existența sa nu are început sau sfârșit și el este dumnezeul, stăpânul, cel puternic și cel veșnic”.

Același lucru este spus despre Lawken, Lawtz, Armizd, Zios și mulți alții, care au fost numiți, de asemenea, „Alfa și Omega”.⁵⁹

⁵⁹ *Păgânismul în creștinism*, Mohammed Taher Attennir, pp. 120-121

5. Datele de naștere ale divinităților, adorare și tradiții

Nu numai credințele creștine corespund în unele aspecte cu alte religii, ci și actele de adorare și unele date. În ciuda diferențelor, idolatrii cred că zeii lor întrupați s-au născut pe 25 decembrie, ca de exemplu zeul Mithra și alții.

Aceasta este ceea ce spun și creștinii ortodocși. Această dată a fost fixată în anul 530 de către preotul Deunesus. El a dorit să-i îndepărteze pe creștini de la sărbătorile păgâne și să îi atragă la cele creștine. Același lucru s-a întâmplat în cazul multor altor sărbători idolatrice, iar creștinii au preluat datele și tradițiile de la aceștia.

În cartea sa - „*Istoria Bisericii Anglicane*”, preotul Beid a citat primul discurs al papei Gregoriu (601 e.n.), în care a citat din sfatul papei Mellitus, care interzicea distrugerea templelor idolatrilor. Mai mult, el a crezut în îndepărtarea lor de la adorarea diavolului pentru a-L adora pe adevăratul Dumnezeu, în curățarea inimilor oamenilor de păcate, făcând mai ușoară vizitarea templelor lor.⁶⁰

Așadar, noii creștini nu vor găsi nicio diferență între creștinism și alte credințe, ceea ce va face mai ușoară răspândirea creștinismul.

Trinitatea în păgânismul antic

⁶⁰ *Discuție sinceră între servitorul lui Allah și servitorul lui Hristos*, ‘Abd al-Wadoud Shalaby, pp 67-72; *Creștinism*, Ahmad Shalaby, pp 83, *Adevăratul creștinism pe care l-a predicat Hristos*, ‘Alaa Abu Bakr, pp 191-192

Creștinii nu au preluat de la idolatri doar ideea divinității lui Isus (Pacea fie asupra sa!) și a întrupării lui Dumnezeu, ci au preluat și credința în Trinitate.

Pentru a demonstra acest lucru, vom examina istoria națiunilor păgâne antice de dinainte de Isus (Pacea fie asupra sa!). Istoria demonstrează că mulți idolatri au crezut în Trinitate înaintea creștinilor, iar ceea ce creștinii spun despre Trinitate a fost preluat de la aceste națiuni, cu mici diferențe în ipostaza Trinității, schimbând numele Trinității idolatre.

Credința într-o divinitate cu trei ipostaze a existat cu 4000 de ani înainte de nașterea lui Isus (Pacea fie asupra sa!). Babilonienii au crezut în aceasta atunci când au împărțit zeii în trei grupuri (zeul Cerului, zeul Pământului și zeul mării).

Apoi, Trinitatea s-a dezvoltat așa cum este astăzi în creștinism, în secolul al X-lea î.Hr. Indienii cred că Trinitatea lor este alcătuită din Brahma, Vișnu și Șiva, iar aceștia trei sunt unul singur.

În rugăciunile piosului Atnis, este menționat:

„Oh, trei zei, știu că eu cred într-unul singur. Spune-mi, care dintre voi este adevăratul Dumnezeu, pentru a mă ruga Lui și a-i prezenta jurământul meu?” Atunci cei trei zei au apărut și i-au spus: *„Tu, cel care venerează, să știi că nu există nicio diferență între noi, cei trei pe care-i vezi au formă și caracter identic, pentru că există o singură persoană divină în cei trei.”*

În ruinele indiene, a fost găsit un idol cu trei capete și un singur corp, indicând Trinitatea.

Trinitatea le era cunoscută păgânilor antici, precum Trinitatea egipteană (Horus, Ossiris și Isis), Trinitatea persană (Ormizd, Mitra și Ahraman) sau Trinitatea scandinavă (Aowen, Tora și Freie). Filozofii greci, a căror credință era similară cu a

creștinilor, au crezut de asemenea în trinitatea lor (existență, cunoaștere, viață), și multe altele.⁶¹

Chiar și Crezul de la Niceea, formulat de Conciliul de la Niceea, a fost preluat din religii vechi. Istoricul Malver a citat din cărțile indiene despre credința lor, spunând:

„Credem în Bsafstri (soarele), cel care controlează totul, care a creat Cerurile și Pământul, și în singurul lui fiu, Ani (focul), lumină din lumină, făcut dar nu născut, de o ființă cu Tatăl, ce a fost întrupat de Faya (spiritul) fecioarei Maya. Credem în Fayo, spiritul care a pornit de la Tatăl și fiul, care este tatăl, și fiul îl glorifică și îngenunchează în fața sa.”

Enciclopedia *Britannica* spune:

„Conceptul Trinității este de origine greacă, pornită de la evrei, fiind o combinație ciudată făcută de creștini, deoarece conceptele religioase sunt preluate din Biblie, dar sunt pline de filozofii străine.”

Conceptele (Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt) provin de la evrei, iar ultimul concept (Duhul Sfânt) a fost rareori folosit de către Isus (Pacea fie asupra sa!).

Leon Joteh a spus:

„Creștinismul a absorbit multe idei și concepte din filozofia greacă. Teologia creștină este preluată din aceeași sursă, care este platonismul, și din această cauză găsim multe similitudini între ele.”

⁶¹ *Păgânismul în creștinism*, Mohammad Taher Attenir, pp. 13-23; *Creștinism*, Ahmad Shalaby, pp. 118-120; *Un studiu asupra Torei și Evangheliei*, Kamel Saafan, pp. 81, 228

Filozofia greacă s-a răspândit până în Alexandria, unde era Platon Alexandrinul (207 e.n). El a crezut în Trinitate (Dumnezeu, minte, spirit). Așadar sfinții alexandrieni au fost primii care au crezut în Trinitate și au apărat-o.

Will Durant și alții au spus că păgânismul s-a răspândit până în Roma. Acesta a mai spus că:

„Atunci când creștinismul a cucerit Roma, noua religie a fost influențată de ritualuri păgâne vechi, precum titlurile, marele cardinal și adorarea unei mame mărețe.”

În cartea sa, „Păgânismul creștin”, Robertson susține această idee, el crezând în faptul că aceste credințe au ajuns la Roma aduse de către persani, în anul 70 î. Hr. Alții cred că aceste credințe s-au răspândit prin ideologia faraonilor antici, trecând în creștinism prin proximitatea lor. Alți învățați cred că răspândirea acestor concepte provine din Torso, care avea mari școli de literatură greacă, unde a crescut Pavel și unde a fost influențat de ele.⁶²

Răspândirea păgânismului în creștinism este un fapt clar, care i-a făcut pe unii scriitori sinceri să recunoască acest lucru.

Dintre aceștia, arheologul Garslafe Creny a spus în cartea sa, „Religia egipteană antică”:

„Trinitatea a fost adăugată adevăratului creștinism și a fost preluată din credința păgână a faraonilor.”

⁶² Păgânismul în creștinism, Mohammad Taher Attenir, pp. 173; Creștinism, Ahmad Shalaby, pp. 150, Iudaism și Creștinism, Mohammed Diaurahman Al Aathamy, pp. 282, 299, 414-415

În cartea sa - „Păgânismul creștin” învățatul proeminent Robertson a vorbit în detaliu despre adoptarea creștină a păgânismului. El a spus:

„Este o plăcere să spun că dintre cei care mi-au criticat cartea, niciunul nu a contrazis faptele menționate în ea, iar aceasta m-a convins că majoritatea credințelor creștine sunt preluate din păgânism.”

Autorii cărții „Mitul întrupării lui Dumnezeu” menționează același lucru:

„Credința că Isus este Dumnezeu, fiul lui Dumnezeu sau Dumnezeu întrupat în el nu este decât un mit păgân și o legendă.”⁶³

În concluzie, pot spune că Trinitatea este o adoptare păgână care i-a îndepărtat pe oameni de instinctul natural și de îndrumarea Profetilor (Pacea fie asupra lor!), și i-a condus la adorarea altora decât Allah Preaînaltul.

Allah Preaînaltul ne spune despre originea necredinței creștine:

„Iudeii zic: «Uzayr (numele arabizat al lui Ezra, așa cum apare în Coran) este fiul lui Dumnezeu!», iar creștinii zic: «Mesia este fiul lui Dumnezeu!» Acestea sunt cuvintele lor, (rostite) cu gurile lor. Ei spun vorbe asemănătoare cu ale acelor care nu au crezut de dinaintea lor - Allah să-i

⁶³ Discuție sinceră între servitorul lui Allah și servitorul lui Hristos, ‘Abd al-Wadoud Shalaby, pp. 67-73; Creștinism, Ahmad Shalaby, pp. 152; Adevăratul creștinism învățat de Hristos, Alaa Abu Bakr, pp. 139; Hristos în Coran, Tora și Evanghelie, ‘Alaa Abu Bakr pp. 139; Hristos în Coran, Torah și Evanghelie, ‘Abd al-Karim al-Khatib, pp. 137; Credințe monoteiste între islam și creștinism, Husni Al Atir, pp. 19-20

nimicească! Cum (se înșală ei), îndepărtându-se (de Adevăr)!”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 9:30]

Concluzii

Am ajuns, aşadar, la finalul acestei cărţi, cu speranţa că am răspuns la întrebarea mea, *Dumnezeu este Unul sau trei?*

Am văzut în timp ce am studiat versetele Bibliei că Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost unul dintre cei mai măreţi Mesageri ai lui Dumnezeu. El (Pacea fie asupra sa!) nu a pretins Stăpânirea sau Divinitatea, şi nu s-a oprit, nici pentru un moment, din a-L adora pe Dumnezeu şi din a le spune oamenilor să facă acelaşi lucru.

Este clar că afirmaţia creştinilor despre divinitatea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) este un miraj uşor de dezminţit după o mică examinare a versetelor Bibliei, care demonstrează natura umană a lui Isus (Pacea fie asupra sa!) şi calitatea sa de Profet.

De asemenea, urmând acest studiu critic, aflăm sursa din care Pavel a derivat această credinţă păgână cu care a dorit să denatureze creştinismul, prin transformarea lui într-o religie păgână. El a părăsit calea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) şi a discipolilor săi şi a făcut creştinismul să apară într-un stil nou. Aşadar, discipolii au dispărut în timpul persecuţiei romane, pentru a aştepta noul început, care este ultimul Testament, adică islamul şi măreţul său Profet, Mohammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

O Allah, arată-ne şi călăuzeşte-ne către adevărul despre care vorbim, într-adevăr Tu călăuzeşti pe cine doreşti către Calea cea Dreaptă!

Cuprins

Nr.	Titlu	PAG.
1	<i>Introducere</i>	2
2	<i>Isus Hristos (Pacea fie asupra sa!) în credința islamică</i>	
3	<i>Dovada creștină cu privire la divinitatea lui Isus Hristos (Pacea fie asupra sa!)</i>	
4	<i>Versete care îi atribuie divinitatea și stăpânirea lui Isus (Pacea fie asupra sa!)</i>	
5	<i>Versete care îi atribuie lui Isus (Pacea fie asupra sa!) statutul de Fiu al lui Dumnezeu</i>	
6	<i>Versetele care menționează întruparea lui Dumnezeu în Isus (Pacea fie asupra sa!)</i>	
7	<i>Versete care îi atribuie lui Isus (Pacea fie asupra sa!) Caracteristicile lui Dumnezeu</i>	
8	<i>Versete care îi atribuie lui Isus (Pacea fie asupra sa!) faptele lui Dumnezeu</i>	
9	<i>Miracolele lui Isus (Pacea fie asupra sa!) ca dovadă a divinității sale</i>	
10	<i>Versete care contrazic divinitatea lui Isus (Pacea fie asupra sa!)</i>	
11	<i>Scopul întrupării</i>	
12	<i>Divinitatea Duhului Sfânt</i>	

13	<i>Dovada creștină a Trinității</i>	
14	<i>O examinare critică a Trinității</i>	
15	<i>Istoria monoteismului și a Trinității în creștinism</i>	
16	<i>Originea conceptului de divinitate a lui Isus (Pacea fie asupra sa!)</i>	
17	<i>Concluzii</i>	

IslamHouse.com

الإسلام بلغاتِ الْعَالَمِ

Islam in the languages of the world

